Notes du mont Royal
www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LVCIANI SAMOSATENSIS DIALOGI SELECTIORES, CŌELESTES, MARINI ET INFERNI, GRAECE ET latinè editi in vſum puerorum.

LIPSIAE

ANNO

M. D. LXXXIX.

B S B
MÜNCHEN

VW | 92 | 276

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟγοι. προμηθέως καὶ διός.

Λυσόν με ὦ ζεῦ. δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. ζεύς. λύσω σε, φὴς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρέων, ὀστᾶ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεὶς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; Πρ. οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα, τοσοῦτον χρόνον τῷ καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον ἀετὸν τρέφων

DEORVM DIALOGI. PROmethei & Iouis.

SOLVE ME IVpiter, grauia enim iam passus sum. IVPIT. Soluam te, ais, quem oportebat grauiores pedicas habentem, & Caucasum totum super caput incumbentem, à XVI. vulturibus non solum corrodi epar, sed & oculis carere effossis, eò quod talia nobis animalia, homines videlicet, effinxeris, & ignem furtim surripuisti, & mulieres fabricatus es. Nam quibus me ipsum decepisti, in distributione carnium ossa pinguedine obducta mihi apponens, & meliorem partium tibijpsi seruans, quid attinet dicere? PR. Igitur sufficientem iam pœnam exolui, tantum tempus Caucaso affixus, pessimam auium perditam aquilam nutri-

ens hepate. IVP. Ne minimũ quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. PRO. Atqui non sine mercede solues Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. IVP. Blandiendo decipis me Prometheu. PRO. Et quid plus habeo? Non enim ignoras rursus, vbi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quo modo versutias agens deprehendar. IVPI. Dic prius quamnam mercedem persolues necessariam nobis existentem? PRO. Si dixero, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. IVP. Quomodo enim non. PRO. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. IVP. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea: videris enim verum quiddam dicere. PRO. Nihil ô Iupiter rei habeas cum Nerine hac: si enim ipsa grauida reddetur ex te, fœtus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. IVP. Hoc ais, expulsurum me regno. PRO. vtinam

φων τῷ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. Προ. καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον. Ζ. κατασοφίζῃ με ὦ προμηθεῦ; Προ. καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορύσεις δεσμῶν, ἢν τι τεχνάζων ἁλίσκομαι. Ζ. εἰπὲ πρότερον, ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. Προ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος; Ζεύς. πῶς γὰρ οὔ. Προ. παρὰ τὴν θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ. Ζεύς. τουτὶ μὲν ἔγνως. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. Προ. μηδὲν ὦ Ζεῦ κοινωνήσῃς τῇ νηρηΐδι. ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρόνον. Ζεύς. τοῦτο φῂς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς; Προ. μὴ γε-

μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡμίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. Ζεύς. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις, σὲ δ' ὁ Ἥφαιστος δεῖ τούτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, ô Ivp. Veruntamen tale aliquid coitus ipsius minatur. Ivp. Valeat igitur Thetis, te vero Vulcanus ob hæc soluat.

Ερωτος καὶ Διός.

Ερ.

Αλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. Ζεύς. σὺ παιδίον ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργος ὤν; Ερ. τί δὲ σὲ ἠδίκησα ὁ γέρων ὡς φής, ἐγώ, διότι με καὶ πείθοντα διανοῇ; Ζεύς. σκόπει ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μόνον ἔτως ὑπερυφᾷς. ὥς τε μηδὲν ὄζειν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν. ἐμοῦ δὲ ὅλως ἠδημίαν τίν τινα ἠραδιῶσι πεποίηκας. ἠδὲ συνήκα-

Amoris & Iouis.

Cupido.

At si quid etiam peccaui, Ivp. ignosce mihi, puer enim admodum sum, & adhuc imprudens. Ivp. Tu puer autem Cupido, qui antiquior multo Iapeto es? An quia neque barbam habes, neque canos produxisti, propterea etiam infans putari cupis, senex & versutus adeo cum sis? Cv. Qua vero iniuria afficite, ego senex ille, vt tu ais, cur me vincire quoque cogitas? Ivp. Specta ô scelestè, an parua, q me ita ludibrio habes. Itaq; iam nihil est, quod me non effeceris, Satyrũ, taurum, aurum, cygnum, aquilam, omnia hæc fecisti me. At quæ me vicissim amaret, nullam plane vnquam fecisti neque intel-

intellexi me etiam vxori, propter te gratiorem fuisse: Sed oportet me præstigijs vti ad illas & me ipsum abscondere. Illæ autem taurum aut cygnum exosculantur, me vero si aspiciant moriuntur præ formidine. Cvp. Merito, neque enim ferunt, ô Iupiter, vt quæ mortales sint, aspectum tuum. Iv. Quomodo igitur Apollinem Branchus ille & Hyacinthus tantopere amant? Cvp. Daphne etiam fugiebat illum, quamuis comatum & imberbem. Quod si autem voles amabilis esse, neque concutias Aegidem, neque fulmen geras, sed quam suauissimum teipsum exhibe, vtrinque demisso capillo, eoque mitra reuincto, vestem sume purpuream, crepidas subliga auratas, ad tibiam & ad tympana cōposito gressu incede, & videbis ꝙ plures sequentur, quam Bacchū Mænades. Iv. Apage. Equidem nolim amabilis esse istoc pacto, vt talem meipsum exhibeam. Cvp. Proinde

συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διά σε γεγενημένος. ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους. Ερ. εἰκότως, οὐ γὰρ φέρουσιν ὦ ζεῦ, θνηταὶ οὖσαι τὴν πρόσοψιν. Ζ. πῶς οὖν τὸν ἀπόλλωνα ὁ βράγχος, καὶ ὁ ὑάκινθος φιλοῦσιν; Ερ. καὶ ἡ δάφνη κἀκεῖνον ἔφευγε καί τοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰδ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μήδε τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος. πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαῖνε. καὶ ὄψη, ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν διονύσου μαινάδων. Ζεύς. ἄπαγε. οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι, τοιοῦτος γενόμενος. Πρ. οὐκ

οὐκ οὖν ὦ ζεῦ, μήδε ἐρᾷν θέλε. ῥᾴδιον γὰρ τοῦτο. Ζ. οὐκ ἀλλ' ἐρᾷν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν. ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

de & amare nolis. Facilius enim istud certe est. Iv. Quin amare quidem volo, minore autem negotio illo potiri. Atque obhæc nunc dimitto te.

Διὸς καὶ Ερμοῦ.

Τὴν τοῦ ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα ὦ Ερμῆ. Ερ. ναὶ, τὴν Ἰὼ λέγεις. Ζ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; Ζ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ηρα μετέβαλλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι. βουκόλον τινὰ πολυόμματον Αργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τοῦ δάμαλιν, ἄϊπνος ὤν. Ερ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. καταπτάμενος ἐς τὴν νέμεαν, ἐκεῖ δέ που ὁ Αργος βουκολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον. τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ισιν ποίησον. καὶ τὸ λοιπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τὸν νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam pulchram nosti Mercuri. Mer. Etiam, Io dicis. Ivp. Non amplius puella illa est, sed iuuēca. Mer. Monstrosum hoc. Quomodo mutata est? Ivp. Zelotypia mota Iuno, transformauit ipsam. Sed & nouum aliud quoddam malum insuper excogitauit. Infelici illi bubulcum quendam multioculum, Argum nomine, custodē addidit, qui iuuencam pascit, in somnis ac peruigil ipse existens. Mer. Quid igitur nos oportet facere? Ivp. Deuolans in Nemeam syluam illic alicubi Argus pascit, illum quidē interficito. Ipsam vero Io per pelagus in Aegyptum abducens, Isim facito, & de cætero pro Deo ab incolis habeatur, Nilumq; attollat, & ventos

tos immittas, & præterea nauigantes seruet.

Iouis & Ganymedis.

Age ô Ganymedes, peruenimus enim quo oportebat, osculare me iam, vt videas non amplius rostrũ aduncum me habere, neq; vngues acutos, neq; alas, qualis videbar tibi modo, cum volucris esse apparebam. GAN. Mi homo, an non aquila modo fuisti, ac deuolans rapuisti me à medio ouili? Quo pacto igitur alæ illæ ablatæ tibi sunt? tu vero ipse alius quispiam subito appares. IV. Sed neq; homo, quẽ vides adolescentule, neq; aquila, sed omnium rex Deorũ ego ipse sum, qui me ipsum ad tempus ita transformaui. GA. Quid ais tu? Pan ille es? deinde, quomodo fistulã non habes, neq; cornua, neq; hirsutus es crura? IVP. Solũ enim illũ existimas Deum? GA. Etiam. Atque adeo sacrificam⁹ ipsi, coleatum hircum ad speluncam

μους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

Διὸς καὶ γανυμήδους.

Αγε ὦ Γανύμηδες, ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν. φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. Γα. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; Ζεύς. ἀλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὁρᾷς ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετός. ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. Γαν. τί φῄς; σὺ γὰρ ὁ πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; Γα. ναί, καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπή-

ἀπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε. σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; Γ. σὺ ὦ βέλτιστε φὴς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπὲρ ἄνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ᾧ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη εἰς τὴν ἴδην τήμερον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἴην ἂν τὶ θεοῦ γεγενημένος. Γ. οὐκοῦν. ἐπιζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποιμνίον. Ζεύς. ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; Γα. μηδαμῶς. ποθῶ

luncam agentes, in qua ipse positus est. Tu vero plagiarius quispiam videris mihi esse. IVP. Dic mihi. Iouis vero nomen non audisti? neque etiam aram vidisti illius in Gargaro, pluentis scilicet atq; tonantis, & fulgura facientis? GAN. Tu te optime vir ais esse, qui paulo ante effudisti nobis cupio se grandinem, qui habitare supra nos diceris faciens strepidum cui arietem pater sacrificauit. Denique quidnam improbe tentantem me sursum rapuisti rex Deorum? Iam vero & oues fortasse lupi diripuerunt, desertas ilas inuadendo. IVP. Adhuc enim curæ est tibi ouium immortali facto, & hic conuersaturo nobiscum. GAN. Quid dicis? An non deduces me tandem in Idam hodie? IVP. Nequequam, quoniam frustra aquila fuissem ꝓ Deo factus. GA. Igitur inquiret me pater, & indignabitur non inueniens, verberaq; post capiam, relinquens ouile. IVP. Vbi ille videbit te? G. Nequaquã, desi-

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & alium hircum ab ipso immolatum iri, redemtionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnũ, qui præit cæteris inpascua. IVP. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atq; idipsum solum puer adhuc. Verum ô Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cœlestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nactar bibas. Hoc tamen & alijs nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atq; etiã sydus tuum apparere faciam pulcherrimum, & omnino felix eris. GA. Si vero ludere cupiam, quis colludet mecum? in Idà enim multi coætanei eramus. IVP. Habebis & hic collusoré tibi hunc Cupidinem, & astragalos valde

ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τιθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔπομεν δὲ τὸν τριετῆ τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νομήν. Ζ. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἔτι. ἀλλ' ὦ γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν τῶν ποιμνίου καὶ τῆς ἴδης. σὺ δὲ ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. Ζ. ἔχεις κἀνταῦτα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα

μάλα πολλές. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι. καὶ μηδὲν δεῖπόθει τῶ κάτω. Γα. Τί δ' ὑμῖν χρήσιμος αὖ γεωίμιλω; ἢ ποιμαίνειν κἀν ταῦθα δεῖ; Ζεύς. οὐκ, ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῶ νέκταρος τεταξῆ, καὶ ἐπιμελήσῃ τῶ συμποσίου. Γ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ σάλα, καὶ ἀναδέναι τὸ κιστύλιον. Ζ. ἰδὺ πάλιν τοῦ γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσειν οἴεται. ταυτὶ δ' ἔρα νέκταρ ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὦ Ζεῦ τοῦ γάλακτος; Ζ. ἔσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος, οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. Γ. κοιμήσομαι δ' σοῦ τῶ νυκτός; ἢ μὴ τῶ ἡλικιώτου ἔρωτος. Ζ. οὐκ ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνέπασα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. Γ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ. Ζ. ναὶ μὰ τὸν γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ Γανύμηδες, ὅπω καλός; Γ. Τί γὰρ σε πρὸς τὸ ὕπνον ὄνησι τὸ κάλλος; Ζ. ἔχει τι θέλγητρον

valde multos. Confide solum, & lætus sis, & nihil desideres inferorum. G A. Quid vero vobis vtilis ero? An oues pascere oportebit & hîc? I v. Non, sed ministrabis vinum, & ad nectar paulò post ordinaberis, & procurabis conuiuium. G A N. Hoc quidem non difficile, scio enim vt oporteat effundere lac, & coronare poculum pastorale. I v. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc vero cœlum est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. G A. Dulcius ô Iupiter lacte? I v P. Scies post pusillum, & quum gustaueris, non amplius desiderabis lac. G A N. Porro vbi dormiam, nocte? An cum coætaneo Cupidine? I v. Non, sed ob hoc te rapui, vt simul dormiremus. G. Solus enim non possis, sed suauis dormire mecum? I v P. Profecto cũ tali, qualis es tu Ganymedes sic pulchier. G A N. Quid enim te ad somnũ iuuabit pulchritudo? I v P I. Habet quoddam inci tamen-

tamentum suaue, & facilius inducit ipsum. GA. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loqués interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiuscule. Quare, si ob hoc, vt ais, rapisti me, tempus tibi est, vt me denuo in terram deponas, vel molestia afficieris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. IVP. Atqui hoc ipsum suauissimũ mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculante. IVP. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc vt ministret nobis, docens prius, quéadmodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γητρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον, στρεφόμενος καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε κατεύδοιμι. ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὥρα δή σοι εἰ διὰ τοῦτο ὡς φὴς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν. ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετά σου. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων. Γα. αὐτὸς ἂν εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοῦ καταφιλοῦντος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Ηρας

Ηρας καὶ Διὸς.

Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο ὦ Ζεῦ, τὸ φρύγιον, ἀπὸ τῆς ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν. Ζεύς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἤδη ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ᾤμην ταῖς γυναιξί μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί. Ηρα. οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ὑπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν σοι, κἂν ἐν γῇ μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας, ἀνέπτης ὦ γενναιότατε θεῶν. καὶ συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων; καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἤτε Ηβη καὶ ὁ Ηφαιστος διακονούμενοι;

Iunonis & Iouis.

Ex quo adolescentulum hunc Iupiter, Phrygium istum dico, ab Ida rapiens, huc adduxisti, minus aduertis mihi animũ. IVP. Etiam ob hunc Iuno Zelotypa iam es simplicem adeo, & minime molestum. Ego vero putabam mulierib. solis difficilem te esse quæcunque conuersantur mecũ. IV. Neq; illa quidem recte facis, nec conuenientia tibijpsi, qui omnium deorũ dominus existens, relinquens me legitimam vxorem, in terram descendis, ibiq; adulteria exerces in aurum vel taurum conuersus. Veruntamen illæ mulieres tibi in terra manent. Ideo autem hoc puero rapto, etiã in cœlum subuolasti, Deorum generosissime, & nunc ille nobiscum habitat, ante oculos mihi adduct⁹ quasi æmulus, scilicet vt pocillaretur tibi, sic enim aiunt. Itane vero carebas pocillatoribus? Aut defessi adeo sunt & Hebe & Vulcanus ministrando?

do? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnib. aspicientibus. Et deosculatio ista suauior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpenumero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam vbi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omnes ebibis, ea etiam parte vnde ipse bibit, & vbi applicauit labia, vt & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludẽdo cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. Iup. At quid adeo graue hoc, ô Iuno, adolescentem adeo pulcrum inter bibẽdum deosculari, oblectarique vtroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel committam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα, καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν, ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥς τε μὴ οἴη λανθάνειν. Ζεύς. καὶ τί δεινὸν ὦ ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, ἢν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλῆ-

φιλῆσαι σε, ἐκεῖνο μέμνησο μοι, ἀφροδισιωτέρου τε νέκταρος οἰόμενος τὸ φίλημα εἶναι. Ἡρα. πωδιωκτῶν ἔτοι λέγοι. ἐγὼ δὲ μὰ ἔτι μανείην, ὡς τὰ χείλη προσοίσειν κεῖνῳ μαλθακῷ τούτῳ φεύγοι, ἔτως ἐνθυμοῦμαι. Ζ. μὴ μοι λοιδορεῖ τὸν φιλαίτατον τοῖς πωδικοῖς. ἔτοι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακὸς, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἐ βέλομαι δὲ ἔτι πλέον, μὴ σε παροξύνω δὶς πλέον. Ἡρα. εἴθε καὶ γαμήσῃς αὐτὸν ἐμοῦ νεκα μέμνησο γοῦν, διά μοι διὰ τὸν ἐνοχλοῦν τοῦτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. οὐ, ἀλλὰ δεῖ φασιν ἔδη τὸν σὸν υἱὸν ἐνοχλοῦν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἥκοντα, ἔτι τῆς ἀστιβόεντος αὐάπλεων, ἄρτι τὸν πυρόχοον ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῦ τοῦ δακτύλου λαμβάνειν ἡμᾶς τὸν κύλικα, καὶ διαπασαμένους φιλοῦσα μεταξὺ, ὃν ἐπ' αὐτῷ ἡ μήτης σὺ ἡδέως φιλήσῃς, ὑπὸ τῆς αἰθάλου κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡ δέ-

ως τοῦ-

accusabis me, quod osculum illius prestantius nectare puto. IVN. Prædiconum verba hæc sunt. Ego vero non ita insaniuero, vt labia mea applicē molliculo isti Phrygi, adeoq; effœminato. IVP. Ne conuicieris generosissimà tu, amores meos, nam mulierosus & barbarus, & molliculus iste, suauior & desiderabilior, nolo autem dicere amplius, ne te magis irritem. IVN. Vtinam vero & in vxorem illum duxisses, mei gratia. Memineris igitur, qualibus mihi, propter egregium istum pocillatorem temulenter insultas. IVP. Imo vero Vulcanum istum, filium tuum oportebat nobis pocillari, claudicantem videlicet, & à fornace venientem, adhuc fauillis plenum, deposito paulò ante forcipe. Et ab illis ipsis digitis, accipere nos calicem, attractumque ipsum interea osculari, quem neque mater tu libēter osculata fueris præ fuligine quasi tota, illius exusta facie. Nimirum

rum ſuauia, adeoq; multum etiam pocillatur iſte, cohoneſtat deorum conuiuium, nonne? Ganymedes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus eſt, quippe purus ac candidus eſt, & digitos habet roſeos, etiam ſcite porrigit poculum, & quod te omnium mordet maxime, oſculatur dulcius ipſo nectare. IVN. Nunc tibi & claudus ô Iupiter, Vulcanus eſt, & refertus fuligine, ac qua nauſea afficeris, cũ aſpicis ipſum, ex quo formoſum & capillatum iſtum Ida enutrijt. Olim autem non videbas iſta, neque tum fauillæ, neque fornax ipſa abſterrebat, quo minus biberes illo porrigente. IVP. Aegritudine Iuno te ipsã afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod ſi vero grauaris à puero formoſo accipere poculum, tibi quidẽ filius miniſtret potum. Tu vero Ganymedes mihi ſoli redde calicẽ, & cum quolibet bis oſculare me, & cum plenũ porrigis,

ως ταῦτα· ἢ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ γανυμήδης ὑ, ὑ καθαπεμπίδιος αὖθις ἐς τὴν ἴδην· καθαρὸς γὲ, ὑ ῥοδοδάκτυλος, ὑ ὀπισαμένος ὀρέγει τὸ ἔκπωμα· ὑ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, ὑ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος. Ηρα· νῦν καὶ χωλὸς ὦ ζεῦ ὁ ἥφαιστος, ὑ οἱ δάκτυλοι αὐτῶ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσθόλης μεστὸς ὄζει, καὶ ναυτιᾶς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ ἴδη ἀνέθρεψε, πάλαι ὑ οὐχ ἑώρας ταῦτα, ὀδὶ' οἱ ἀπινθῆρες, ὀδὶ' ἡ κάμινος ἀπέβλεπόν σε μὴ ὀχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ. Ζεύς· λυπεῖ ὦ ἥρα σεαυτὴν ὀδὲν ἄλλο. κἀμοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπῶσα· εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ ὦ γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὸ κύλικα. καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις,

γοις, καὶ αὖθις ὀπότε παρ' ἐμοῦ ὑπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι. οὐ μαίζεται γὰρ, εἰ τις σε λυπεῖν ἐθέλοι.

Ἥρας καὶ Διός.

Τὸν ἰξίονα τοῦτον ἑῶρας ὦ Ζεύς; ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἡγῇ; Ζεύς. εὔθρωπον εἶναι χρηστὸν ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. ἐ γὰρ ἂν σωλῶν ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὤν. Ἥρα. ἀλλ' ἀνάξιος ὄντι ὑβριστής γε ὤν. ὥστε μηκέτι λωίστω. Ζεύς. τί δὲ ὕβριστι; χρὴ γὰρ οἶμαι κἀμὲ εἰδέναι. Ἥρα. τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦτόν ὄντι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεύς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχρῶς ἐπιχείρησε. μῶν ἔν ἐπείρα τινά; σωιήμι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅταν ἀνόησιας εἰπεῖν. Ἥρα. αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ

rigis, & cum rursum à me illum accipis. Quid ita lacrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam moribus affectum putas? I v. Hominem esse vtilem Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus couiuio foret. I v n. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conuersetur nobiscum. I v n. Quid autem cõtumeliæ intulit? oportet enim (vt puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I v n. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoq; conatus est. Nũ igitur solicitauit aliquã ad stuprũ? Intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I v n. Ipsam me, non aliam

quanquam, neq; à conuiuio extrudendum esse, rusticũ enim foret. Sed quia amat, & vt ais, lacrymatur, & intolerabilia patitur. IVN. Quidnã ô IVP. metuo enim, ne & tu contumeliosũ aliquid dicas. IVP. Nequaquam. Sed simulacrum ex nube fingentes tibi simile, postquam solutum fuerit conuiuium, & ille vigilat (vt par est) præ amore, ad concubitum adhibeamus ipsi afferẽtes. Sic enim ab angendo animo fortassis desistet, putans se consecutum esse desiderium. IVN. Apage, vt nunquam quicquam tempestiuum illi contingat, quando ea ita, quæ supra ipsũ sunt, concupiscit. IVP. Attamen patere ô Iuno. Quid enim adeo prauè tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion cõgreditur? IV. Sed nubes ego esse apparebo, & turpitudinem istam in me committet propter similitudinem. IVP. Nihil istud dicis, neq; enim nubes hæc vnquam Iuno erit, neq; tu nubes. Ixion autem

δ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου. σκαιὸν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῄς, δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Ηρα. τί ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ, μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. Ζεύς. οὐδαμῶς, ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνεῖ ὡς τὸ εἰκὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. Ηρα. ἄπαγε μὴ ὥραισι ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. Ζεύς. ὅμως ὑπόμεινον ὦ Ηρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλῃ ὁ ἰξίων συνέσται; Ηρα. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα. Ζεύς. οὐδὲν τοῦτο φῄς. οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων μόνον

μόνον ἐξαπατηθήσεται. Ηρα. ἀλλὰ οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ηρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διΐ. καί που τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ. οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν Ζεύς. οὐκοῦν ἢν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὴν ᾅδην ἐμπεσῶν, τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς, συμπεριεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦτο ἔρωτος. Ηρα. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

autem solum decipietur. IVN. Sed (vt omnes homines arrogātes sunt) gloriabitur descendēs forsitan, & narrabit omnibus, dicens, coijsse cum Iunone, & Iouis riualem esse. Forsitan etiam dixerit, me ipsum amare, illi vero credetur, quando non viderunt quomodo cum nube coierit. IVP. Igitur si quid tale dixerit, in infernum præcipitetur, ac rotæ miser alligatus, cū ipsa perpetuo circumuoluetur, & laborem nunquā cessaturum sustinebit, pœnas videlicet has pro amore dependens. IVN. Non enim graue hoc quidem, ob iactantiam.

Απόλλωνος καὶ Ηφαίστου.

Εὡρακας ὦ Απολλον τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; Απο. ἐκεῖνο γε φῶ βρέφος

Apollinis & Vulcani.

Vidistin' Apollo Maiæ infantulum illum, nuper genitum, vt formosus est, & arridet omnibus, & iam quoque tale quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum euasurus sit. APO. Illumne ego infantem

 dicam,

dicam ô Vulcane, aut in magnum aliquod bonum euasurum? qui ipso Iapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam. VVL. Et quem adeo iniuria afficere potuerit, iam primũ in lucem editus? APO. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martem, nam & huius subtraxit clam è vagina gladium, vt interim de meipso nõ dicã, quem & arcu spoliauit & sagittis VVL. Hæccine infantulus & modo natus ille, qui vix dum mouebatur in cunis inter inuolucra? APO. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venerit. VVL. Atqui venit iampridem. APO. Quid igitur, habes ne omne fabrile instrumentum, nec dum quicq̃ illius tibi amissum est? VVL. Omne Apollo. APO. Attamen inspice diligenter, VVL. Per Iouem, forcipẽ non video. APO. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. VVL. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iam tum

βρέφος ὦ Ηφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ηφαι. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄν. Απολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν, ἢ τὸν Αρη, καὶ τοῦτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν. Ηφαι. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; Απολ. εἴση ὦ Ηφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. Ηφαιστ. καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. Απολ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; Ηφαιστ. πάντα ὦ Απολλον. Απολ. ὅμως ἐπίσκεψον ἀκριβῶς. Ηφαι. νὴ Δία τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ. Απολ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους. Ηφαι. οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελε-

μελετήσας τὴν κλεπτικήν; Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμύλα καὶ ἐπίτροχα; ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προσκαλεσάμενος τὸν ἔρωτα, κατεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε. εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τῆς Αφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον. εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. Ηφαιστ. γοργόν τινα τὸν παῖδα φῄς. Απολ. οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. Ηφαι. τῷ, τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Απολ. χελώνην πῦ νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς

tum meditatus esset furandi rationem? APO. An non audisti ipsum loquentem quoque iam arguta ac volubilia quædã? Atque hic etiam ministrare nobis vult. Heri autem vocato ad se Cupidine, statim illum palæstra superauit, nescio quo pacto pedes illi subtrahens. Deinde cum à cæteris laudaretur, interea Veneri surripuit cingulum, cum illa amplexata ipsum fuisset ob victoriam, Ioue autem ridente, sceptrum illius sustulit, & nisi grauius fuisset, & plus ignis habuisset, ipsum quoque fulmẽ subtraxisset. VVL. Celerem atque agilem quendam puerum mihi narras. APO. Quinimo & Musicum præterea. VVL. Vnde nam huius rei coniecturam facis? APO. Testudine mortua alicubi inuenta, instrumẽtum ex ea compactum dedit. Bracchijs enim adaptatis, & iugo super inducto, deinde calamis (chordarum ansulis videlicet) infixis, fundoque infra, & quasi quodam dorso

 sub-

subiecto, atq; inde septē chordis suspēsis & intentis, iucundum adeo quiddam modulatur, & concinnum, vt ego quoque illi iā inuideam, qui iam olim personādo citharam me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neque in cœlo noctu maneret, sed prænimio agendi studio, ad inferos vsq; descenderet, furaturus scilicet etiam inde aliquid. Alatus autem quoque est, ac virgam quandam apparauit, mirificā potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. VVL. Ego illam dedi ipsi, vt esset quasi ludicrum. APOL. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VVL. Recte sane admonuisti, quare ibo, vt illum recipiam, sicubi, vt ais, inter inuolucra in cunis inueniri poterit.

δὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν ὦ Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κυθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ᾅδου κατίοι, κλέψων τί κἀκεῖσθεν δηλαδή. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ, καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν. ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκροὺς. Ἡφαις. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Απολ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν. Ἡφαις. εὖ γε ὑπέμνησας. ὥστε βαδιοῦμαι ἀπολημψόμενος αὐτὴν, εἴπου ὡς φὴς, εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita vt iussisti: securin

Ἡφαίστου καὶ Διός.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἥκω γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχων

ἔχων τὴν σφῦραν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δεοι μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν. Ζ. οὖγε Ἡφαιστε, ἀλλὰ δίελέ με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο, καὶ ἐκκαθαρεῖν. Ἡφαι. πείθεις με εἰ μέμηνα τοσαῦτα λ' ἐν τάχει θεὶς, ὅπερ θέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. διαιρεῖν μοι τὸ κρανίον. εἰ δὲ ἀπιθήσεις, ἀ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πείσῃ με, ἀλλὰ καὶ καθικνεῖσθαι πανὶ τοῦ θυμοῦ, μὰ δὲ μέλλεν. ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῆς ὀδύνης, εἴ με κατὰ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρήσεται. Ἡφαι. θαρρεῖ ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν. ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστι, καὶ ἐκ ἀναμαλῆ, ἀ δὲ χρὴ πάνυ. Εἰλήθυιαν μαιόσεται σε. Ζεύς. κατάπληκτε μόνον ὦ Ἡφαιστε θαρρεῖν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαίστος. ἄκων μὲν, κατήσω δέ. τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σαῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κέρη ἔκπλεως; μέγα ὦ Ζεῦ κακὸν ἔσχες σὺ τῇ κεφαλῇ, εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαῦτην ὑπὸ τὴν μήτραν παρ-

rim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit vno ictu dissecare. IVP. Recte sane Vulcane. Sed iam impacta illa, diuide mihi caput in duas partes VVL. Tentas me, num insaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. IVPI. Diuidi mihi caluariam volo, si vero non obedieris mihi, me experieris non nunc primum irascentem. Veruntamen ferire oportet audacter, & præsenti animo, neq; cũctari. Pereo enim præ doloribus, qui mihi cerebrũ inuertunt. VVL. Vide Iupiter, ne quid mali faciamus. Acuta enim securis est, & non absq; sanguine, neq; etiam ad Lucinæ morem, tibi obstetricabitur. IVP. Incude modo vulcane audacter. Ego enim noui, quid sit conducibile. VVL. Inuitus quidem, sed tamen feriam. Quid enim agat aliqs, te iubente? quid hoc? puella armata? magnum, ô Iupiter, malum habuisti in capite. Merito igitur iracundus fuisti tantam intra cerebri panniculum

virginem viuam nutriés, idque armatam, nimirum castra, non caput habuisti, non aduertens. Hæc vero etiam saltat, & cum armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & quasi quodam furore concitatur. Et quod maximum est, formosa admodum, ac maturis nubilis annis, breui adeo iã facta est, ceruleos quidem oculos habens, sed tamen & huic gratiam addit galea. Quare ô Iupiter, obstetricandi præmium hoc mihi refer, desponde mihi illam. IVP. Impossibilia petis Vulcane, perpetuò enim virgo manere vult. Ego certe, quantum in me est, nihil repugno. VVL. Hoc volebam. Reliquum quod est ipse curabo. Ac iam simul rapiã ipsam. IVP. Si tibi facile adeo hoc, facias licet. Veruntamen illud scio, quod amas ea, quæ tibi contingere nequeunt.

παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἐνόπλον· ἤτις ὀρχεῖται, ὁ κεφαλὴν ἐλελίθοις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ συνεξιχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς· ὥστε ὦ Ζεῦ μαιευτεύσασί μοι ἀπόδος, ἐγγύησας μοι αὐτήν. Ζεύς. ἀδύνατα αἰτεῖς ὦ Ἥφαιστε. παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν, ἐγὼ γοῦν τὸ γε ἐμὸν οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἥφαιστ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. Ζεύς. εἰ σοι ῥᾴδιον ἔστω, ποίει. πλὴν οἶδα, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

Neptuni & Mercurij.

Licet ne Mercuri, conueni-

Ποσειδῶν καὶ Ἑρμοῦ.

Ἔξεστι ὦ Ἑρμῆ ναῦν ἐπιτυχεῖν

χεῖν τῷ Διί; Ερμ. οὐδαμῶς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Ποσειδ. μῶν τῇ Ηρῃ συνέστιν; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἑτεροῖόν τί ἐστι. Ποσειδ. συνίημι. Γανυμέδης ἔνδον. Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ. πόθεν ὦ Ερμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής. Ερμ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτον ἐστι. Ποσειδ. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. Ερμ. τέτοκεν ἀρτίας, ὦ Πόσειδον. Ποσειδ. ἄπαγε. τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. Ερμ. εὖ λέγεις. οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὅσπερ τὴν Ἀθηνᾶν. τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

Ερμ.

venire Iouem nunc? Me. Nequaquam Neptune. Nep. Attamen intro renuncia de me ipsi. Me. Ne molestus sis, inquam, importunun enim hoc. Quare non poteris ipsum videre in præsentia. Ne. Num igitur cum Iunone concumbit? Mer. Non, sed diuersũ quiddam est. Nep. Intelligo, Ganymedes intus est. Mer. Neque hoc, sed ipse infirmus aliquantulum est. Nep. Vnde hoc Mercuri? Graue enim istud narras. Me. Pudet dicere, tale quippiã est. Ne. At nihil eo tibi opus est apud me, patruus vtiq; cum tibi sim. Me. Peperit paulo ante, Neptune. Nep. Apage. An peperit ille? ex quo? itaque latuit ille nos Hermaphroditus existens? At neque vterus eius tumorem aliquem præ se tulit. Mer. Recte dicis. Neque etiam ille partum intra se habebat. Nep. Noui, rursum ex capite peperit scilicet, quemadmodum & Mineruam, habet enim ille caput quoddam puerperum.

Mer.

tamentum ſuaue, & facilius inducit ipſum. Ga. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipſius ſomnum volutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loquēs interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum ſæpiuſcule. Quare, ſi ob hoc, vt ais, rapiſti me, tempus tibi eſt, vt me denuo in terram deponas, vel moleſtia afficieris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. Iup. Atqui hoc ipſum ſuauiſſimū mihi feceris, ſi tecum vigilare cogas. Oſculabor enim interea te eo ſæpius, & amplectar. Gan. Ipſe videris, ego vero dormiam te deoſculante. Iup. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipſum Mercuri, & poſteaquam de immortalitate biberit, duc vt miniſtret nobis, docens prius, quēadmodum oporteat porrigere ſcyphum.

Iunonis

γυτῆσν ἠδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸ ὕπνον, τρεφόμενος καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε κατεύδοιμι· ὥστε πρὸς τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὥρα δή σοι εἰ διὰ τοῦτο ὡς φῆς, ἁρπάσας με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν. ἐνοχλήσω γάρ σε σωιεχῶς τρεφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετά σου. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ σοι πίσω. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δ' κοιμήσωμαι, σοῦ καταφιλοῦντος. Ζεύς. ἐισόμεθα τότε, τί πρακτέον. νῦν δ' ἄπαγε αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Ηρας

Ηρας καὶ Διὸς.

Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο ὦ Ζεῦ, τὸ φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἴδης ἁρπάσας δοῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν. Ζεύς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἤδη ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ᾤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί. Ηρα. οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ὑπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι μέν σοι, κἂν ἐν γῇ μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας, ἀνέπτης ὦ γενναιότατε θεῶν. καὶ συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων; καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἤτε Ηβη καὶ ὁ Ηφαιστος διακονούμενοι;

Iunonis & Iouis.

Ex quo adolescentulum hunc Iupiter, Phrygium istum dico, ab Ida rapiens, huc adduxisti, minus aduertis mihi animũ. Iup. Etiam ob hunc Iuno Zelotypa iam es simplicem adeo, & minime molestum. Ego vero putabam mulierib. solis difficilem te esse quæcunque conuersantur mecũ. Iv. Neq; illa quidem recte facis, nec conuenientia tibijpsi, qui omnium deorũ dominus existens, relinquens me legitimam vxorem, in terram descendis, ibiq; adulteria exerces in aurum vel taurum conuersus. Veruntamen illæ mulieres tibi in terra manent. Ideo autem hoc puero rapto, etiã in cœlum subuolasti, Deorum generosissime, & nunc ille nobiscum habitat, ante oculos mihi adduct⁹ quasi æmulus, scilicet vt pocillaretur tibi, sic enim aiunt. Itane vero carebas pocillatoribus? Aut defessi adeo sunt & Hebe & Vulcanus ministrando?

do? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnib. aspicientibus. Et deosculatio ista suauior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpenumero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam vbi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omnes ebibis, ea etiam parte vnde ipse bibit, & vbi applicauit labia, vt & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. Iuv. At quid adeo graue hoc, ô Iuno, adolescentem adeo pulcrum inter bibēdum deosculari, oblectarique vtroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel committam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα, καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν, ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθεμένος. πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥς τε μὴ οἴη λανθάνειν. Ζεύς. καὶ τί δεινὸν ὦ ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, ἢν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλῆ-

φιλῆσαι σε, ἐπεὶ μέμψῃ μοι, σεσιμότερον ἢ νέκλαρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. Ἡρα. πωδιφικῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτι ματείλω, ὡς τὰ χείλη προσεπιγκεῖν τῷ μαλθακῷ τέτῳ φρυγὶ, ἔτως ἐκλιθηλυμένῳ. Ζ. μὴ μὲ λοιδορεῖ ἀ φιλοπαιδέτατοῖς πωδικοῖς. ἔτοι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακὸς, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἐ βόλομαι δὲ ἐτῆν, μὴ σε παροξύνω ἔτι πλέον. Ἡρα. εἴθε καὶ γαμήσῃς αὐτὴ ἐμοῦ νίκα μέμνησο γῶν, εἰά μοι διὰ τὴ αἰτοχθόνα τῆτον ἐμπαροιῆς. Ζ. ἐκ, ἀλλὰ τὴ ἥφαιστον ἔδει τὴ σὸν υἱὸν αἰσχυνῆν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τὴ καμίνε ἥκοντα, ἔτι τὴ ἀστιβέων ἀνάπλεων, ἄρτι τὶν πυρέχων ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῆς τῆς δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὶν κύλικα, καὶ ὁπωσασαμένους φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν ἐκλ' αὐ ἡ μήτης σὺ ἡδέως φιλήσῃς, ὑπὸ τῆς ἀσβόλε κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἢ δέ-

accusabis me, quod osculum illius prestantius nectare puto. IVN. Pædiconum verba hæc sunt. Ego vero non ita insaniuero, vt labia mea applicē molliculo isti Phrygi, adeoq; effœminato. IVP. Ne conuicieris generosissimà tu, amores meos, nam mulierosus & barbarus, & molliculus iste, suauior & desiderabilior, nolo autem dicere amplius, ne te magis irritem. IVN. Vtinam vero & in vxorem illum duxisses, mei gratia. Memineris igitur, qualibus mihi, propter egregium istum pocillatorem temulenter insultas. IVP. Imo vero Vulcanum istum, filium tuum oportebat nobis pocillari, claudicantem videlicet, & à fornace venientem, adhuc fauillis plenum, deposito paulò ante forcipe. Et ab illis ipsis digitis, accipere nos calicem, attractumque ipsum interea osculari, quem neque mater tu libēter osculata fueris præ fuligine quasi tota, illius exusta facie. Nimirum

rum suauia, adeoq; multum etiam pocillatur iste, cohonestat deorum conuiuium, nonne? Ganymedes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. IVN. Nunc tibi & claudus ô Iupiter, Vulcanus est, & refertus fuligine, ac qua nausea afficeris, cũ aspicis ipsum, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutrijt. Olim autem non videbas ista, neque tum fauillæ, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigente. IVP. Aegritudine Iuno te ipsã afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero grauaris à puero formoso accipere poculum, tibi quidẽ filius ministret potum. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicẽ, & cum quolibet bis oscula re me, & cum plenũ porrigis,

ως ταῦτα· οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ καταπεμπτέος αὖθις ἐς τὴν ἴδην· καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένος ὀρέγει τὸ ἔκπομα· καὶ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος. Ηρα· νῦν καὶ χωλὸς ὦ ζεῦ ὁ ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ ἴδη ἀνέθρεψε, πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέστρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ. Ζεύς· λυπεῖς ὦ ἥρα σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο. κἀμοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ ὦ γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα. καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις,

γοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι. οἰμώζεται γὰρ, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

rigis, & cum rursum à me illum accipis. Quid ita lacrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Ηρας καὶ Διός.

Τὸν ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεύς; ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἡγῇ; Ζεύς. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν ὦ Ηρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὤν. Ηρα. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι ὑβριστής γε ὤν. ὥστε μηκέτι λυνέστω. Ζεύς. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ οἶμαι κἀμὲ εἰδέναι. Ηρα. τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦτόν ἐστι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεύς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἄν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε. μῶν οὖν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν. Ηρα. αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam moribus affectum putas? I v. Hominem esse vtilem Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus couuiuio foret. I v n. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conuersetur nobiscum. I v n. Quid autem cõtumeliæ intulit? oportet enim (vt puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I v n. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoq; conatus est. Nũ igitur solicitauit aliquã ad stuprũ? Intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I v n. Ipsam me, non aliam

quampiam Iupiter, longo iam tempore. Ac primum quidem ignorabam quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublacrymabatur. Et si quando bibens tradidissem Ganymedi poculum, hic petebat eo iam ipso bibere. Et capiens osculabatur interea, & ad oculos admouebat, & rursus prospectum in me intendebat, hæc intelligebam amatoria esse, & multo quidem tempore verecundabar dicere ad te, putabâque cessaturum à furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittẽs illum adhuc lacrymantem, & ad genua prouolutum, obturatis auribus, vt ne contumelias supplicantis illius audirem, abij vt tibi dicerem. Tu vero ipse vide, quomodo explores virũ.

IVP. Euge, sceleratus ille in me ipsum & vsque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est nectare? Cæterum nos auto res horum sumus, & vltra modum

νὰ ὦ Ζεύς, πολλὰ ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ ἔστοτε πίνουσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ τοῦ κεκίνου πιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμὸς προσῆγε. καὶ σφόδρα ἀφεώρα ἐς ἐμέ, ταῦτα ἤδη συνίειν, ἐρωτικὰ ὄντα· καὶ ὅλῳ πολὺ μὲν ἠδέμιλλον λέγειν πρός σε, καὶ ὤμιλον ποιούσας τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖτα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, προσκυλινδούμενον, ὅλῳ φρεξαμένη τὰ ὦτα ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσοντα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα. Ζεῦ. εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι,

αὐτοι, καὶ πάρει τ μετρίως φιλαίθρωποι, ὥγε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συλλογισοῦ ὅν, εἰ πιθανὸς ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες θεαμα καλλι, καὶ ἅμα ἔποτε ἴδον ὅπη γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῆς ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ ἔρως, φίλαιν τί ἐστι, καὶ ἐπ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῆς ἐνίοτε. Ηρα. σοὶ μὲ καὶ πάνυ ἔτόν γε διαπότης ὄτι, καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει τῆς ῥινὸς, φασιν, ἕλκων, καὶ ἔπι αὐτῷ, ἔφθα αὐ ἐγῆτάι σοι, καὶ ἀλλάττ τὴ ῥαδίως, ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ, καὶ ὅλως κλῆμα καὶ πανδὶ τῶ ἔρωτος σύ γε, καὶ γὰρ πρὸ ἰξίονι, οἶδα, καθότι συγγνώμλν ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτ πλὴ γυναῖκα, ἣ σοι τὸν περίθων ἔτεκεν. Ζεύς. ἔτι γὰ σὺ τέμνησαι ἐκείνων, ὅτι ἐγὼ ἔπαυσα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μὴ δ' ἀπω-

modum amatores hominum, qui quidem & conuiuatores nostros ipsos fecimus. Digni igitur venia sunt, si bibentes similia atque eadem nobiscum, deinde & aspicientes cœlestes istas formas, & quales nunquam viderunt in terra; concupiuerunt frui illis, amore capti videlicet. Est autem amor violentum quiddam, & non hominibus solum imperat, sed & nobis ipsis, interdum. IVN. Tuus quidē & valde hic dominus est, & ducit te, & fert naso (vt aiunt) trahens, & sequeris ipsum, quocunque duxerit, & te immutaris facile, in quocunque iusserit, & prorsus possessio & ludus Amoris es tu. Et nunc Ixioni scio, quod veniam tribuis, vt qui & ipse adulterio cognoueris aliquando illius vxorem, quæ tibi Pirithoum peperit. IVP. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego lusi in terram descendens, Sed nosti quid mihi videatur de Ixione, multandum quidem ipsum ne-

quanquam, neq; à conuiuio extrudendum esse, rusticũ enim foret. Sed quia amat, & vt ais, lacrymatur, & intolerabilia patitur. IVN. Quidnã ô IVP. metuo enim, ne & tu contumeliosũ aliquid dicas. IVP. Nequaquam. Sed simulacrum ex nube fingentes tibi simile, postquam solutum fuerit conuiuium, & ille vigilat (vt par est) præ amore, ad concubitum adhibeamus ipsi afferẽtes. Sic enim ab angendo animo fortassis desistet, putans se consecutum esse desiderium. IVN. Apage, vt nunquam quicquam tempestiuum illi contingat, quando ea ita, quæ supra ipsũ sunt, concupiscit. IVP. Attamen patere ô Iuno. Quid enim adeo prauè tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion cõgreditur? IV. Sed nubes ego esse apparebo, & turpitudinem istam in me committet propter similitudinem. IVP. Nihil istud dicis, neq; enim nubes hæc vnquam Iuno erit, neq; tu nubes. Ixion autem

δ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου. σκαιὸν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῄς, δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Ηρα. τί ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ, μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. Ζεύς. οὐδαμῶς, ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνεῖ ὡς τὸ εἰκὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. Ηρα. ἄπαγε μὴ ὥραισι ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. Ζεύς. ὅμως ὑπόμεινον ὦ Ηρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλῃ ὁ ἰξίων συνέσται; Ηρα. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα. Ζεύς. οὐδὲν τοῦτο φῄς. οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων μόνον

[illegible]

autem [illegible]

[illegible]

homines [illegible]

gloriab [illegible]

[illegible], & [illegible]

bus, dicti [illegible]

Iunone, & I[illegible]

esse. Forsitan [illegible]

rit, hic ipsum [illegible]

vero eadem [illegible]

non videtur [illegible]

cum nube [illegible]

Igitur si quid [illegible]

in inferum [illegible]

ac non miser [illegible]

ipsa perpetua [illegible]

netur, & laborol[illegible]

cessaturum [illegible]

nis videlicet [illegible]

ne dependens. [illegible]

enim graue hoc quidem, ob iactantiam.

Apollinis & Vulcani.

Vidistin' Apollo Maiæ infantulum illum, nuper genitum, vt formosus est, & arridet omnibus, & iam quoque tale quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum euasurus [illegible]. Illumne ego infantem dicam,

dicam ó Vulcane, aut in magnum aliquod bonum euasurum? qui ipso Iapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam. VVL. Et quem adeo iniuria afficere potuerit, iam primũ in lucem editus? APO. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martem, nam & huius subtraxit clam è vagina gladium, vt interim de meipso nõ dicã, quem & arcu spoliauit & sagittis VVL. Hæccine infantulus & modo natus ille, qui vix dum mouebatur in cunis inter inuolucra? APO. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venerit. VVL. Atqui venit iampridem. APO. Quid igitur, habes ne omne fabrile instrumentum, nec dum quicq̃ illius tibi amissum est? VVL. Omne Apollo. APO. Attamen inspice diligenter, VVL. Per Iouem, forcipẽ non video. APO. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. VVL. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iam tum

βρέφος ὦ Ηφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ηφαι. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄν. Απολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν, ἢ τὸν Αρη, καὶ τοῦτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν. Ηφαι. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; Απολ. εἴση ὦ Ηφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. Ηφαιστ. καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. Απολ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; Ηφαιστ. πάντα ὦ Απολλον. Απολ. ὅμως ἐπίσκεψον ἀκριβῶς. Ηφαι. νὴ Δία τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ. Απολ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους. Ηφαι. οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελε-

μελετήσας τὴν κλεπτικήν; Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμύλα καὶ ἐπίτροχα; ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προσκαλεσάμενος τὸν ἔρωτα, κατεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε. εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τῆς Αφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον. εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. Ηφαιστ. γοργόν τινα τὸν παῖδα φῄς. Απολ. οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. Ηφαι. τῷ, τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Απολ. χελώνην πῦ νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς

tum meditatus esset furandi rationem? Apo. An non audisti ipsum loquentem quoque iam arguta ac volubilia quædā? Atque hic etiam ministrare nobis vult. Heri autem vocato ad se Cupidine, statim illum palæstra superauit, nescio quo pacto pedes illi subtrahens. Deinde cum a cæteris laudaretur, interea Veneri surripuit cingulum, cum illa amplexata ipsum fuisset ob victoriam, Ioue autem ridente, sceptrum illius sustulit, & nisi grauius fuisset, & plus ignis habuisset, ipsum quoque fulmē subtraxisset. Vvl. Celerem atque agilem quendam puerum mihi narras. Apo. Quinimo & Musicum præterea. Vvl. Vnde nam huius rei coniecturam facis? Apo. Testudine mortua alicubi inuenta, instrumētum ex ea compactum dedit. Bracchijs enim adaptatis, & iugo super inducto, deinde calamis (chordarum ansulis videlicet) infixis, fundoque infra, & quasi quodam dorso

 sub-

subiecto, atq; inde septē chordis suspēsis & intentis, iucundum adeo quiddam modulatur, & concinnum, vt ego quoque illi iā inuideam, qui iam olim personādo citharam me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neque in cœlo noctu maneret, sed prænimio agendi studio, ad inferos vsq; descenderet, furaturus scilicet etiam inde aliquid. Alatus autem quoque est, ac virgam quandam apparauit, mirificā potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. VVL. Ego illam dedi ipsi, vt esset quasi ludicrum. APOL. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VVL. Recte sane admonuisti, quare ibo, vt illum recipiam, sicubi, vt ais, inter inuoluera in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita vt iussisti: securim

δὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν ὦ Ηφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κυθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ᾅδου κατίοι, κλέψων τί κἀκεῖσθεν δηλαδή. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ, καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν. ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκροὺς. Ηφαις. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Απολ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν. Ηφαις. εὖ γε ὑπέμνησας. ὥστε βαδιοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτὴν, εἴπου ὡς φὴς, εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

Ηφαίστου καὶ Διός.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἥκω γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχων

ἔχων τὸ πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δοκεῖ μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν. Ζ. οὗτος Ἡφαιστε, ἀλλὰ δίελέ με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο, καὶ ἐκκόψας. Ἡφαι. πείθεις με εἰ μέμηνα τοιοῦτος δ' ὢν τὰ λοιδορεῖν, ὅπερ θέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀπειθήσεις, ἐκ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πείσεσθαί με, ἀλλὰ καὶ καθικνεῖσθαι καὶ τοῦ θυμοῦ, μὰ τὸν Δία. ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὀδύνων, οὐ μὰ τὸν ἰγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. Ἡφαι. ὅρα ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν. ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστι, καὶ οὐκ ἀναιμεί, οὐδὲ τὸν τρόπον τῶν Εἰλειθυιῶν μαιοῦσθαί σε. Ζεύς. κατάκοπε μόνον ὦ Ἡφαιστε θαρρῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαίστος. ἄκων μὲν, κατάσσω δέ. τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα ὦ Ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ, εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τυλικαύτην ὑπὸ τὴν μήτραν παρ-

rim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit vno ictu dissecare. IVP. Recte sane Vulcane. Sed iam impacta illa, diuide mihi caput in duas partes. VVL. Tentas me, num insaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. IVPI. Diuidi mihi caluariam volo, si vero non obedieris mihi, me experieris non nunc primum irascentem. Veruntamen ferire oportet audacter, & præsenti animo, neq; cũctari. Pereo enim præ doloribus, qui mihi cerebrũ inuertunt. VVL. Vide Iupiter, ne quid mali faciamus. Acuta enim securis est, & non absq; sanguine, neq; etiam ad Lucinæ morem, tibi obstetricabitur. IVP. Incude modo vulcane audacter. Ego enim noui, quid sit conducibile. VVL. Inuitus quidem, sed tamen feriam. Quid enim agat aliqs, te iubente? quid hoc? puella armata? magnum, ô Iupiter, malum habuisti in capite. Merito igitur iracundus fuisti tantam intra cerebri panniculum virgi-

virginem viuam nutriẽs, idque armatam, nimirum castra, non caput habuisti, non aduertens. Hæc vero etiam saltat, & cum armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & quasi quodam furore concitatur. Et quod maximum est, formosa admodum, ac maturis nubilis annis, breui adeo iã facta est, ceruleos quidem oculos habens, sed tamen & huic gratiam addit galea. Quare ô Iupiter, obstetricandi præmium hoc mihi refer, desponde mihi illam. IVP. Impossibilia petis Vulcane, perpetuò enim virgo manere vult. Ego certe, quantum in me est, nihil repugno. VVL. Hoc volebam. Reliquum quod est ipse curabo. Ac iam simul rapiã ipsam. IVP. Si tibi facile adeo hoc, facias licet. Veruntamen illud scio, quod amas ea, quæ tibi contingere nequeunt.

παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἐνόπλιον ἥτις σφατόπεδον, ἡ κεφαλὴν ἐλελίθεις ἔχων. ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ συρρυθμίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ. καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ. γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε ὦ Ζεῦ μαιωτά μοι ἀπόδος, ἐγγυήσας μοι αὐτήν. Ζεύς. ἀδύνατα αἰτεῖς ὦ Ἥφαιστε. παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν, ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἥφαιστ. τοῦτ' ἐβουλόμην. ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. Ζεύς. εἰ σοὶ ῥᾴδιον ἔτω, ποίει. καλῶ οἶδα, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

Neptuni & Mercurij.

Licet ne Mercuri, conueni-

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

Ἔστιν ὦ Ἑρμῆ ναῦς ἐπιτυχεῖν

χεῖν τῷ Διί; Ερμ. οὐδαμῶς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄνειρον γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Ποσειδ. μῶν τῇ Ἥρᾳ συνέστιν; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἑτεροῖόν τί ἐστι. Ποσειδ. συνίημι. Γανυμέδης ἔνδον. Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ. πόθεν ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής. Ερμ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτον ἐστι. Ποσειδ. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. Ερμ. τέτοκεν ἀρτίας, ὦ Πόσειδον. Ποσειδ. ἄπαγε. τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. Ερμ. εὖ λέγεις. οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὅσπερ τὴν Ἀθηνᾶν. τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. Ερμ.

venire Iouem nunc? Me. Nequaquam Neptune. Nep. Attamen intro renuncia de me ipsi. Me. Ne molestus sis, inquam, importunun enim hoc. Quare non poteris ipsum videre in præsentia. Ne. Num igitur cum Iunone concumbit? Mer. Non, sed diuersũ quiddam est. Nep. Intelligo, Ganymedes intus est. Mer. Neque hoc, sed ipse infirmus aliquantulum est. Nep. Vnde hoc Mercuri? Graue enim istud narras. Me. Pudet dicere, tale quippiã est. Ne. At nihil eo tibi opus est apud me, patruus vtiq; cum tibi sim. Me. Peperit paulo ante, Neptune. Nep. Apage. An peperit ille? ex quo? itaque latuit ille nos Hermaphroditus existens? At neque vterus eius tumorem aliquem præ se tulit. Mer. Recte dicis. Neque etiam ille partum intra se habebat. Nep. Noui, rursum ex capite peperit scilicet, quemadmodum & Mineruam, habet enim ille caput quoddam puerperum. Mer.

MER. Neque illud, sed in fœmore gestauit partũ, illum videlicet ex Semele receptum. NEP. Euge generosus, vt ille totus nobis, & ex omni parte corporis in prægnãdo, ido neus atque fœcundus est. Sed quænam Semele ista est? MER. Thebana mulier, ex filiab. Cadmi vna. Huic congressus prægnantem eam reliquit. NEP. Deinde vero ipse pro illa peperit. MER. Atq; admodum. Etiamsi tibi alienum ac mirum videatur. Nam Semelem dolis aggressa Iuno (nosti autem, vt zelotypa est) persuadet illi, vt petat à Ioue, quo cum fulmine ac fulgure ad se veniat. Quæ cum verbis huius inducta credidisset venissetq; Iupiter fulmen secum portans, cõflagrauit tectum, ipsaq; Semele ex igne perijt. Me autem iubet Iupiter, vt incisa illius aluo, partum ad se afferam, imperfectum illũ quidem adhuc & intra septimum mensem conceptũ. Quod vbi fecissem, ille dissecto fœmore suo, intro illum recipit

Ερ. οὐκ, ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. Ποσειδ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστὶ; Ερμ. θηβαία. τοῦ Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. Ποσειδ. εἶτα ἔτεκεν ὦ Ερμῇ ἀντ' ἐκείνης; Αρμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ἐπιελθοῦσα ἡ Ηρα, εἶσθα δὲ, ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν. ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἧκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος, καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναταμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν,

ἔσται, ὡς ἀποτελεσθείη ἐν ταύτῃ, καὶ νῦν, τρίτῳ ἤδη μόλις ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ὑπὸ τῆς ὠδίνων ἔχει. Ποσειδ. νῦν ἂν τοῦ τὸ βρέφος ὄφειν; Ερμ. ἐς τὴν Νύσαν ἀπακομίσας, παρέδωκα ταῖς νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα. Ποσειδ. ἀκεῖν ἀμφότερα τοῦ Διονύσου τοῦτο καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δεῖνα; Ερμ. ἔοικεν. ἀπειμι δ' ἂν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἆλλα ποιήσων, ὅσ' ἂν νομίζηται ὅσαις λεχοῖς.

cipit, vt ibi perficeretur. Atque ita iam tertio, post quam factũ illud est, mense, denuo illum peperit, & nunc ex doloribus aliquantulum languidus est. NEP. Vbi igitur infans ille iam est? MERC. In Nysam hinc ablatum, tradidi illum nymphis enutriendum, Dionysium cognominatum. NEP. Ergo vtrunque, Dionysij huius & pater & mater ille est. MERC. Ita videtur. Abeo igitur, vt illi aquam ad vulnus afferã, ac cætera ea quæ ex more atque consueto fieri solent, quasi puerperæ procurem.

Ἑρμῆς καὶ Ἡλίου.

Ὦ ἥλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεὺς φησὶ, μὴ ὄψριον, μήδ' ἐς τρίτιον ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένοις, καὶ τὸ μεταξὺ μίας τινὸς ἔσω νυκτὸς μακρᾶς. ὥστε λύσασαν μὲ αἱ ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους. σὺ δὲ σβέσον τὸ φῶς, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σιωπῶν. Ηλι. καὶ

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie currũ agas, inquit Iupiter, neq; in crastinũ, neq; etiam in diem perendinum, sed intus mane, fiatque interea perpetua vna nox longa. Quare equos quidem ire rũ soluant Horæ, tu vero restingue ignem, & nunc tandem post longũ interuallum temporis te ipsum recrea. SOL. Noua

ua hæc atque omnino aliena denuncians venis. Sed nũquid transgredi si uepeccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atq; id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? MER. Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorem. SOL. Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, vt hæc nunciares mihi? MER. Ex Bœotia, ab vxore Amphitryonis, cum qua concumbit. SOL. Amator illius? atq; ita illi satis non est nox vna? MER. Nequaquam. Nasci enim quenda oportet ex hoc concubitu magnum, atque multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur vna nocte absolui ac perfici impossibile est. SOL. Sed absoluat atque ad exitum perducat ille, quod faustum felixq; sit. Veruntamen hæc, Mercuri, temporibus Saturni, nõ fiebant, (soli enim hic nos sumus) Neque

νὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παραγγελῶν. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κατά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; Ερμ. οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δὲ τινὴν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. Ηλ. ποῦ δὲ καὶ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; Ερμ. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ηλιε, παρὰ τῆς Αμφιτρύωνος γυναικὸς, ᾗ συνέστιν. Ηλι. ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; Ερμ. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. Ηλι. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ, ταῦτα δ' οὖν ὦ Ερμῆ οὐκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν. οὐδ'

ἐπ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος οὐδὲ τὴν Ρέας λῶ ἐπ' ἀπολυπὼν αὐτὴν ἐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο. ἀλλὰ ἡμέρα μὴν λῶ ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον τᾶς ὥρας. ξένον δὲ ἢ παρήλλαγμένον ἐστίν. ἐπ' αὐ ἐκοιτώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δ' δυσλύκε γυναικὸς ἕνεκα, χρὴ αὐτοῖς φθαῖ τὰ παῦτα, καὶ ἀκαμπτέτερος μὴν θηρεῖς τοῦ ἵππου ὑπὸ τᾶς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὶν ὁδὸν, ἀτρεῖαν μὴν ἔχῃς τριῶν ἡμερῶν, τοῦ δ' ἀθρόοντος ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαζῆν; τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῷ δὶς ἐρόντων; καὶ καθεδοῦνται φειμένοντες. ἐς' αὐ ἐκεῖνος ἀπτελέσῃ τὸν ἀθλητὶν ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. Ερμ. σιώπα ὦ Ηλιε, μή τι κακὸν ἐπολαύσῃς τῷ λόγῳ. ἐγὼ δὲ παρὰ τὶν Σελίνιν ἀπελθὼν, καὶ τὸν ὕπνον, ἀπαγγελῶ κἀκείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἀπέστειλ,

Neq; ille tum à Rhea diuertebat, aut seorsim cubabat, neque etiã relicta cœlo Thebis dormiebat. Sed dies quidẽ tum dies erat, nox autem ad suum certum spacium, secũdum proportionem horarum agebatur. Peregrinũ vero autem immutatum nihil. Neque ille tum vnquam cũ muliere mortali quicquam rei habuit. At nunc infelicis mulierculæ causa, oportet omnia sursum & deorsum verti. Ac equos quidem præfractiores & difficiliores fieri, ob ocium & desidiam, viam autem asperiorem eo quod toto triduo nõ vsurpabitur, homines præterea misere in tenebricoso viuere. Hoc boni ex amoribus Iouis consequentur illi scilicet, sedebuntque expectantes, donec ille Athletã istum, quem dicis, absoluerit sub longis tenebris. Mer. Tace ô Sol, ne quid mali pro his dictis tuis nanciscare. Ego vero ad Lunam hinc abiens & ad Somnum, renunciabo etiam illis, quæ Iupiter mãdauit

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctē hanc fuisse.

λέ, τὸν μὲν ἀγαλῆ φερεβάλλειν, τὸν δ' ὕπνον μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν ὅσον τὴν νύκτα γεγενημένην.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, ô Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currū sistas, ac desuper aspectes Endymionem dormientem sub dio tanquam venatorē aliquem, interdum autem etiam descendas in ipsū ex media via? Lv. Interroga ô Venus filium tuum, qui mihi harum rerū autor est. Ven. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idā adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinę desiderabilē fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fracturam esse me ipsius & arcus

Αφροδίτης καὶ Σελήνης.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε, ὁπότ' ἂν μὲν τὴν Καρίαν ἔλθῃς, ἐς ἀνὰ μὲν τὸ ζεῦγος, ἀφορᾷσαν ἐς τὸν Ενδυμίωνα καθεύδοντα, ὑπαίθριον ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνῃς ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Αφροδίτη τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. Αφ. ἔα, ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν. ἐμὲ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδην καθάγων Αγχίσου ἕνεκα τῶν Ἰλιέων, ἄρτι δὲ ἐς τὸν Λίβανον, ὅθεν τὸν ἀστύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃν καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέρασον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται ταῦτα ποιῶν, κλάσειν με αὐτοῦ τὰ τόξα

τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, περικαιρόσφ δ καὶ τὰ πτερά. ἤδη δ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πτέρνας τοῦ σανδάλου. ὁ δὲ, ἐκ ὀλίγου, ὅπως τὸ πρόσωπον τίκα δεδιὼς καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἁπάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ ἐνδυμίων ἆρα; εὐπαραμύθητον γὰρ ἔτι τὸ δεινόν. Ζεύς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑποῤῥέοντα. ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη ἐπιπορεύει τὸν πρόσωπον περικειμένη. ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ὕπνου λελυμένος, ἀναπνεῖ τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθημα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφεὶ κατίσσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς αὖ μὴ ἀνεγερμένος ἐκπλαγεὶς θείν. οἶδα, τί ἄν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα. πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iampridem vero & plagas ipsi in nates incussi Sandalio, sed ille, ne scio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicans, paulo post obliuiscitur omnium. Verùm dic mihi formosus ne Endymion ille est? Nam hoc quidem solatio fuerit malo huic. IVP. Mihi quidem etiam admodum formosus, ô Venus, videtur, & maxime quando instrata super rupem chlamyde dormit, læua tenens sagittas, paulatim è manu prolabentes. Dextra autem circa caput sursum versus reflexa, decorem affert faciei, cui circumfunditur. Ipse vero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine vllo strepitu descendens, ac summis digitis insistens, vt ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post hæc dictura fuerim, sed pereo equidem amore.

Veneris & Cupidinis.

Cupido gnate, vide quæ facis flagitia. Non iam de his loquor, quæ te impulsore mortales in terra, vel in se quisque vel inuicem alij in alios faciunt, verum de his ago, quæ apud superos quoq; designas, qui quidem Iouem varias assumere formas ostendis, vertens in quodcunq; tibi pro tempore visum fuerit. Lunam vero è cœlo deuocas. Quin & Solem aliquoties compellis lentum apud Clymenem cessare, aurigandi muneris oblitum. nam quicquid iniuriæ in me matrem etiam cõmittis, audacter tanquam tu to facis. Verum tu quidẽ ô deorum omnium confidentissime, Rheam insuper ipsam iam anũ, præterea deorum tam multorum parentem eo perpulisti, vt pusionem adamet, atq; in Phrygium adolescentulum illũ depereat, ac tua iam opera insanit, iunctisq; leonibus, adhibitis item Corybantibus, quip-

Αφροδίτης καὶ Ερωτος.

Ω τέκνον ἔρως ὅρα, οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις, καθ' αὑτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ. τὴν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ φρύγιον μειράκιον ἐνεῖνο ποθεῖν. καὶ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπό σου, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἅτε μανικοὺς

νικὰς καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὸν ἴδιον ἀπολλύσιν, ἃ μὲν ὀλολύζουσα ἐπὶ τοῦ Ἀττεῖ Κορύβαντες ἦ, ὃ δὲ αὐτῆς τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν. ὃ δὲ αὖ τὸν κόμην, ἴασι μαινάδες διὰ ὄρους ὀρῶν. ὁ δὲ αὐλεῖ τοῦ κέρατι· ὁ δὲ δονοῦσι τῷ τυμπάνῳ, ἃ δὲ κυμβάλῳ κρεκεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως δεινοῦσι καὶ μανία τὰ ἐν τῇ ἴδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα. δέδια τὸ τοιοῦτο, ἃ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ὑπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς κορύβαντας συλλαβόντας σε, διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν. ταῦτα δέδια, κατωκνοῦντά σε ὁρῶσα. Ε. δεῖξον μῦτιε, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς δὴ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἱππεύω αὐτούς. οἱ δὲ σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεγόμενοι

quippe qui & ipsi furore quodam sunt afflati, per Idam montem sursum ac deorsum oberrar, ipsa quidem Attis amore eiulans. Cæterum Corybantum alius suum ipse penem ense desecat, alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano tonat, alius cymbalo perstrepit. breuiter, omnis vndequaque Ida tumultus atque insaniæ plena est. Proinde cuncta timeo, metuò nec tale quid accidat, quæ magnum malum generans, vt si quando resipiscat Rhea, vel potius si pergat insanire, Corybantibus imperet, vt te correptum discerpant, aut leonibus obijciant. Hic me sollicitat metus, quod videam tibi periculum imminere. C v p. Ocioso animo esto mater, siquidem leonibus etiam ipsis iã familiaris sum factus, ita vt sæpenumero, conscensis eorum tergis, præhensaq; iuba, equitis ritu insidens illos agitem. At vero illi interim mihi caudis abblandiuntur,

untur, ac manum ori insertam receptant, lambuntq;, deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rhea ipsi, quando tandē vacauerit, vt me vlciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulcras, vt sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, vti neq; tu posthac Martem ames, neq; ille te? VEN. Vt es peruicax, & nulla in re non superas? Attamen horum quæ dixi aliquando memineris.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Definite ô Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgijs, perinde vt homines. Indecora enim hæc, & aliena à cōuinio deorū. HE. Ac vis, ô Iupiter medicamentariū istum prior e loco accumbere, q̄ me? AES. Quid ni, per Iouē, melior quoq; enim sum. MER. In quo igitur

διχόμενοι ἐς τὸ σόμα, σέλιχ μνσάμενοι ἀπαδιδόασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, ὅτε αὐ ἐκείνη σχολὴ ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ Ἄτῃ; καί τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δηκνὺς τὰ καλὰ, οἷά ἐστι; ὑμεῖς δ' μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλῃς σὺ ὦ μῆτερ αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τοῦ ἔρως, μήτ' ἐκείνου σοῦ; Αφρο. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων, ἀλλὰ μεμνήσῃ μοι ποτὲ τῶν λόγων.

Διὸς, Ασκληπιοῦ, καὶ Ηρακλέους.

Παύσαθε ὦ Ασκληπιὲ καὶ Ἡρακλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀφρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. Ηρακλ. ἀλλὰ ἐθέλῃς ὦ Ζεῦ τυτονὶ τὸ φαρμακέα προκαταχλίνεσθαί με. Ασκλη. νὴ Δία, ἐγὼ ἀμείνων γάρ εἰμι. Ηρα. χρὴ τί δ'

τί ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σὲ ὁ Ζεὺς ἐκτεταίνωσιν, ἃ μὴ δεῖ ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; Ασκληπιός. Ὀλιγωρεῖς γὰρ καὶ σὺ ὦ Ἡρακλεῖς ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ. Ἡρακλῆς. Ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βίον, δηλέοντα καταγωνιζόμενος, καὶ εὐθεράπευε ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ γοητεύεις καὶ ἀγύρτης. ποιοῦσι μὲν ἴσως εὐθεράπευε χρήσιμος ὀλιγόστοις τῶν φαρμάκων, εὐδρῶδες δὲ ἐδὲν ὀλιγοδιγμένος. Ασκλη. οὐ λέγεις. ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτε φρίλιν ἀπῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν διαφθαρμένος τοῦ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὅτι ἐ-

igitur ô attonite, an quod te Iupiter fulmine aliquãdo percussit, eó quod quæ nefas erat, feceras, nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? A s. Oblitus vero etiam tu es Her. quod in Oeta conflagrasti, quandoquidem mihi ignem objicis? H e r. Nequaquam ęqualia atq; similia sunt quæ vterq; in vita egimus, vt qui ipse quidem Iouis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgata vita deuictis bestijs & hominibus contumeliosis, vindicta ac pœna affectis. Tu vero radicum incisor es & circulator, ægrotantibus fortassis hominibus vtilis medicamenta adhibẽdo, virile autem nihil quicquam opere præstitisti. A s. Recte dicis, quoniã & inustiones tuas curaui, quando paulo ante accendisti, ad nos semiustulatus corpore vtrinq; corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam, etiã à flamma. Ego vero quod si nihil aliud, tamen ne-

que seruiui, quēadmodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam insaniens, occidi liberos & vxorem. HER. Nisi desinas conuiciari, statim admodum sentiet quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatū hinc, è cœlo præcipitem dabo te, vt ne ipse quidem Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebo. IV. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos è conuiuio. Quanquam etiam æquum est, ô Hercules, priore loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? APOL. Quoniam Mercuri, Miser atque infelix circa amores sum. MER. C. Dignum quidem mœrore hoc, sed tu

το ἐδόλουσα ὥσπερ σύ, ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ· ἀλλ' οὐδὲν μεταγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ἡρα. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς ἡ πολύς σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία. ἐπεὶ ἀφαιρεθέντος σε, ἐξίω ὅλον τὸν κεφαλὴν ἐκ τῆς κεφαλῆς, ὥστε μηδὲ τὸν παιῆνα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον σωπεῖρεν τα. Ζεύς. παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ὀλιγαρέπετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀπόπεμψομαι ὑμᾶς τῆς συμποσίου. καὶ τοι εὔγναμον ὦ Ἡρακλῆς φησὶ κατακλίνεσθαί σε τὸν ἀσκληπιὸν, ὅτι καὶ πρότερον ἀπεθανόντα.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὦ Ἀπολλον; Ἀπόλλων. ὅτι ὦ Ἑρμῆ δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ἑρμ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον

οὗτον. σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν λάκωνα τὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ ὑάκυνθος; Απο. καὶ μάλα. Ερ. πρὸς τίνος ὦ Απολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον. Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Απολλον; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον. Απο. δισκεύειν ἐμάνθανε. κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ. ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος ζέφυρος, ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός. ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέῤῥιψα, ὥσπερ εἰώθαμεν τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω. ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ ταϋγέτου καταπνεύσας, καὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆ-

tu quo pacto miser atque infelix es? An id quod cum Daphne accidit, te dolore afficit adhuc? A. Nequaquam, sed amasium doleo, Laconem illũ Obeadi filium. MER. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. APO. Atque admodum. MER. Vnde Aollo? aut quis ita ab omni amore alienus fuit, vt occiderit formosum illum puerum? AP. Meum ipsius factum hoc est. MER. Quid igitur, insaniuistin' Apo. APO. Non, sed infortunium quoddam inuito mihi accidit. MER. Quomodo? cupio enim audire rationem hanc. APO. Disco ludere discebat, atq; ego vna cum illo ludebam. Cæterum ventorum omnium pessime perditus Zephyrus amabat quidẽ longo iam tẽpore etiam ipse illum. Verum neglecto eo, & contemptum istum non ferente, ego quidem, quemadmodum consueueramus, discum in altum sursum versus iaculabar, ille autem deorsum Taygeto spirans,

ablatum hunc in caput puero inflixit, ita vt ex ea plaga & cruor manaret affatim, & ipse puer statim sagittis, fugientemque ad montem vsq; persequendo. Puero autem & tumulum extruxi in Amyclis, vbi discus eum prostrauit, & ex sanguine florem, terram induere feci, suauissimum illum quidē Mercuri, atque omnium fragrantissimum, præterea & literas quasdam habentem, quæ mortuum ipsum quasi deplorant. Num tibi igitur præter rationem mœstus fuisse videor? MER. Sane vero Apollo. Noras enim morem te comparasse amasia tibi. Quare dolere nō debes, mortuo iam illo.

τε ἐῶναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν ἔφυγον, αὐτίκα ἡμιωπλίτην κατατοξεύσας, φεύγοντι διωκόμενος, ἄχρι τοῦ ὄρους. τῷ παιδὶ δὲ, καὶ τάφον ἐκωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῆναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθῶν ἁπάντων. ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπιθρηνοῦντα τὸν νεκρῶ, ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡΜ. ναὶ ὦ Ἀπολλον. οἶδεις γὰρ ὄντα τὸν ἐπιτηδεύμενος τὸν ἐρώμενον, ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

Mercurij & Apollinis.

Itan', autem Vulcanū, cum & claudus ipse sit, & artem adeo fabrilem & contemtam exerceat Apollo, pulcerrimas duas vxores duxisse, Venerem atque Gratiam? APOL. Felicitas quedam

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον ὦ Ἀπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν; Απολ. εὐποτμία

μία τις ὦ Ἑρμῆ. πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ, ἀνέχεσθαι συνοῦσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τειοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ηφαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα ὦ Απολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, κἀγὼ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ καὶ τῇ λύρῃ. εἶτα ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθεύδησομεν. Απο. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικὰ. καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην καὶ τὸν Υάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἵλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον ἢ ἐμοὶ συνεῖναι, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

dam hæc Mercuri. Verun tamen illud equidem miror, quod cum illo rem habere sustinent, & maxime quando vident sudore fluentem, in fornacem dimittere atq; incuruare sese, multa adeo fuligine facie illius oppleta. Et tamen talis ipse cum sit, amplectuntur ipsum, & osculantur, & vna dorminunt. Mer. Hoc & ipse indignor, & Vulcano inuideo. At tu comam nutri Apollo, ac citharam persona, animum ob pulcritudinem elatum atq; superbum præ te ferens, & ego etiam ob habitudinem corporis & lyram. Cæterum vbi cubitum eundum fuerit, soli dormiemus. Apo. Ego vero alias quoq; habeo Venerem minus propitiam ad res amatorias. Quippe etiam quos duos maxime præter cæteros amaui, Daphnen & Hyacinthũ, illa quidem aufugit, atq; odit me adeo, vt in lignũ conuerti maluerit, quam mecum rem habere, hic autem à disco interfectus est, & nunc pro illis, co-

tonas habeo. MER. At ego iam aliquādo Venerem, sed non oportet gloriari APO. Noui, atq; etiam Hermaphroditum illum ex te aiunt peperisse ipsam. Veruntamen illud mihi dic, si nosti, quomodō non æmulatur Venus Gratiam, aut contra illa Venerem? MER. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autem in cœlo, præsertim autem hæc cum Marte plerunque versatur, atq; illum amat. Quapropter non ita multum fabrum illum curat. APO. Atq; hæc putas ipsum Vulcanū scire? MER. Scit, sed quid agat, cum generosum adeo adolescentem, & præterea militarem ipsum esse videat? Quare silentium agit, nisi quod minatur quidem, vincula quædam excogitasse contra illos sese, ijsque ipsos comprehensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdam lecto. APO. Nescio sane. optarim vero ipse ille, qui sic comprehenderetur esse.

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ οὐδὲν πώποτε τὸν Ἀφροδίτην, ἀλλ' ἐκεῖνον αὐχεῖν. Απο. οἶδα. καὶ τὸν Ερμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι. πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴτε οἶσθα, πῶς ἡ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὸν χάριν, ἢ ἡ χάρις ταύτην; Ερμ. ὅτι ὦ Απολλον ἐκείνη μὲν αὐτοῦ ἐν τῇ Λήμνῳ συνίστιν, ἡδ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως τε, καὶ τὸν Αρεα ἔχει τὰ πολλὰ, κἀνεύνα ἐρᾷ. ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει. Απόλλων. ταῦτα οἴει τὸν Ηφαιστον εἰδέναι; Ερμ. οἶδεν, ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, γενναῖον ἐρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν; ὥστε τὸν ἡσυχίαν ἄγει, πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα δόλιμα κατήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. Απολ. οὐκ οἶδα. εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

Iuno-

Ηρας

Ηρας καὶ Λητοῦς.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. Λη. οὐ πᾶσαι ὦ Ηρα τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ηφαιστός ἐστιν. Ηρα. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Αφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀῤῥενικὴ, πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας. ὁ δ' Απόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι. καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμ-

Iunonis & Latonæ.

Pulcros enimuero Latona & liberos procreasti Ioui. LAT. Non enim omnes, ô Iuno, tales parere possumus, qualis Vulcanus est. IVN. At hic claudus quidem, vtilis certe tamen est artifex optimus existens, ac cœlũ nobis exornauit quoque, Veneremq; vxorem duxit, à qua & studiose obseruatur. Contra autem tuorum liberorum, altera quidem virilis vltra modum, & montiuaga est, & postremo in Scythiam quoque profecta, omnes sciunt, qualia comedat, hospites mactando, ac Scythas ipsos imitando, qui humana carne vescuntur. Apollo autem simulat quidem omnia scire sese, & iaculari, & cithara canere, & medicum esse, & vaticinari. Et erectis vaticinandi tabernis hic in Delphis, illic in Claro & Didymis, decipit consulentes se, obliqua, & in vtranq; partem quæstionis ꝓpositæ inclinantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atq; ita ex hoc quæstum facit, & ditescit. Multi enim amétes sunt, seq; ipsos exhibent præstigijs deludendos. Verum non ignoratur vtiq; à prudentioribus, quod pleraq; falsa ac ficta dicti tet, quippe ille ipse vates ignorabat, quod interfecturus amasium suum esset disco, neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idq; adeo formosum atq; comatum. Quare non video, qua caussa pulcriores liberos te quam Nioben illam, procreasse putaris. LAT. At vero liberi hi, hospitum mactatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidem ob pulcritudinem laudatur, ille autem citharam personat in conuiuio; omnibus ipsum admiratione prosequentibus. IV. Nequeo risum continere Laton. Illum ne admirantur? Quē

Mar-

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλυτεῖν μὴ ὑπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ αἰόντοι, καὶ παρέχοντες αὐτὲν καταγωνιστεύσοντας. πάλιν ἐκ ἀγνοεῖτε γὰρ ὑπὸ τῆς σωτιωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος. αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τοῦ δίσκου, καὶ πρεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα ὄντα καλὸν καὶ κομήτιν ὄντα. ὥστε ἐκ ὀρῶ, καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. ΛΑ. ταῦτα μὲν τοι τὰ τέκνα ἡ ξενοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῶται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζει ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΦΑΙ. ἐγέλασα ὦ Λητῶ· ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ

Μαρσύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἁλούς. ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ακταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα. Λη. μέγα ὦ Ηρα φρονεῖς, ὅτι ξυνεῖ τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς. πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν, ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Marsias, si iuste modo iudicare Musæ voluissent, excoriasset merito, vt qui ipse in Musica vicerat, nunc autem circumuentus miser ille perijt, iniuste sane damnatus. Hæc autē formosa tua virgo, ita formosa nimirum est, vt posteaquam animaduertit sese conspectum ab Actæone fuisse, verita nē adolescens illè turpitudinem ipsius euulgaret, immiserit illi canes. Vt interim non dicam, quod neque parturiētib. obstetricatura fuisset, si virgo vtique & ipsa foret. LAT. Valde animo elato es Iuno, eo quod cum Ioue concumbis, & vnà cum eo regnas, & ꝓpterea absque metu contumeliosa es. Veruntamē videbo te nō ita multo post rursum lacrymantem, quando te relicta in terram descēderit ille, in taurum aut cygnum conuersus.

Απόλλωνος καὶ Ερμοῦ.

Apollinis & Mercurij.

Τί γελᾷς ὦ Ερμῆ; Ερ. ὅτι γελοι-

Quid rides Mercuri? MER. Quoniam maxime

me ridicula Apollo, vidi. Apol. Dic igitur, vt & ipse auditis illis, tecum ridere possim. Mer. Venus cum Marte concumbens, deprehensa est, ac Vulcanus comprehensos illos vinculis constrinxit. Apo. Quomodo? Suaue enim quiddam dicere videris. Mer. Longo iam tempore, opinor hæc sciens venatus est illos, & secto occultis quibusdam vinculis circumdato, abiens ad fornacem opus faciebat. Post hæc Mars ingreditur secreto vt quidē ipse putabat. Videt autē ipsum ex alto Sol, & rem ad Vulcanum defert. Vbi igitur lectum conscendissent, & in opere essent, & iam illstra retia teneren tur, circumuoluuntur ipsis quidem vincula, astat autem Vulcanus. Illa igitur (nam & forte tum nuda erat) pudore affecta, non habebat, quo se tegeret. Mars vero, ab initio fugere tentabat, sperabatq; se vincula illa disrupturum esse. Cæterum posteaquam intellexit, se vndique captum teneri, neque

γελοιότατα ὦ Απολλον εἶδον. Απο. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. Ερμ. ἡ ἀφροδίτη ξαυεῖσα τῷ Αρει, κατείληπται καὶ ὁ Ηφαιστος δήσας αὐτοὺς ξυλλαβών. Απο. πῶς; ἡδύ γάρ τι ἐρεῖν δοκεῖς. Ερμ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτοὺς, καὶ πρὶν τὴν σύνλυσιν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπιὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Αρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο. καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ηφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέζησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, ἡ σύνδεσις ἐγγίνετο τῷ ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ηφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδεμένη. ὁ δὲ Αρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά. ἐπει-

ἔπειτα δὲ σωθεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε. Απο. τί οὖν ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ηφαιστος; Ερμ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ὀπιδείκνυτο τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω πεπτωκότες, ξαυδιδεδεμένοι ἐρυθριῶντο. καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μετοπεχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλκεὺς οὐκεῖνος, οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ὀπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου; Ερμ. μὰ Δία ὅστις καὶ ὀπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεσῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνουν τοῦ Αρεος, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. Απολ. οὐκοῦν καὶ διδεῖσθαι αὐ ὑπέμενας ὅτι τούτῳ; Ερμ. σὺ δ' οὐκ αὖ ὦ Απολλον; εἰ δὲ μόνον ἐπελθοῖν. ἐπαινέσομαι γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

neque effugere quoquam posse, supplicare cœpit. Ap. Quid igitur, soluit ne ipsos Vulcanus? Me. Nondum, sed conuocatis dijs, spectandum ipsis exhibuit adulterium. Illi autem nudi ambo, & colligati mutuo, inclinatis deorsum capitibus erubescebant. Atque adeo spectaculum hoc dulcissimũ mihi visum est, cum tantum non ipsum opus exhiberent. Apo. At faber ille, an non pudore afficitur etiam ipse, cum spectandam ita exhibet turpitudinem coniugij. Mer. Per Iouem, quippe qui etiã arrideat ipsis astans. Ego vero, si opus est verum dicere, inuidebam Marti, non solum quod cum formosissima dea adulterium exercuisset, sed etiam, quod colligatus cum ipsa vna esset. Apo. Proinde & tu ligari hoc pacto sustineres? Mer. Tu vero non Apollo? Aspice modo & accedens, collaudabo enim te, si non eadem ipse quoque optabis, vbi videris.

Iunonis & Iouis.

Et quidem erubescerem ô Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, vt plurimum autem cum insanis mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuiuis magis, quam patri tibi similis. IVP. At vero hic mitratus & mulierosus nõ solum ô Iuno, Lydiam subiugauit, & eos qui ad Tmolum habitant, cepit, præterea & Thraces sub se redegit, verumetiam contra Indos profectus, cum muliebri isto exercitu & elephantos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulũ resistere ausus fuerat captiuum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis vtendo hederaceis, ebrius interea, vt ais, atq; furore correptus. Quid si vero quis, iam

Ἡρᾶς καὶ Διός.

Ἐγὼ μὲν ἠχθόμην ἂν ὦ Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος ἦν ὁ υἱός, θῆλυς ὤν, καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης. μίτρᾳ μὲν αὐαδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομένοις γυναιξὶ συνὼν, ἁβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ὅτός γε ὀθνείου μίτρᾳ, ὁ ἁβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον τὴν Ἥρα τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοίκους τοῦ Τμῶλον ἐλαβε, καὶ τοὺς Θρᾶκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ τοὺς τε ἐλέφαντας εἷλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα τῶν ὀλίγον ἀντιοῦντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξεν, ἐρχόμενος ἅμα καὶ χορεύων, δόρασι χρώμενος κισσίνοις μεθύων, ὡς φῆς, καὶ κατεχόμενος. εἰ δέ τις

ὦ δ' τις ἐπιχείρισε λοιδορήσαιδ αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὸν τελετὸν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπαδίσαι ποιήσας ὑπὸ τῆ μητρὸς ὅπερ νεβρὸν. ὁρᾶς ὡς αἰδεῖα ταῦτα, καὶ ἐκ αὐτάξια τῆ πατρὸς; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος, καὶ μάλιστα εἰ λογίσαι τὸ τις, ὅσος ἂν νήφων οὗτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἤφαι σύμοι δοκεῖς ἐπαινεῖδ καὶ τὸ εὕρημα αὐτῆ τῦ ἄμπελον, καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν ὅσα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τρεπόμενοι, καὶ ὅλως μεμηνότες ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. Ζεύς. οὐδὲν τοῦτο φής. οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆ πότου, καὶ τὸ πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος ἀμφορεῖδ τῆ ἀκράτου· ὃ δ' αὖ ἐμ-

am illum conuiciari aggressus sit, contumeliose de sacris illius loquendo, etiam hunc vlcisci solet, vel palmitibus ipsum implicãdo, vel à matre, perinde vt hinnulum, lacerari faciendo. Vides quam virilia hæc, & me patre minime indigna. Si vero lusibus quoq; & delicijs inter hæc indulget, non est, quod inuideas, & maxime si quis cogitet, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. Iv. Tu mihi videris etiã laudare inuentam ipsius, vitem videlicet, & vinum, & hoc cum videas, qualia inebriati isti facitent, titubantes, & ad contumeliam prolabentes, & in summa, insanientes præ vino. Itaq; & Icarium illum, cui primo donauit palmitem, ipsi cõpotatores perdiderunt cædentes ligonibus. Iv p. Nihil hoc dicis. Non enim vinum hæc, neq; ipse Dionysius efficit, sed immoderatus potus, & vltra quã decet, & satis est, repleri mero. Cęterum si quis moderate

bibat, hilarior ille quidē & suauior fieri solet. Qualia vero Icari passus est, tale nihil vlli compotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem ea res Dionysij calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

αὐ ἐμμεσεα πίνῃ, ἱλαρώτερος μᾶλ, καὶ ἡδίων γίνοιτ' ἂν. εἰ δὲ ὁ Ικάριος ἔπαθεν, ἐδὲν ἂν ἐργάσαιτο ὀδένα τῆς ξυμποσίῳ. ἀλλὰ σὺ ὑπιζηλοτυπεῖν ἔοικας ὦ Ηρα, καὶ Σεμέλης μνημονεύειν, εἴγε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandem in causa est, Cupido, vt cum reliquos Deos omneis adortus expugnaris Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me deniq; matrem, ab vna Minerua temperes, vtq; aduersus hanc nec vllum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tum & ipse arcu careas, neq; iaculari noris? Cv. Equidem hanc metuo, mater, est enim formidabilis truculantoque aspectu, ac ferocitate quadam supra modū virili. Pinde si quando tenso arcu petā illam, galeæ cristam quatiens, expauefacit me, & treme-

Αφροδίτης καὶ Ερωτος.

Τί δή ποτε ὦ Ερως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Απόλλω, τὸν Ρέαν, ἐμὲ τὸν μητέρα, μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Αθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δὲ οἴσῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ ἄσκοχος; Ερως. δέδια ὦ μῆτερ αὐτόν. φοβερὰ γὰρ ὄψι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν, ἢν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτόν, ὀπτεύσασα τὸν λόφον. ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρο-

ἀπότρομος γίνομαι, καὶ ἀποῤῥῖψαι μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Αφρο. Αρεν γὰρ ἡ φοβερώτερος εἶ, καὶ ἔμοιγε ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. Ερ. ἀλλ' ἐκεῖνον ἐκὼν φεύγει με, καὶ φεύγει καὶ ἀθυμεῖ δὲ ὑφορᾶται ἀεὶ καὶ ποτὲ ἐγὼ μὴ ἄλλως παρέπτω, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα, ἢ δὲ, εἰ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα τὸν δεξιόν σε διαπέρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διαπαταμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε. καὶ ὀρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὅλῃ τοῦ σώματος ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορμολύττεται γάρ με. καὶ φεύγω ὅταν εἴδω αὐτό. Αφρο. ἀλλὰ τὴν μὲν ἀθυμίαν δέδιας ὡς φύσει, καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα, μὰ φοβεῖσθαι

tremebundus fio, sic vt arma mihi è manibus excidant. V a. Atqui Mars ân non erat hac formidabilior? & hunc tamen superatum exarmasti? C v. Imo ille cupide me recipit, atque vltro etiam inuitat, verum Minerua semper adductis supercilijs obseruat, quin aliquãdo, temere ad illum aduolaui, facem propius admouens, at illa, siquidem ad me accesseris, inquit, per parentem Iouem, quouis modo te confecero, aut lancea te transfigam, aut pedibus arreptum in tartara dabo præcipitem, aut ipsa te discerpam. Plurima item id genus comminabatur. Ad hæc acribus obtuetur oculis, postremo & in pectore faciem quandam gestat horrendam, viperis capillorum vice comatam, hanc nimirum magnopere formido, territat enim me, fugioq; quoties eam aspicio. V e n. Esto sane Mineruam metuis, vt ais, atque huiua gestamen Gorgona reformidas, idq; cum Iouis ipsius

sius fulmen non formidaueris. Cæterum Musæ quam ob causam abs te non feriuntur, atq; à tuis iaculis tutæ agunt? num & hæ cristas quatiunt, aut Gorgonas prætendunt? CVP. Reuereor eas, ô mater. Graues enim sunt, & semper aliquid curant, & cantionibus animum intentum gerunt, quin ipse etiam non raro illis assisto, carminis suauitate delinitus. VEN. Esto, nec has adoriris propterea quod sint reuerendæ. At Dianam qua tandem gratia non vulneras? CVP. Vt breuiter dicam, hanc ne deprehendere quidem vsquam sum potis, quippe perpetuo ꝑ montes fugitantẽ, ad hæc alterius cuiusdam sui cupidinis illa tenetur cupidine. VE. Cuius ô gnate? CV. Venatu ceruorum & hinnulorum, quos insectatur vt capiat, ac iaculo figat. Ac ꝓrsum tota rerũ huiusmodi studio tenetur tametsi fratrem eius q ni mirũ arcu valet & ipse feritq; eminus. VEN. Teneo gnate, eũ sæpenumero sa-

θεὶς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κἀκεῖναι λόφους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; Ερμ. αἰδοῦμαι αὐτὰς ὦ μῆτερ. σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. Αφροδ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί. τὴν δὲ Αρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόν τε, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν, εἶτα καὶ ἰδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. Αφροδ. τίνος ὦ τέκνον; Ερμ. θήβας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύοιν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστιν. ἐπεὶ τόν γε ἄδελφον αὐτῆς, καί τοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἑκηβόλον. Αφρο. οἶδα ὦ τέκνον, πολλὰ

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Cæterũ simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putauerit. VEN. Ego vero Iupiter, etiamsi Momum ipsum præstituas nobis iudicem, præsenti animo itura sum ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. IVN. Neq; nos, Venus timemus quicquam etiam, si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. IVP. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes? auertis te, & erubescis? Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, ac videte, ne infestiores fiatis iudici, quæcunque victæ fueritis, neue malum aliquod inferatis ipsi adolescentulo. Neque

καστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε βασιλικὸς μὲν ἐστι, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενής. τἆλλα δὲ ἀφελὴς καὶ ὄρειος, κ' οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας. Αφροδ. ἐγὼ μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαρρῦσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. οὐδ' ἡμεῖς ὦ Αφροδίτη δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Αρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίεταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς τις ἂν ᾖ, τὸν πάριν. Ζεύς. ἢ καὶ σοὶ ταῦτα ὦ θύγατερ συνδοκεῖ; τί φής; ἀποστρέφη, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα ὑμῶν τῶν παρθένων, ἐπινεύεις δὲ ὅμως. ἄπιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μήδε κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας. Ερμ. προΐωμεν εὐθὺ τῆς φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, καὶ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τἆλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν. πότερα δὲ, ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ συνέστιν; Ερμ. οὐ πάντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Αφροδίτη. Αφροδ. πῶς λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος, ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε, τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; Αφροδίτη. ἄλλως ἠρόμην. Αθη. παραπρεσ-

Neque enim fieri potest, vt æqualiter omnes formosæ sitis. Mer. Procedamus ergo recta versus Phrygiam. Ac ego quidem præibo, vos autem non lente sequimini me, & bono animo este. Noui ego Paridem hunc, adolescens est formosus, & quod ad cætera attinet, amori deditus, & ad talia disceptanda maxime idoneus, neque ille facile iudicauerit male. Ve. Hoc quidem totum bene, adeoque per me narras, iustum videlicet nobis iudicem. Vtrum autem & vxore adhuc caret hic, an mulier quæpiam ipsi cohabitat? Mer. Non omnino absq; vxore est Venus. Ve. Quomodo hoc dicis? Mer. Videtur quædam cum eo habitare mulier Idæa, sic satis formosa, cæterum rustica atq; inter montes male consueta. Sed non admodum adhibere animum ipsi videtur. Cuius igitur gratia hæc interrogas? V. Nullius sane rei, sed ita temere in mentem venit. Mi. Male legationem

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac consilia confers. MER. Nihil mali. Minerua hoc, neq; etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. MIN. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? MER. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentē venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. MI. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? MER. Non videtur. MIN. Quid autem, bellicæ ne rei studio aliquo tenetur, atq; amans gloriæ est, an nihil aliud quam bubulcus est? ME. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autē facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illū cupere, ac velle præcipuum in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc conqueror, neq; crimine verto tibi, quod cū hac seorsim nūc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. MER. Etiā hæc ferme eadem interrogauit me, quamobrem grauiter ne feras, neue putes

πρεσβεύεις ὦ οὗτος ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος; Ερ. οὐδὲν ὦ Αθηνᾶ δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; Αθη. ὡς δή τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Ερμῆς. οὐκ εἶδα. φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. Αθη. τί οὖν ἄγαμός ἐστιν; Ερμ. οὐ δοκεῖ. Αθη. τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Ερμ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν. εἰκάζειν δὲ χρὴ, νέον ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὁρᾷς οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερμ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μήδ' οἴου μεο-

μφισβητῶν, ἔστι καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἁπλῶν ἀπεκριτάμεθα. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἄδη πολὺ προϊόντες, ἀπεπαύσαμεθ' ἀλλήλων, καὶ χαίροι γε κατὰ τὴν φρυγίαν ἐωμεν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδαῖαν ἐῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἐκρίζωσ. εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. Ηρα. ὅστις δέ ἐστιν; ἐγὼ κἀμὶ φάνη). Ερμ. ταύτῃ ὦ Ηρα πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει. παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, ἔ τὸ ἄντρον, καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς; Ηρα. ἀλλ' ἐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. Ερμ. τί φῆς, ἐχ ὁρᾷ βοΐδια κατὰ τὸν ἐμὸν ἐτοῖ δάκτυλον, ὃν μέσων τῶν πετρῶν προιέχομενα; καὶ ἕνα ἐκ τ' σκοπέλου καταβαίνοντα, καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθ τὴν ἀγέλην; Ηρα. ὁρῶ νυν, εἴγε ἐκεῖνός ἐστιν. Ερμ. ἀλλ' ἐκεῖνος. πλὴν δὲ πλησίον ἐσμὲν

tes eo minus consecuturam esse te, quod huic quoq; simpliciter & absque dolo respondi. Verũ interea dum sermones cedimis, iam multum progressi, reliquimus post nos stellas, & propemodum Phrygiam contingimus. Ego vero etiam Idam video, adeoq; totum Gargarum exacte, & si non fallor, ipsum quoque iudicem vestrum Paridẽ. IVN. Vbi autem is est, neque enim ipsa etiam video illum. MER. Hac versum, Iuno ad sinistrã respice, non ad summum montem, sed secundum latus vbi antrum illuc, & armentum vides. IVN. At non video armentum. MER. Quid ais? an non vides buculas secundum meum hunc dignum, ex medijs rupibus progredientes, & quendam à scopulo deorsum currentem, pedum manu tenentem, & prohibentem, ne longius dispergatur armentum. IVN. Video nunc tandem, si modo ille est. MERCV. Ille vero. sed quia prope iam

ſumus, in terram, ſi videtur, demiſſi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, ſuperne ex improuiſo deuolando. IV. Recte dicis, atque ita faciamus. Cæterum poſteaquam deſcendimus, tuum iam eſt Venus, vt præeas, ac viam nobis ducendo commonſtres. Tu enim, vt conſentaneum eſt, locorum perita es, quippe quæ ſæpius, vt fertur fama, huc ad Anchiſem deſcenderis. VEN. Non admodum, Iuno, me tua iſta mouet dicacitas. MER. Atque igitur ego vos ducam. nam & ipſe frequēter in Ida verſatus ſum, quando Iupiter amabat adoleſcētulum iſtum Phrygem, ac ſæpius huc veni, ab illo miſſus, vt quid ageret puer, obſeruarem, & cum iam in aquilam conuerſus eſſet, vna quoq; cum ipſo aderam, & vna formoſum illum ſubleuabam. Et ſimodo ſatis memini, ab hac ipſa rupe illū in ſublime abripuit. Nam hic quidem forte dum fiſtula canebat ad ouile, Iupiter autem

μὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καταπτάμενοι. Ηρα. οὐ λέγεις, καὶ ὅτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατεβεβήκαμεν, ὥρα σοι Ἀφροδίτη προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς ἀγχίσην. Αφροδ. ἐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς κώμμασιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐδιέτριβον τῇ Ἰδῃ, ἡνίκα ὁ Ζεὺς ὤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγός. καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ὅ τι ἐκεῖνος καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅτε ἤδη ἐν τῷ ἀντῷ ἦν, συμπαρεπτάμην αὐτῷ, καὶ ἐκυκλόφιζον τὸν καλόν. καὶ εἰ μέμνημαι, ὑπὸ ταυτὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποιμνίον. καταπτάμενος δ' ὁ ἀετὸς,

ἀφαν

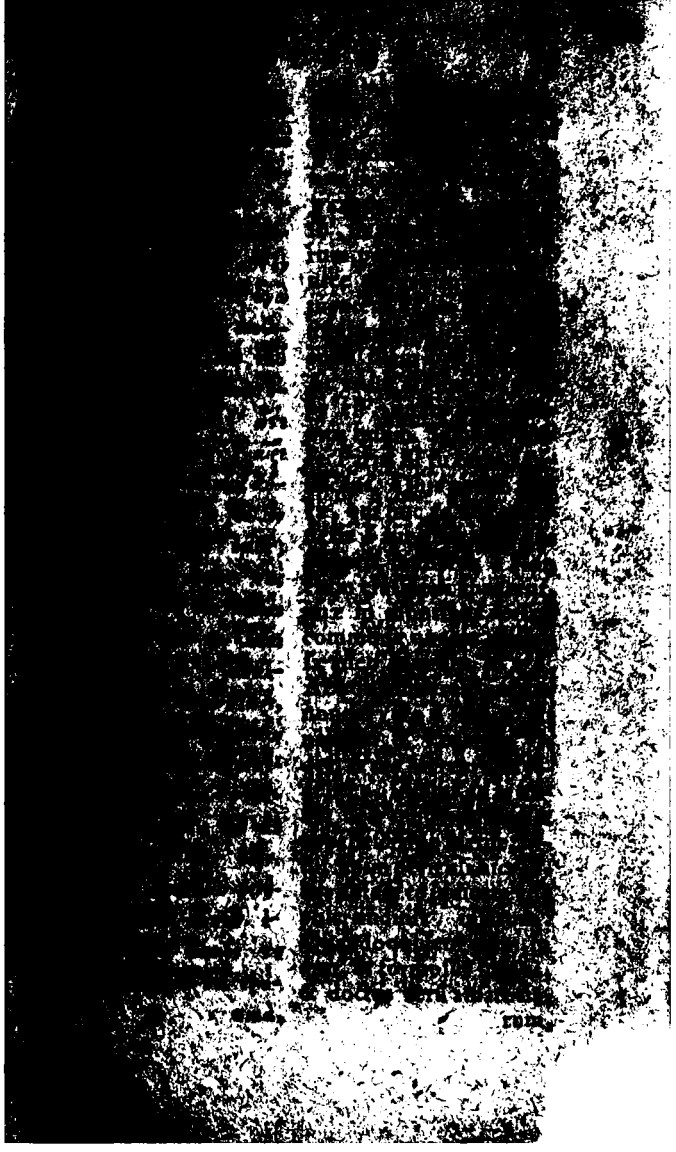

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autē præmium scies, lecto hoc pomo. PAR. Cedo, vt videam quid sibi etiam velit, Pulcra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, ô here Mercuri, potero ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorum atque vrbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuuenca num alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab vna ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile absistere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transsierit, etiam illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs, quæ priora sunt, ceu

τικὰ, σοὶ ἢ γνῶσιν ἐπιτρέπω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἶσι, ἀναγνὸς τὸ μῆλον. Παρ. φέρ' ἴδω τί καὶ βούλεται. ἢ καλή, φησι, λαβέτω. πῶς ἂν ὦν δίκαιος ἐγὼ θνητὸς ὢν, ἀγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῆς ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αὖγα μὴ ἀγὸς ὁποτέρα ἡ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην. αὐτῆς δὲ πῶς σοί τε ὁμοίας καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ὀξὺ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποστήσας. ἐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπτεύσῃ τὸ πρῶτον, τούτῳ ἔρχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ. κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ἀπὸ τῆς πολλοῦ

[illegible]

sunt

inomnes partes distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Abscedite igitur vos duæ. Tu vero Iuno hic mane. IVN. Maneo. Ac posteaquam me diligenter inspexeris, tempus tibi erit & cætera iam spectare, num pulcra victoriæ meæ dona proposita tibi. Nam si me Pari formosiorem esse iudicaueris, vniuersæ eris Asiæ dominus. PAR. Non donis nostra hæc geruntur. Sed tamen abi. Agetur enim, quicquid æquum visum erit. Tu vero accede Minerua. MIN. Adsum tibi. Quod si igitur me ô Pari, formosam esse iudicio declaraueris, haud vnquam ex pugna victus abibis, bellatorem enim te, & victoriarum compotem efficiam. PA. Nihil minerua, opus mihi est bello, & pugnis. Pax enim vt vides, inpræsentia tenet Phrygiã ac Lydiam, & ab hostib. quietum est patris imperium, Sed tamen confide, neque enim eo minus feres, tam etsi ob munera nequaquam iudicium feram. Sed

τὰς ὄψεις περιεσπώμενος. Αφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ Ηρα περίμενε. Ηρα. περιμένω. κἀπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοὶ καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι τὰ τῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. ἢν γὰρ με ὦ Πάρι δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔσῃ τῆς Ασίας δεσπότης. Παρ. οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ' ἄπιθι. πεπράξεται γὰρ, ἅπερ ἂν δοκῇ. σὺ δὲ πρόσιθι Αθηνᾶ. Αθη. παρέστηκά σοι. κἄτα ἢν με ὦ Παρι δικασῇς καλὴν, οὔποτε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν. πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. Παρ. οὐδὲν Αθηνᾶ δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ, ὡς ὁρᾷς τὰ νῦν ἀπέχει τὴν φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δέ. οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζομεν. ἀλλ'

ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον. τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός. Ἀφροδ. αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἄκουσον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσάσε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁποῖον οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἡ φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὁρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοὶ γεγαμηκέναι, μὴ μὲν τοι ἄγροικόν τινα, καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδὴν αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδας, ἢ Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ λάκαιναν οἷά-

Sed indue te tandem, & impone galeam, satis enim te inspexi. At nunc Venerem adesse tempus est. V E. Eccam meipsam tibi. Ac contemplare singillatim vnumquodq; diligenter, nihil cursu præteruehendo, sed immorando singulis etiã mẽbris. Quod si vero placet ô formose, etiã hæc mea dicta accipe. Ego enim iamdudum aspiciẽs te iuuenem adeo & formosum, & qualem nescio, an vllum alium nutriat Phrygia, beatum quidem te puto ob pulcritudinem, reprehendo autem, quod non relictis hisce rupibus & saxis, in vrbe alicubi vitam degis, sed corrumpi pulcritudinem istam sinis in solitudine. Quid enim tu frueris his montibus? Aut quid proficiunt pulcritudine tua ista boues? Decebat autẽ te iam & vxorem duxisse, non tamen rusticam aliquam aut indigenam quales per Idam passim mulieres sunt, sed ex Græcia aliquam, vel Argiuam vel Corinthiam vel Lacænam, cuiusmodi

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoq; dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in deditionem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. PAR. Nihil etiam ô Venus. Nunc autem lubens audiero, omne quicquid est, de illa te narrantem. VE. Est hæc filia quidem Ledæ, formosæ illius, ad quam Iupiter è cœlo deuolauit, in cygnum conuersus. PA. Qualis autem aspectu est? VE. Candida quidem, qualem consentaneũ est esse, è cygno prognatam, tenera autem, vt quæ in ouo enutrita fuerit, nuda plerunque exercens sese, & palestricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, vt & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam ad

πως ἡ Ἑλένη ὄζει, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' ἀξίαν ἐλάττων ἐμοῦ. καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, οἶδ' ἐγώ, πάντα ἀπολιποῦσα καὶ παραχθεῖσα, ἑαυτῇ ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. Πάρ. οὐδὲν ὦ Ἀφροδίτη· πολλοῦ δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Ἀφροδ. αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη, κύκνος γενόμενος. Πα. ποία δέ τις ἡ ὄψις; Ἀφροδ. λευκὴ μέν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην. ἁπαλὴ δέ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, γυμνὴς τὰ πολλά, καὶ παλαιστρικῇ. καὶ ὅτου δή τε περιαγώνισεν, ὥστε καὶ πόλεμον ἀφ' αὐτῆς γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄκρον ἔτι ἁρπάσαντος. ἐ μὲν, ἀλλ' ἐπεὶ δὴ τὴ

ἄριστε εἰς ἀκμὴν κατίοι, πάντες οἱ ἄριστοι τῆς ἀχαιΐας ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπιόντες, ἐφειστήκει δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. Πά. πῶς φής, τὸν τῆς γεγαμηκυίας; Αφροδ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα, ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. Πά. πῶς; εἴθε καὶ ἐγὼ αὐτὸς εἰδείην. Αφροδ. σὺ μὲν ἀποδημήσεις ἐπὶ θέαν τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦδε ἀφίξῃ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὅθι τὰ σὲ ἡ Ἑλένη. τοῦντεῦθεν δὲ, ἡμῖν αὐτὸν τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀπολεύψει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ ἐγὼ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιπεῖν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνοικεῖν. Αφροδ. θάρρει. τούτῳ γε ἕνεκα. παῖδα γάρ μοι ἐστὸν δύο καλὼ, ἵμερον καὶ ἔρωτα. τούτω σοι παραδώσω ἐγὼ μὲν

ad florem ætatis peruenissset, optimi quique Achiuorum ad petendas illius nuptias sese obtulerunt. Antepositus autem reliquis rum Menelaus fuit, ex genere Pelopidarum natus. Quod si autem voles, ego tibi conficiam has nuptias. PA. Quid narras? eius ne quæ iam nupsit alteri? VE. Iuuenis adhuc es, & rusticus. Ego vero noui, quo pacto talia perficere conueniat. PA. Quomodo? cupio enim & ipse scire. VE. Tu quidem proficisceris ad perlustrandam Græciam, atque vbi Lacedæmona peruueneris, videbit te Helena. Post illa vero, meum iam opus erit, efficere, quo illa amore tui capiatur, teq; sectetur. PA. Hoc ipsum etiã incredibile mihi videtur, vt illa relicto coniuge, cum homine barbaro atq; hospite ò patria nauigare, in animum inducat. V. Bono animo esto. Nam huius certe rei gratia, liberos duos habeo pulcros, Amabilitatẽ & Cupidinem videlicet, quos tibi tradam

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidem, totus subingrediens illam vi coget amare mulierem. Amabilitas autem tibijpsi circumfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratias, quo & illæ comites se præbeant, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. PAR. Quomodo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciã, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. VE. Ne prius amaueris Pari, quam pronubam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adesse vobis, & celebritatẽ peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

νε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾷν. ὁ δ' ἵμερος αὐτῷ σοὶ περιχυθεῖς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἵμερτόν τε θήσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα, δεήσομαι καὶ τῶν χαρίτων ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτὴν ἀναπείσομεν. Πά. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον ὦ Αφροδίτη, πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ελένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾷν αὐτὴν οἴομαι. καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Αφροδ. μὴ πρότερον ἐρασθῇς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ κἀμὲ νικηφόρον ἡμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ μὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστι

[illegible]

[illegible] omnia [illegible] Cupidinem & [illegible] & Gratias [illegible] V. [illegible] habe, quin & [illegible] & Hymenæum præterea comites assumpsi. P. A. Ob hæc [illegible] tibi [illegible]

Mercis & Mercurij.

Audistin, Mercuri, cuiusmodi nobis minatus [illegible], quam superbe, quamque dictu absurda? Ego, inquit, [illegible] cathenam [illegible] demittam, [illegible]

here conemini, luseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verumetiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quę tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorem, haudquaquam negauerim. Verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, vt eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adiunximus, id neutiquam credi derim. Me. Bona verba Mars. Neq; enim sat tutū est ista loqui, ne quid forte mali nobis cōciliemus petulantia. Ma. Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audio, quem linguæ cōtinentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem haud que-

τὴν πονήσετέ. οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. ὁ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ. καὶ τἆλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓν ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστι, οὐκ ἂν ἀρνηθείην. ὅμου δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν, κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβομεν. οὐκ ἂν πεισθείην. Ερμ. εὐφήμει ὦ ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Αρης. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρός σε.

τε μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιὼς καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα. κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπῄει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιῤῥημοσύνῃ αὐτοῦ. Ερμ. σιώπα, εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

queam apud te reticere. Etenim memineram, quū non ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conijcere, quantopere formidarit, vtque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent dij. quod ni Thetis misericordia cō mota, Briareum centimanum illi auxilio accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitru vinctus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamque. Mer. Tace, bona verba, neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Πανὸς καὶ Ερμοῦ.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ. Ερμ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Πα. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ερμῆς ὦ τυγχάνεις; Ερμ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; Πάν. μοιχί-

Panis & Mercurij.

Salue ô pater Mercuri. Mer. Salue vtique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? Pa. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? Mer. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? P.

Adulterinus sum, ex amore tibi natus. Mer. Per Iouem hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulteriũ cognouit. Nam meus quõ tueris, qui & cornua habes, & nasum talem, & barbam hirtam, & pedes bifidos, hircinosque, præterea & caudam super natibus? Pa. Quæcunque in me conuiciando dicis, ijs tuum ipsius filium, pater, probrosum ac turpem declaras, imo potius teipsum qui eiusmodi generas & tales liberos procreas. Ego vero extra culpam sum. Me. Quam autem etiam matrem tuam ais esse? Num ignorans alicubi cum capra adulterium exercui ego? Pa. Non cum capra, sed tibi ipse in memoriam reuoca, num in Arcadia quandoq; puellam liberã per vim stupraris. Quid mordẽdo digitum, quæris ac diu dubitas? Icari filiã dico Penelopen. Me. Quid igitur illi accidit, quod pro me hirco similem te peperit? Pa. Dicam tibi, quæ ex illa ipsa audiui. Quando enim me

μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. Ερ. νὴ Δία τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ ὀκέλη διχηλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; Πάν. ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν ὦ πάτερ ἐπονείδιστον ἀποφαίνεις, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾶς, καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. Ερμ. τίνα δὲ καὶ φῄς σου μητέρα; ἤπου ἔλαθον, αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε. Πάν. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Αρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ικαρίου λέγω Πηνελόπην. Ερ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν; Πάν. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. ὥτε γάρ με

μα Ἐξέπεμψεν δὴ τὸν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖς, μήτης μὲν σε, ὦ ἐγώ εἰμι Πηνελόπη ἡ σπαρτιάτις, τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε. ὁπότε γάρ μοι συνῴκει ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγον ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. Ερμ. τὸν Διὰ μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ δὴ κάλλει μέγα φρονῶν, ὅτι ἀφῆκεν αὐτὸς ὄν, σὸς πατὴρ κληθήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν δὴ τῇ εὐπαιδίᾳ. Παῦ. καὶ μὰ ἐ κατηχοῦσί σε ὦ πάτερ. μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ κατυρόν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώτην ἐπεποίηκέ με, καὶ ἐγώμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. ἡ τὰ πρόβατα δὲ, θεάσαιό μν ὑπό-

me in Arcadiam ablegabat, O puer, inquit, Mater quidem tua ego sum, Penelope, ex Sparta nata. Cæterum patrem noris habere te deum, Mercurium illũ Maiæ ac Iouis filium. Quod si igitur cornutus ipse es, ac pedes hircinos habes, ne id ægre feras. Quando enim mecum rem habebat pater tuus, hirco seipsum assimilauerat, quo facilius lateret, & ob id similis hirco tu quoque euasisti. Mer. Per Iouem, memini me tale quiddam facere. Ego igitur formosus ille, qui ob formam ac pulcritudinem animum elatum præ me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus, vocabor? & ab omnibus risu accipiar ob præclaram liberorum procreationem. Pa. At vero dedecori tibi pater non sum. Nam & Musicus sum & fistula cano, admodum pleno spiritu. Et Bacchus ille nihil absque me facere quicq̃ potest, sed & socium & consultatorẽ fecit me, & duco ipsi chorũ. Iam & ouilia mea

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autē præmium scies, lecto hoc pomo. PAR. Cedo, vt videam quid sibi etiam velit, Pulcra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, ô here Mercuri, potero ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorum atque vrbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuuenca num alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab vna ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile absistere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transsierit, etiam illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs, quæ priora sunt, ceu

τικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἴση, ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Παρ. φέρ' ἴδῳ τί καὶ βούλεται. ἡ καλή, φησι, λαβέτω. πῶς ἂν οὖν ὦ δέσποτα Ἑρμῆ δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστυκῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ᾖ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαμι κατὰ τὴν τέχνην. αὐτῶν δὲ πῶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπεροίσῃ τὸ πρῶτον, τούτου ἔρχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ. κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλη-

σίον

σίον παραλαμβάνεται. καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἄργος ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶδ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τῶν Διὸς ἀδελφὴν καὶ γυναῖκα, ταύτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Ερμ. οὐκ οἶδα. πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον. Αλε. ἓν τοῦτο ὦ Ἑρμῆ πεῖσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. Ερμ. οὕτω φασὶ φοιήσειν. ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν μὲν κρίσιν. Αλε. πειρασόμεθα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχου-

ceu per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me complexa tenet. Ac doleo, quod non & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi, bene tum iudicasse, si omnibus pomum hoc reddidero. Nam & rursũ illud quoq; accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est, illæ vero filiæ. Quomodo igitur non periculosum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? MER. Nescio, nisi quod non licet detrectare Iouis imperiũ. PA. Vnum igitur hoc, Mercuri, persuade ipsis, ne succenseant mihi duæ illæ reliquæ, quæcunq; victæ fuerint, sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis imputent. MER. Ita facturas se aiunt, tempus autem iam tibi est, vt peragas iudicium. PA. Faciemus periculum. quid enim agat quispiam? Cæterum illud primum scire volo, vtrum satis erit spectare ipsas, vt nunc sunt

ſunt, veſtitas, an vero etiam exuere ſeſe neceſſe erit, vt diligentius examinari eo poſſint. MER. Hoc tuum officium erit videre, vtpote iudicis. Ac Imperes ipſis licet, quomodocunque etiam voles. PAR. Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. MER. Exuite, heus, vos. Tu vero inſpice eas. Ego interim auertam me. IVN. Recte ô Paris. Atq; prima certe exuam me, vt noris, quod non ſolum lacertos habeam candidos, neq; etiam magnos & anguſtos oculos præ me ferendo, ſuperbiam. Aequaliter vero ſum tota, & vniformiter pulchra. PAR. Exue & te ô Venus. MI. Ne prius ipſam exueris, ô Paris, quã ceſtum à ſe depoſuerit. Incantatrix enim eſt, ne te præſtigijs circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neq; etiam ſtudioſe ita exornatam hic adeſſe, neque tot colorib. fucatam eſſe, perinde ac vere meretricem aliquam, ſed ipſam formam

ἔχεσιν, ἢ καὶ ἀποδύσει δέησει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; Ερ. τοῦτο μὲν σὸν αὖ εἶη τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρόσταττε ὅτῳ κἂν θέλῃς. Παρ. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Ερμ. ἀποδύτε ὦ αὗται, σὺ δ' ὁπόσβοτει, ἐγὼ δ' ἀπεστραφείλιν. Ηρα. καλῶς ὦ Πάρι. καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονεῖν. ὁμίσης δ' εἰμὶ πᾶσα, καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. ἀποδύθι καὶ σὺ ὦ Αφροδίτη. Αθη. μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀποθῆται. φοβοῦμαι γὰρ ὅτι, μή σε καταγοητεύῃ δι' αὐτοῦ. καὶ τοιγε ἐχεμῶ μή δ' ὅτω κεκαλλωπισμένῃ παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐστιγμένῃ χρώματα, καθάπερ ἂν ἀληθῶς ἑταίρᾶν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅλη-

ἐπιδεικνύειν. Παρ. οὖν λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ, καὶ ἀπόθου. Αφροδ. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Αθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, φιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας, μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον; Αθη. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῄρηται. Αφροδ. ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κεστός. Ηρα. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα. Παρ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς. οἷα μὴ ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διὸς; ὡς δὲ ὁρᾷ ἡδέως, καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν. ἀλλ' ἤδη μὲν ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς

mam nudā exhibere spectandam. PAR. Recte sane admonent illud de cesto, atq; etiam depone illum. VEN. Cur non igitur & tu Minerua galea deposita, nudum caput spectandum exhibes, sed concutis conum, & perterres iudicem. An metuisti, ne tibi obijciat & reprehendat cœruleū istud oculorum, si dempto terribili isto aspiciatur? MI. Ecce tibi galea hæc ablata. VEN. Ecce tibi & cestus hic. IV. Sed exuamur tandem. PAR. O Iupiter monstrifice, quod spectaculum? quæ pulcritudo? quæ voluptas? qualis virgo hæc? vt vero regalis illa & venerabilis effulget, adeoq; vere digna Ioue. Tuetur autem suaue quiddam & iucundum, ac blandum & ille cebrosum etiam arrisit. Sed iam satis habeo felicitatis huius. Si videtur autem, etiam seorsim vnamquamque inspicere volo, quoniam nūc certe ambiguus sum, neque satis scio, ad quid etiam me referam, visu in

inomnes partes distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Abscedite igitur vos duæ. Tu vero Iuno hic mane. IVN. Maneo. Ac posteaquam me diligenter inspexeris, tempus tibi erit & cætera iam spectare, num pulcra victoriæ meæ dona proposita tibi. Nam si me Pari formosiorem esse iudicaueris, vniuersæ eris Asiæ dominus. PAR. Non donis nostra hæc geruntur. Sed tamen abi. Agetur enim, quicquid æquum visum erit. Tu vero accede Minerua. MIN. Adsum tibi. Quod si igitur me ô Pari, formosam esse iudicio declaraueris, haud vnquam ex pugna victus abibis, bellatorem enim te, & victoriarum compotem efficiam. PA. Nihil minerua, opus mihi est bello, & pugnis. Pax enim vt vides, inpræsentia tenet Phrygiã ac Lydiam, & ab hostib. quietum est patris imperium, Sed tamen confide, neque enim eo minus feres, tam etsi ob munera nequaquam iudicium feram. Sed

τὰς ὄψεις περισπώμενος. Αφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ Ηρα περίμενε. Ηρα. περιμένω. κἀπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοὶ καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι τὰ τῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. ἢν γὰρ με ὦ Πάρι δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔσῃ τῆς Ασίας δεσπότης. Παρ. οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ' ἄπιθι. πεπράξεται γὰρ, ἅπερ ἂν δοκῇ. σὺ δὲ πρόσιθι Αθηνᾶ. Αθη. παρέστηκά σοι. κᾆτα ἢν με ὦ Παρι δικασῇς καλὴν, οὔποτε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν. πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. Παρ. οὐδὲν Αθηνᾶ δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ, ὡς ὁρᾷς τὰ νῦν ἀπέχει τὴν φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δέ. οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζομεν. ἀλλ'

ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον. τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός. Ἀφροδ. αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἄκουσον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσάσε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁποῖον οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὁρῶν; τί δ' αἱ ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοὶ γεγαμηκέναι, μὴ μὲν τοι ἄγροικόν τινα, καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἴδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ λάκαιναν οἷά-

Sed induc te tandem, & impone galeam, satis enim te inspexi. At nunc Venerem adesse tempus est. V. E. Eccam meipsam tibi. Ac contemplare singillatim vnumquodq; diligenter, nihil cursu præteruehendo, sed immorando singulis etiã mẽbris. Quod si vero placet ô formose, etiã hæc mea dicta accipe. Ego enim iamdudum aspiciẽs te iuuenem adeo & formosum, & qualem nescio, an vllum alium nutriat Phrygia, beatum quidem te puto ob pulcritudinem, reprehendo autem, quod non relictis hisce rupibus & saxis, in vrbe alicubi vitam degis, sed corrumpi pulcritudinem istam sinis in solitudine. Quid enim tu frueris his montibus? Aut quid proficiunt pulcritudine tua ista boues? Decebat autẽ te iam & vxorem duxisse, non tamen rusticam aliquam aut indigenam quales per Idam passim mulieres sunt, sed ex Græcia aliquam, vel Argiuam vel Corinthiam vel Lacænam, cuiusmodi

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoq; dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in deditionem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. PAR. Nihil etiam ô Venus. Nunc autem lubens audiero, omne quicquid est, de illa te narrantem. VE. Est hæc filia quidem Ledæ, formosæ illius, ad quam Iupiter è cœlo deuolauit, in cygnum conuersus. PA. Qualis autem aspectu est? VE. Candida quidem, qualem consentaneũ est esse, è cygno prognatam, tenera autem, vt quæ in ouo enutrita fuerit, nuda plerunque exercens sese, & palestricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, vt & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam ad

πας ἡ Ἑλένη ὅδε, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' ἀδὴν ἐλάττων ἐμοῦ. καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον σε ἴδοιτό σε, οἶδ' ἐγώ, πάντα ἀπολιποῦσα καὶ παραχρῆμα, ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. Πάρ. οὐδὲν ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Αφροδ. αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη, κύκνος γενόμενος. Πα. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; Αφροδ. λευκὴ μέν, οἷον εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην. ἀπαλὴ δέ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλά, καὶ παλαιστρικόν. καὶ ὅτου δή τι περιπόθασις, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄφορον ἔτι ἁρπάσαντος. ἐμοί, ἀλλ' ἐπεὶ δὴ τὴ-

ὅπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι κατα πράξομαι τὸν γάμον. Πά. πῶς φῆς, τὸν τῆς γεγαμημένης; Αφροδ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα, ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. Πά. πῶς; ἐθέλει γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Αφροδ. σὺ μὲν ἀποδημήσεις ἐπὶ θέαν δὴ τῆς Ελλάδος, ἀφικὴ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ελένη. τοὐντεῦθεν δὲ, ἡμὸν ἂν οἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθέσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. Αφροδ. θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. παῖδα γάρ μοι ἐστὸν δύο καλὼ, ἵμερος καὶ ἔρως. τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆ

ad florem ætatis peruenisset, optimi quique Achiuorum ad petendas illius nuptias sese obtulerunt. Antepositus autem reliquis tum Menelaus fuit, ex genere Pelopidarum natus. Quod si autem voles, ego tibi conficiam has nuptias. Pa. Quid narras? eius ne quæ iam nupsit alteri? Ve. Iuuenis adhuc es, & rusticus. Ego vero noui, quo pacto talia perficere conueniat. Pa. Quomodo? cupio enim & ipse scire. Ve. Tu quidem proficisceris ad perlustrandam Græciam, atque vbi Lacedæmona perueneris, videbit te Helena. Post illa vero, meum iam opus erit, efficere, quo illa amore tui capiatur, teq; sectetur. Pa. Hoc ipsum etiã incredibile mihi videtur, vt illa relicto coniuge, cum homine barbaro atq; hospite è patria nauigare, in animum inducat. V. Bono animo esto. Nam huius certe rei gratia, liberos duos habeo pulcros, Amabilitatẽ & Cupidinem videlicet, quos tibi tra-

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidem, totus subingrediens illam vi coget amare mulierem. Amabilitas autem tibi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desiderātumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratias, quo & illæ comites se præbeant, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. PAR. Quomodo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciā, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. VE. Ne prius amaueris Pari, quam pronubam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adesse vobis, & celebritatē peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

νε τῆς ὁδῦ μετποιεῖν. καὶ ὁ μὲν ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. ὁ δὲ ἵμερος αὐτῇ σοι περιχυθεὶς, τοῦ ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε ποιήσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὰ δὲ συμπαρεῦσα, δεήσομαι καὶ τὰς χαρίτας ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτὴν ἀναπείσομεν. Πά. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον ὦ Ἀφροδίτη, πλὴν ἐγώ γε ἤδη τῆς Ἑλένης. καὶ οἶδ' ὅπως καὶ ἐρᾶν αὐτὴν οἴομαι. καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ δημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Ἀφρο. μὴ πρότερον ἐρασθῇς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ κἀμὲ νικηφόρον ἡμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ μὰ Δία νίκας. πάντα γὰρ ἔστι

ὅπεις σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸ γάμον, τέτε τοῦ μίσθε τρίαδαι. Πα. Δέδοικα, μή με ἀμελήσῃς μὴ τὸ πείσω. Αφροδ. βέλει ὖν, ἐπομόσομαι; Πα. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόχυ πάλιν. Αφροδ. ὑπισχνέομαι δὴ σοι τῷ Ελένῃ παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀπολυθήσεν γε ἐκ' αὐτῷ, καὶ ἀφίξεδε πας' ὑμᾶς εἰς τὸν Ιλιον, καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω μὰ πάντα. Πα. καὶ τὸ ἔρωτα καὶ τὸ ἵμερον καὶ τὰς χάριτας ἄξεις; Αφροδ. δάξεις. καὶ τὸ πόθον, καὶ τὸ ὑμέναιον πρὸς τέτοις παραλήψομαι. Πα. ἐκεῖν δὴ τέτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ὅτι τέτοις λάμβανε.

Αρεως καὶ Ερμοῦ.

Ηκεσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεύς, ὡς ὑπερόπτικα καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲ ὑπὸ τοῦ ἀέρος σφὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ὑπερεμαδένλες, κατασπᾶν βιάζεδε με. μάτιν

cet tibi hæc, & amorem & formam, & nuptias pomo isto mercari. PAR. At metuo, ne me post latum iudicium negligas & contemnas. V. Vis igitur, vt iurem tibi; P. Nequaquam, sed tantum promite denuo. VE. Promitto igitur, Helenam tradituram me esse vxorem tibi, & futuram comitem proficisceti ad ipsam, deinde & Ilium venturam esse ad vos, & ipsa adero, & adiuuabo omnia. PA. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratias tecum adduces? VE. Bonum animum habe, quin & desiderium & Hymenæum præterea comites assumã. PAR. Ob hæc igitur do tibi pomũ, ob hæc accipe.

Martis & Mercurij.

Audistin, Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quam superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si voluero cathenam ex æthere demittam, vnde si vos suspensi me vi detra-

here conemini, luseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verumetiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quę tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorem, haudquaquam negauerim. Verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, vt eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adiunximus, id neutiquam credi derim. Me. Bona verba Mars. Neq; enim sat tutū est ista loqui, ne quid forte mali nobis cōciliemus petulantia. Ma. Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audio, quem linguæ cōtinentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem haud que-

τὴν πονήσετέ. οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. ὁ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓν ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστι, οὐκ ἂν ἀρνηθείην. ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν, κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβομεν. οὐκ ἂν πεισθείην. Ερμ. εὐφήμει ὦ ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Αρης. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρός σε.

σε· μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ὢν δεδιὼς καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα. κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπῄει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιῤῥημοσύνῃ αὐτοῦ. Ερμ. σιώπα, εὐφήμει· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

queam apud te reticere. Etenim memineram, quū non ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conijcere, quantopere formidarit, vtque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent dij. quod ni Thetis misericordia cō mota, Briareum centimanum illi auxilio accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitru vinctus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamque. Mer. Tace, bona verba, neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Πανὸς καὶ Ερμοῦ.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ. Ερμ. νὴ καὶ σύ γε, ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Πα. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ερμῆς ὦ τυγχάνεις; Ερμ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; Παν. μοιχί-

Panis & Mercurij.

Salue ô pater Mercuri. Mer. Salue vtique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? Pa. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? Mer. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? P.

Adulterinus sum, ex amore tibi natus. Mer. Per Iouem hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulteriũ cognouit. Nam meus quõ fueris, qui & cornua habes, & nasum talem, & barbam hirtam, & pedes bifidos, hircinosque, præterea & caudam super natibus? Pa. Quæcunque in me conuiciando dicis, ijs tuum ipsius filium, pater, probrosum ac turpem declaras, imo potius teipsum qui eiusmodi generas & tales liberos procreas. Ego vero extra culpam sum. Me. Quam autem etiam matrem tuam ais esse? Num ignorans alicubi cum capra adulterium exercui ego? Pa. Non cum capra, sed tibi ipse in memoriam reuoca, num in Arcadia quandoq; puellam liberã per vim stupraris. Quid mordẽdo digitum, quæris ac diu dubitas? Icari filiã dico Penelopen. Me. Quid igitur illi accidit, quod pro me hirco similem te peperit? Pa. Dicam tibi, quæ ex illa ipsa audiui. Quando enim me

μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. Ερ. νὴ Δία τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ ὀκέλη διχηλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; Πάν. ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν ὦ πάτερ ἐπονείδιστον ἀποφαίνεις, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾶς, καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. Ερμ. τίνα δὲ καὶ φῄς σου μητέρα; ἤπου ἔλαθον, αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε. Πάν. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Αρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ικαρίου λέγω Πηνελόπην. Ερ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν; Πάν. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. ὥτε γάρ με

με ἐξέπεμψεν ὅδε τὴν Αρκαδίαν, ὦ παῖς, μήτηρ μὲν σε, ἐγὼ δ' εἰμὶ Πηνελόπη ἡ σπαρτιάτις, τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ερμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ περασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε. ἐπάτει γάρ μοι συμβῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. Ερμ. τὸ Διὰ μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτο· ἐγὼ δ' ὢν ἃ δὴ πάλλει μέγα φρονῶ, ὅτι ἐγήρασας αὐτὸς ὤν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ἐφλόσω παρὰ πᾶσιν δὴ τῇ εὐπαιδίᾳ. Παν. καὶ μὰ ἐ κατοιχωῶ σε ἄ πάτερ· μουσικός τε γὰρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καταχρῶν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώτην πεποίηκέ με, καὶ ἐγκύμαι αὐτῷ τοῦ χορεῦ. ἡ τὰ πόιμνια δὲ, θεάσαιό μν ἐπό-

me in Arcadiam ablegabat, O puer, inquit, Mater quidem tua ego sum, Penelope, ex Sparta nata. Cæterum patrem noris habere te deum, Mercurium illũ Maiæ ac Iouis filium. Quod si igitur cornutus ipse es, ac pedes hircinos habes, ne id ægre feras. Quando enim mecum rem habebat pater tuus, hirco seipsum afimilauerat, quo facilius lateret, & ob id similis hirco tu quoque euasisti. Mer. Per Iouem, memini me tale quiddam facere. Ego igitur formosus ille, qui ob formam ac pulcritudinem animum elatum præ me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus, vocabor? & ab omnibus risu accipiar ob præclaram liberorum pro creationem. Pan. At vero dedecori tibi pater non sum. Nam & Musicus sum & fistula cano, admodum pleno spiritu. Et Bacchus ille nihil absque me facere quicq̃ potest, sed & socium & consultatorẽ fecit me, & duco ipsi chorũ. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclarè rem gessi in Marathone, vt ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum tibi sit nomen Panos. MER. At dic mihi duxisti ne vxorem iam? Hoc enim opinor, dictitant te. PA. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cũ vna aliqua rem habere cõtentus forem. MER. Capras videlicet conscendis. PA. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & prçterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studiose ab illis obseruor. MER. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? PA. Impera pater, nos autem videbimus, hæc vti fiant. MER. Et accedas ad me, &

ὀπέστα· σὲ γὰρ ἀεὶ καὶ διὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδόμενος. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ὥστε ἠρίστευσα, ὡς Μαραθῶνι, ὅστε καὶ ἀριστεῖον ἠρεθόμην. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἐὰν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, ὅσον ὄνομα σοῦ τὸ Πανὸς ὄνομα. ΕΡΜ. εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας ὦ παῖ ἤδη; τοῦτο γὰρ οἴομαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. ἐδαμῶς ὦ πάτερ. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. τράγους οὖν αἰξὶ δηλαδὴ ὀπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις. ἐγὼ δὲ τῆτε Ἠχοῦς καὶ τῇ Πίτυϊ σώμαι, καὶ ἀπάσαις τοῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι. καὶ πάνυ σπουδάζομαι παρ' αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα δὴ ὅ, τι χαρίσῃ ὦ τέκνον τὰ παρόντα αὐτοῖς μοι. ΠΑΝ. πρόσταττε ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσιθί μοι, καὶ

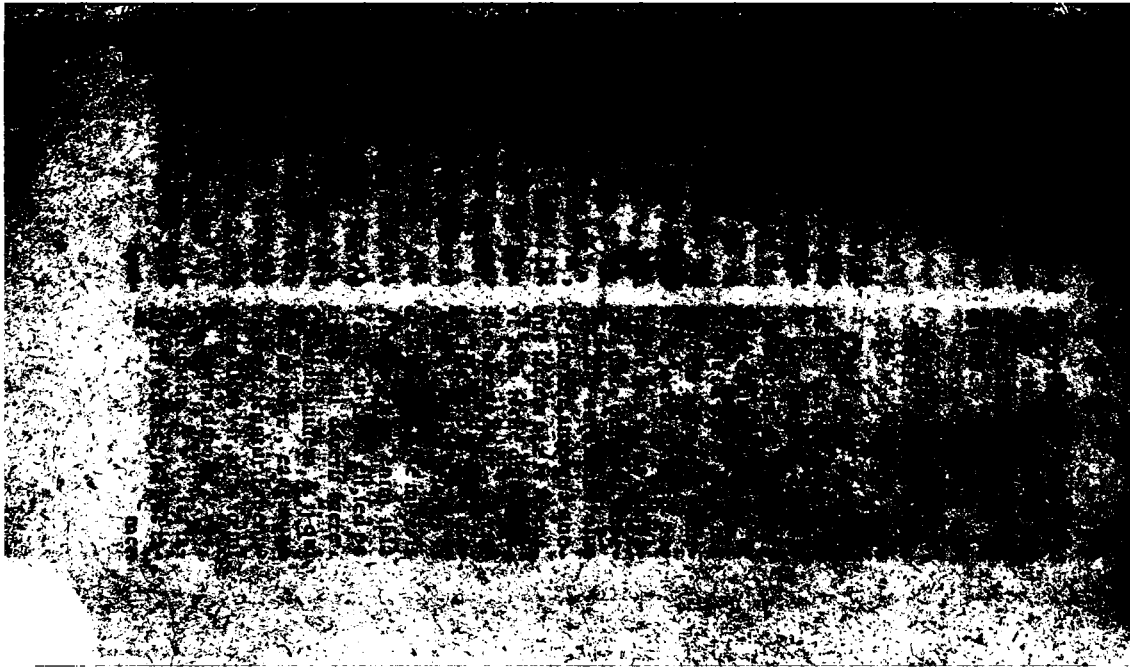

men similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarij enim ambo sumus. BAC. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, quod Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris ægrotantibus. APO. At tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adornauit, si quis Græcus aliquãdo in Tauricam aduenerit, vt cum eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes illas. BAC. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampsaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem vrbi accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquam igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. APO. Sollicitauit ne te? BAC. Huius-

ὅμοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διόν. Μέχρι μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ ὦ Απολλον, ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια. ὅτι ἡ μὲν Αρτεμις ξενοκτενεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. Απολ. οἴει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἤν τις ἕλλην ἀφίκηταί ποτε εἰς τὴν ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττομένη τὰς σφαγάς. Διό. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος. ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι. κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐκαναστὰς ὁ γενναῖος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Απο. ἐπείρα σε; Διό. τοιοῦ-

curiam in qua consultant, vn dique strauero, ac singula ita, vt oportet, composuero, Ioui necessum est assistere, ac perferendis illius mandatis toto die sursum ac deorsum cursitare, & redeuntem insuper, puluerulentum ambrosiâ apponere. Porro priusquam nouitius iste pocillator aduenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium indignissimum, soli omnium ne noctu quidem agere quietem licet. Verum id quoque temporis necesse habeo defunctorum amicas ad Plutonem deducere, maniumque gregi me ducem præbere, tum autem & tribunalibus assistere. Neque enim mihi sufficiebant scilicet diurna negocia, dum versor in palæstris, dum in contionibus præconis vices ago, dum oratores instruo, ni hæc quoq; prouincia accedat, vt simul etiam vmbrarum res disponam. Atqui Ledę filij alternis inter ipsos vicibus apud superos atque inferos agitant. Mihi

κλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον, παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων. ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκρόπομπον εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, κἂν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ,

MARINI DIALOGI.

Doridis & Galateæ.

Formosum amantem Galatea, nempe Siculum istum pastorem aiunt amore tui deperire. GAL. Ne ride Doris, nã qualis qualis est, Nept. patre ꝓgnatus est. D. Quid tum postea, si vel Iuue ipso sit progenitus, cum vsque adeo agrestis atq; hispidus apparet, quodq; est omnium deformissimum, vnoculus. An vero credis genus illi quicquam profuturum ad formam? G. Ne isthuc quidem ipsum, quod hispidus est atq; agrestis, vt tu vocas, illum deformat, quin virile magis est. Porro oculus decet etiam frontem, quo quidẽ nihilo segnius cernit, quam si duo forent. Do. Videris Galatea non amantem habere Polyphemũ, sed illum potius adamare, sic eũ prædicas. G. Equidẽ haud adamo, sed tamen insignem istam vestram insultandi oppro-

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.

Καλὸν ἐραστὴν ὦ Γαλάτεια φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι σοι. Γα. μὴ σκῶπτε Δωρί, Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖος ἂν ᾖ. Δω. τί οὖν εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὤν, ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος. οἴει τὸ γένος ὀνῆσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; Γα. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ ὡς φὴς ἄγριον, ἄμορφόν ἐστιν. ἀνδρῶδες γάρ. ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ Γαλάτεια οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα. οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέρω

ρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς σκοπιᾶς πυλώσας ἡμᾶς, ἰδὼν ὅλη τῆς ἠϊόνος, ἐν τοῖς φύκεσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης αἰγιαλὸς ἐπομπωνύεται, ὑμᾶς μὴν οὐδὲ προσσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ὀξὺ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα, ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέσχε τὸν ὀφθαλμὸν, ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ. δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέραστος. ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. Δω. εἰ ποιμένι καὶ ἐνδεεῖ καλὼ πλὴν ὄψιν ἔδοξας, ὅλη φθονος οἶει γεγενῆσθαι; καὶ τοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν; ἢ τὸ λευκὸν μόνον. ἢ τοῦτο ὄψει, εἴτι ξυνάθης ὀξὺ τυρῷ καὶ χάλακτι. ταῦτα δὲ τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά. ἐπεὶ τά γε ἄλλα, ὁπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν ὅσα πυγαίεις ἔσα πλὴν ὄψιν, ὑπὸ πέτρας τινὸς, ἢ ποτε γαλίνη εἴη, ὁπλύψασα

probrandiq; petulantiam ferre non queo, ac mihi nimirum inuidentia quadam isthuc facere videmini, propterea quod ille quum forte aliquãdo gregem pasceret suum, nosq; littorali specula in littore ludentes cerneret in prominentibus Aetnæ pedibus qua videlicet inter montem & mare littus se se in longũ porrigit, vos ne aspexerit quidem, ac ego omnium vna visa sim formosissima, eoque in vnam me coniecerit oculum. Ea res vos male habet, nam argumentũ est, me forma præstantiorem esse, ac digniorem quæ amer, vos contra fastiditas esse. D o R. An istud tibi putas inuidendum videri si primum pastori, deinde lusco formosa visa sis? quãquam quid aliud ille potuit in te, pbare præter candorem? Is illi placet, opinor, q̃ caseo & lacti assueuerit, proinde quicquid his sit simile, id protinus pulcrum iudicat. Alioqui vbi libebit scire, qua sis facie, de scopulo quopiam, si quando serenitas

despectans in aquã, temet ipsam contemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem. verum is quidem non probatur nisi rubor admixtus illi decus illi iunxerit. GAL. Atqui ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem, quum interim è vobis nulla sit, quam vel pastor vel nauta, vel portitor aliquis miretur, cæterum Polyphemus (vt alia ne dicam) etiam canendi peritus est. DOR. Tace ô Galatea, audiuimus illum canentem, quum nuper pruriret in te, sed ô sancta Venus asinum rudere dixisses. Nam lyræ corpus similimũ erat ceruino capiti ossib. renudato, tum cornua perinde quasi cubiti prominebant, ijs iunctis, inductisque fidibus, quas ne Collope quidem circum torquebat, agreste quiddam & absonum cantillabat, quũ aliud interim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita vt temperare nobis nequinerimus, quin ridere mus amatoriam illam cantioncin

κύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς. οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. Γαλ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως ἐραστὴν καὶ τοῦτον ἔχω. ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἦν τινα, ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ. ὁ δὲ Πολύφημος, τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι. Δω. σιώπα ὦ Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπί σε, Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πικτὶς, οἵα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν. ζυγώσας γὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπηχεῖ. ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα, ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκεί-

ἀκούω ἄσματι. ἢ μὴν ἀεὶ ἐχὼ ἐπ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ θέλειν, ὅτω λάλος ἔσται βρυχωμένῳ, ἀλλ' ἠρώτητο, εἰ φανείη μιμούμενος τραγῳδίας ᾠδὴν καὶ καταγέλαστον. ἔφη δὲ ὁ ἐπέρασος ἐν τοῖς ἀγκάλαις αἰθυρμάτων, ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτοῦ προσπαίειν. τίς ἂν οὖν φθονήσῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τούτου ἐρᾶσθαι. Γαλ. ἐκεῖν σὺ Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτὸν, καλλίων δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. Δω. ἀλλ' ἐρᾶσθαι μὲν οὐδεὶς ἔστιμοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέρασος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ κύκλωψ ὁδί, κατάζεας ἀπόζων ὥσπερ ἐ ῥάγου, ὠμοφάγος, ὡς φασι, καὶ σιτίζωφος τοὺς ὀπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γλυκυτάτῃ σὺ αὐτῇ ἀφῆς αὐτῷ.

tionem. Nam Echo ne respondere quidem illi voluit balanti, quum sit adeo garrula, imo puduisset, si visa fuisset imitari stridulum cantum & ridiculum. Ad hæc gestabat in vlnis amasius iste delicias suas, vrsi catulum pilis hirtum, ipsi non dissimilem. Quis autem non inuideat amicũ istum Galateæ? GAL. Quin tu igitur Dori, tuum ipsius amicum nobis commonstra, q eo sit formosior, quiq; doctius ac melius vel voce canat, vel cithara? DOR. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc nomine iacto, quasi sim vehemẽter amabilis, veruntamen istiusmodi amicum, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, tum crudis victitans carnibus, & hospites, si qui appulerint, deuorans, tibi habeas, eumque tu mutuum ames.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶνος.

Cyclopis & Neptuni.

Ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ

O pater, qualia passus sum ab execrabili iste

isto hospite, qui me inebriatum excæcauit, somno grauatum aggressus. Nep. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? Cyc. Principio quidem seipsum Neminem vocabat, postquã autem effugit, atq; extra tela, vt dicitur, fuit, Vlyssem nominari se aiebat. Nep. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autẽ nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? Cyc. Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autẽ quoddam mihi est, perquam magnum) atque ignem resuscitaui, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorũ quibusdam, vt par erat, deuoraui, vt qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. Πο. τίς δὴ ὁ ταῦτα τολμήσας ὦ Πολήφημε; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; Κύ. κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδω-

δωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας. ἠδὺ μὲν καὶ εὔοσμον, ὑπόκυλον τὸ τατον ἢ καὶ παραχαλάσιστον. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδοκεῖ μοι περιφέρεσθαι σείοντι. καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀπεστρέφετο. καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ σπεράσας γε, σφοδρότατα ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσειδον. Πος. ὡς βαθὺ ἐκοιμήθης ὦ τέκνον. ὃς οὐκ ἐξέθορεις μεταξὺ τυφλούμενος. ὁ δ' ἦν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἐ γὰρ οὐ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀπεκινῆσαι τὸν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κύ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάθοιμι ἐξιόντα. καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. μόνα παρεῖς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὅσπερ ἐκείνῳ πράττειν αὐτὸν ἀντὶ ἐμοῦ. Πο. μανθάνω

fuso quodã veneno, dulci illo quidem & fragranti, cæterum ad insidias struendas præsentissimo & maxime turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum inuertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non erã. Postremò autem somno correptus iacui. Ille vero exacuato vecte, eodemque igne succenso, insuper etiam excæcauit me dormientem. Et ex eo iam tempore cæcus tibi sum Neptune. NEP. Vt alte nimis dormijsti ô fili, qui non interea exilueris, cum excæcareris. Vlysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, potuit dimouere saxum a foribus. CYC. At ego amoui ipsum, quo facilius illũ comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ouibus, & arieti negocio dato, quænam ipsum agere pro me oportere. NEPTV. Intelligo,

ligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducent. At cæteros certè Cyclopas conueniebat te inuocare contra ipsum. CYCLO. Conuocaui illos, pater, atq; etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Nemi nem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi ægre fuit cõtumeliose obiecta mihi clade hac, Ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTV. Confidi fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiamsi cæcitatem oculorum mederi impossibile, nauigantes certe tamen seruare vel perdere, penes me esse, nauigat autem adhuc.

ϑένω κατ' ἐκείνους, ὅτι μὲ ἔλαθεν κατεξελθών σε. ἀλλὰ τοὺς ἄλλους μὲ Κύκλωπας ἔδει ἐπικαλεῖσθαι ἐπ' αὐτόν. Κύ. συνεκάλεσα ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δ' ἐρόμενοι τὸ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην, ὅτι Οὖτις ὀνομαζόμενος, μεμηνότας οἰηθέντες με, ὤχοντο ἀπιόντες. ὅπω κατεστοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα λυπήσας με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, εἶπε· ὁ πατὴρ φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. Ποσ. θάρρει ὦ τέκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πήρωσέν μου ὀφθαλμῶν ἴασιν ἀδύνατον, τὰ γοῦν πλοῖα σῴζειν αὐτοῦ καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι. πλεῖ δὲ ἔτι.

Alphei & Neptuni.

Quid hoc, Alpheë, quod tu solus aliorum in mare delapsus, neq; cum salsugine misceris, perinde

Αλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφεὲ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος, οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμ

inde vt [illegible] cætera [illegible] omnia, neque diffusus, sed per mare, velut concretus, ac dulci [illegible] stodito fluore, incorruptus etiam & purus cursu laberis? Nescio quo loco rum in profundum te [illegible] so quemadmodum [illegible] uiæ atque ardeæ faciunt, submerso, ac videris rursum emergere quoque alibi, & teipsum iterum spectandum exhibere. ALP. Amatoria quædã res hæc est, Neptune, quamobrem ne mihi vitio vertas. Amasti autem & ipse sæpenumero. NE. Mulierem ne, Alphee, an nympham amas, an etiam Nereidum ipsarum vnam aliquam? ALP. Non, verum fontem Neptune quendam. NEP. Vbi igitur terrarum ille manat? ALP. Insularis est, in Sicilia, Arethusam ipsum vocant. NEP. Scio. Non deformen sane. ALPH. Arethusam amas, sed & liquidus fons illa est, & per purum ebullit, & ipsi aquæ etiam calculi gratiã addunt, supra quos tota ea velut ar-

gentea apparet. ALPH. Vt vere nosti fontē hunc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. NEP. Sed abi quidem, & feliciter vtere amore. illud autem mihi dic, vbi tu Arethusam conspicatus es, Arcas ipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet? ALPH. Properantem me moraris, Neptune, curiose nimis interrogando. NEP. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum è mari, eodem alueo cum fonte illo miscearis & in vnam aquam redigamini.

μένον ἀργυροειδές. Αλ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν ὦ Πόσειδον, παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. Ποσ. ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχοι ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν. Αλ. ἐπιγόμενόν με κατέχεις ὦ Πόσειδον. περίεργα ἐρωτῶν. Πόσ. εὖ λέγεις. χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. καὶ ἀναδὺς ἀπὸ θαλάττης, ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

Menelai & Protei.

At in aquam conuerti te Proteu, incredibile adeo non est, marinus vtique cum sis, etiam arborem fieri, tolerabile, præterea & in leonem aliquādo muteris licet, tamen neq; hoc supra fidem est. Quod si autē & ignē fieri te possibile est, cū in mari habites, hoc omnino miror, neq; adducor, vt cre-

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Αλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητὸν, καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε, γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος. Πρω. καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι ὦ γενναιότατε τὴν χεῖρα. εἴσῃ γὰρ, ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσεστιν. Με. οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα ὦ Πρωτεῦ. Πρω. σὺ δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς οὐδὲ πολύπου ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι. Με. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπου εἶδον, ἃ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι

credam. PROT. Ne mireris Menelaë, fieri enim soleo. MENE. Vidi & ipse, veruntamen videris mihi (dicitur enim hic apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cum interim ipse nihil tale fias. PROT. Et quęnam adeo deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti in quam multa ipse me transformauerim? Quod si vero non credis, & res hæc tibi falsa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obuersans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generose tu, manum. Nimirum senties, videar ne tantum ignis, an & vrendi vim habeam. MENE. Periculosum est experimentum hoc Proteu. PRO. At tu Menelaë videris mihi neque Polypum vidisse vnquam, neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. ME. Verum Polypum ipsum quidem vidi, quæ vero accidant illi, libenter ex

te cognouerim. PRO. Cuicunq; saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhæserit cirramentis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo verians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. MEN. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. PRO. Nescio, Menelaë, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atq; aquam fieri.

Panopes & Galenes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad cœnam in Thessalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? GAL. Haud conuiuata equidem vobiscum tum fui. Nam me Ne-

θοιμι παρά σου. Πρω. ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσελθὸν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκταίας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. Με. φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον ὦ πρωτεῦ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίνι αἂν ἄλλῳ πιστεύσειας. τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Εἶδες ὦ Γαλήνη χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ερις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε. ὁ γὰρ Πο-

Ποσειδῶν ἐκέλευσε με ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ερις μὴ παροῦσα; Παν. ὁ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεσαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Αμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ερις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥᾳδίως, τῶν μὲν πινόντων ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Απόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον χρυσοῦν ὅλον ὦ Γαλήνη. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ καλὴ λαβέτω. κυλινδούμενον δὲ τοῦτο ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἧκεν ἔνθα Ηρα τε καὶ Αφροδίτη καὶ Αθηνᾶ κατεκλίνοντο. κἀπεὶ δὴ ὁ Ερμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηΐδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρούσων; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη

Neptunus iusserat, tranquillum interea, Panope, seruare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non adesset? PAN. Thebis ac Peleus concesserant intro in thalamum deducentibus ipsos Amphitrite ac Neptuno. Interea autem Eris, clam cæteris omnibus (id quod facile illi tum fuit, alijs bibentibus, quibusdã autem applaudentibus, vel Apollini citharam personanti, vel Musis ore modulantibus adhibendo animum.) proiecit in conuiuium pomum quoddã admodum pulcrum, aureum totum, ô Galene. Inscriptum autem erat his verbis, Formosa accipiat. Dum igitur volutatur hoc tanquam ex composito iactum, peruenit eo loci, vbi Iuno & Venus & Minerua accumbebant. Deinde vbi Mercurius sublato illo, legit ea, quibus illud inscriptũ erat. Nos quidem Nereides cum silentio sedebamus, quid enim agendum erat, illis præsentibus? Illæ vero inter se contendebant

debant, ac quælibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus vsque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tametsi illæ ipsum iudicare vellent, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere nouit, quænam formosior sit, vtpote elegantiæ studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicauerit male. GAL. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? PANO. Hodie arbitror, in Idam abeunt. GAL. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciet eam, quæ vicerit? PAN. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamē Venere, nisi arbiter ipse omnino cæcutiat.

ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μήγε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸς μὲν, οὐ κρινῶ, φησί, περὶ τούτου, καί τοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν. ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα. ὃς οἶδέ τις διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρῖναι κακῶς. Γα. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη. Πα. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδήν. Γαλ. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Παν. ἔδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης. ἢν μή τι πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώττῃ.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulcra omnino species. Haud equidem

Τρίτωνος, Αμυμώνης καὶ ποσειδῶνος.

Επὶ τὴν λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος

θένος, πάγκαλόν τι χρῆμα, οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. Ποσ. ἐλευθέραν τινα ὦ Τρίτον λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν. Τρί. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Αμυμώνη τοὔνομα. ἐπυθόμην γὰρ, ἤ τις καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. Ποσειδ. μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Αργους ἐς Λέρναν; Τρί. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Αργος, ὡς οἶσθα, ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. Ποσ. ὦ Τρίτον, οὐ μετρίως με διετάραξας, εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός. ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. Τρί. ἴωμεν. ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδόν που κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστι, ἰοῦσα ἐς τὴν

dem scio, formosiorem vllam puellã vidisse me. Nep. Liberam ne dicis Triton, an vero serua quæ piam est, quæ aquam ferre solet. Tri. Minime vero, sed Danai illius filia, vna ex quinquaginta istis, etiam ipsa est, Amymone nomine. Interrogaui enim, & quæ vocaretur, & genus ipsius. Danaus autem duriter admodum educat filias, & opus manu facere ipsas docet, & ad aquam hauriendam mittit, & ad alias res agendas instituit, impigræ ipsæ vt sint. Nep. Solane autem venire solet longam adeo viam, ex Argis ad Lernam vsque? Tri. Sola; nam siticulosum ipsum Argos est, vt nosti. Quare necesse est, semper aquatum venire illam. Nep. Non mediocriter affecisti me animo, ô Triton, qui mihi hæc de puella narraris. Quare eamus ad ipsam. Tri. Eamus, iam enim tempus quoque est, cum aquatum ire solet. Ac prope alicubi circa mediam viam est peten-

do

do Lernam. NEP. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinē mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime prouehar. TRI. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. NEP. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic insidijs ero, tu autem speculando obserua, quādo illam accedentem sentias. TRI. Eccam tibi, prope est. N. Formosa, Triton & in ipso ætatis florepuella hæc, sed comprehendenda nobis est. AMY. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarius quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrē vocabo. TRI. Tace Amymone, Neptunus hic est. AMY. Quid Neptunum mihi nar-

ἐς τὴν Λέρναν. Ποσειδ. οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον; ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι οὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. Ποσ. εὖ γε ἀπελαύνωμεν. σὺ δὲ παρανήχου ὦ Τρίτων. κἀπειδὴ παρεσμὲν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτήν. Τρί. αὕτη σοι πλησίον. Ποσ. καλὴ ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος. ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. Αμυ. ἄνθρωπε ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι. ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. Τρί. σιώπησον ὦ Αμυμώνη. ποσειδῶν ἐστι. Αμυ. τί ποσειδῶν λέ-

λέγεις; τί βιάζη με ὦ ἄθεωτε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δ' ἀποπνιγήσομαι καὶ ἀθλία καταδύσομαι. Πόθεν δ' ἐρῶ, εἰ δεινὸν πάθης; ἀλλὰ καὶ σιγῶν ἐπωνυμόν σοι ἀναδήσομαι ἐκεῖσε ἐνταῦθα. κατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν, πλησίον τοῦ κλύσματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν οὐκ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

Νότος καὶ Ζέφυρος.

Ταύτην ὦ Ζέφυρε τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ θαλάσσης ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκέρασεν, ἀλλὰ ἐρᾷ τι; Ζε. καὶ ὦ Νότε, ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου. νῦν δ' ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρῶντα τῆς Διός. Νό. νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τοῦ βοός; Ζε. καὶ μάλα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψεν, ἡμῶν προστάξας, μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν.

narras? cur mihi ô homo vim facis, atque hinc in mare abstrahis? Ego vero suffocabor misera, submersa aquis. NEP. Bono animo sis. Nihil graue patiaris, sed & fontem cognominem tibi emanare hic sinam, percusso tridente saxo hoc, iuxta æstuarium, & tu ipsa felix atque beata eris, ac sola sororum obita morte, aquam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre, iuuencam, quam per mare in Aegyptum Mercurius ducit, Iupiter, amore captus, vitiauit? ZEPH. Hanc ipsam, Note, sed iuuenca tum non erat, sed puella, Inachi fluuij filia. Nunc autem Iuno talem ipsam effigiauit, æmulatione amoris cõmota, propterea quod videbat Ioue illam prorsus deperire. No. Proinde etiam nunc bouem illũ amat? ZEPH. Atque admodum, & propterea in Aegyptũ ipsam misit, nobisque dixit, ne conturbarimus mare; donec

nec illa transnatasset, vt quæ illic paritura sit, fert autem vterum modo, Deusque fiet, cum ipsa, tum quod ex ea partum erit. NOT. An iuuenca Deus? ZEPH. Atq; admodum Note, imperabitque, inquit Mercurius, nauigantibus, ac nostra erit domina. vt quemcunque nostrum volet, emittat, vel prohibeat aspirare. NOT. Colenda igitur obseruandaque nobis erit Zephyre, iam domina certe cum sit. Nam per Iouem, beneuolentior eo pacto nobis erit. ZEPH. Sed enim iam traiecit, & in terram enatauit. Vides, vt non amplius quadrupes incedat, sed erectam ipsam, Mercurius denuo mulierem, formosam prorsus reddidit. NOT. Mira nimirum hæc Zephyre, nusquam amplius neq; cornua illius, neque cauda, neque tibiæ bifidæ, sed amabilis puella est. Cæterum Mercurio quidnam accidit, qui se ipsum mutauit, & ex adolescente factus est quispiam, caninam faciem

ἐς' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθέν. Νό. ἡ δάμαλις θεός; Ζεφυ. καὶ μάλα ὦ Νότε. ἄρξει τε ὁ ἑρμῆς ἔφη τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. Νό. θεραπευτέα τοιγαροῦν ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα, νὴ Δία. εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Ζεφ. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει; ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ερμῆς, γυναῖκα παγκάλην αὖθις ἐποίησε; Νό. παράδοξα γοῦν ταῦτα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρὰ, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μέν τοι Ερμῆς τι παθὼν, μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται.

ἐμνήθη. Ζέφ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτι ἄμεινον ἐκεῖνος εἶδε τὰ πρακτέα.

em præ se ferens. Zep. Ne curiosi' persequamur ista, quandoquidem melius ille, quæ faciēda sint, nouit.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

Neptuni & Delphinum.

Εὖγε ὦ δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποι ἔστε, καὶ πάλαι μὲν πρὸ τῆς Ινοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ. οὐδὲ περιεῖδες, κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελφ. μὴ θαυμάσῃς ὦ Πόσειδον, εἰ τοῦ ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. Ποσ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. ὅπως γῶν τὰ μετὰ τὸν

Laudo, recte facitis Delphines, quod semper amantes hominum estis. Nam & olim Inonis filiū in Isthmum portastis, exceptum à Scironijs scopulis, vnde cum matre præcipitatus fuerat. Et nunc tu Citharœdo isto Methynensi, cum ipso ornatu & cithara recepto, in Tænarum enatasti, neque passus es indigne a nautis perire illum. Delp. Ne mireris Neptune si hominib. benefacimus, nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. Nep. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos nauali prælio superatos ita transformauit, cū deberet captiuos solum in deditionem accipere, quemadmodum & cæteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, cum

Arione hoc, quod accidit, sese habet? DEL. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersebat aris gratia. Ille autem diues iam factus à tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traijciendum naui, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad medium ferme Aegeum peruentum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumto ornatu, & decantato prius mihijpsi funebri aliquo carmine, volentē sinite præcipitare meipsū. Concesserunt nautæ. Tū ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, enataui

Αρίονα τοῦτον ἐγένετο ὦ δελφίν; Δελ. ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐποθύμησε πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα, παρανέων τῷ σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευήν. καὶ ᾖσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην

φλιω ἔχων εἰς Ταίναρον. Νε. ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας. ἄξιον γὰρ ἃ μισθὸν ἀπεδώκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

taui vna cum ipso in Tenarum. Nep. Laudo studiũ erga Musicam tuum, dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultaras.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηΐδων.

Τὸ μὲν σῦριγγ τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατωίχθη, ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ πέπλον ὑμεῖς ὦ Νηρηΐδες παραλαβοῦσαι τῇ Τροάδι παρατείνατε, ὡς τάφοιο ἕνεκα τῆς ὀπιχωρίου. Νηρ. μνησθείμεν ὦ Ποσειδῶν. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω. ἐλεήσομεν γὰρ αὐτόν, οἰκτίσαι ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθότα. Ποσ. τοῦτο μὲν ὦ Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά πω κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ· ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τροάδι, ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δ' παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ

Neptuni & Nereidum.

Fretum hoc quidem angustum, in quod puella delapsa, submersa est Hellespontus ab ipsa vocetur. Cadauer autem ipsum, vos Nereides acceptum, in Troadem auferte, vt ibi ab incolis sepeliatur. Ner. Nequaquã, Neptune, sed hic in cognomini pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, vt quæ miserabilia maxime a nouerca passa fuerit. Nept. At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum hic illam alicubi sub arena iacere: Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ei erit, quod paulo post eadem, ipsa quoque Ino patietur, & præcipitabitur, persequente illam

BASEL MÜNCHEN

Athamante, in pelagus ex summa Citherone, qua in mare porrigitur, vna cum filio, quem in vlnis gestabat. NER. Sed & illam seruare conueniet gratiam hanc Baccho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NEP. Nō decebat, adeo prauam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decidit? frater autem eius, Phryxus tuto vehitur? NEP. Merito, adolescens enim est, & contra impetū obsistere potest. Illa vero, eo quod insueta eius rei erat conscēso videlicet vehiculo nouo & inopinato, & despiciendo in profundum immensum, perculsa animo, & pauore pariter attonita, præterea & vertigine correpta, præ vehementia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo vsq; sustentauerat, atque ita in mare decidit. NER. An non igitur matrem ipsi-

Αθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ, καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Νη. ἀλλὰ κἀκείνην σῶσαι δεήσει, χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ. τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ινώ. Ποσ. οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν ὦ Αμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον. Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; Ποσ. εἰκότως. νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν ἡ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν

τῆς Νεφέλης βοηθῶν πτῶσιν; Ποσ. ἐχρῆν· ἀλλὰ ἡ μόρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? Ne. Decebat sane, sed Parca quam Nephele multo potentior est.

Ἰριδὸς καὶ Ποσειδῶνος.

Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην ὦ Πόσειδον, ἀνάπαυσον τῆς Σικελίας, ὕφαλον δεικνύς ἐνδυ συμβέβηκε. ταύτην φησὶν ὁ Ζεὺς νῆσον ὄδε, καὶ ἀόφανον, καὶ πάγιον ἤδη δῆλον ἐν τῷ αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στερέας πάνυ ἀσφαλῶς. δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Ποσ. ποιήσεται τοῦτο ὦ Ἰρι. τίνα δ' ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν χρείαν ἀφανεῖσα καὶ μηκέτι πλέουσα. Ἰρις. τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπαλλάττειν. ἤδη γὰρ πονήρως ἔχει τῆς ὠδῖνας ἔχει. Πο. τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐστιν εἶναι; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ἐπιδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; Ἰρις. οὐκ ὦ Πόσειδον. ἡ Ἥρα

Iridis & Neptuni.

Insulam istam errantem Neptune, quæ à Sicilia reuulsa atque vndis submersa, mari iuuatat. Eam, ita iubet Iupiter, consistere facias iam atq; apparere, & vt tantundé manifesta atque conspicua in medio Aegæo inconcussa maneat, fundata firmiter admodum illa. Opus enim illa nonnihil habet. Nep. Fiet hoc Iri. Sed tamen quem vsum illi præbebit, manifesta apparens, & non amplius fluctuans? Iri. Latonam in ipsa oportet parere, iam enim male habet à doloribus. Nep. Quid igitur? an non sufficit illi cœlum, vt in eo pariat? Quod si minus autem illud, at certe nec tota terra partus illius recipere poterat? Iri. Non Neptune. Nã Iuno

Iuno obstrinxit iureiurando magno tellurem, ne præberet Latonæ parturienti vllum receptaculum. Hæc igitur insula, iuramento non tenetur. Abscondita enim tum fuit. NEP. intelligo rem. Igitur subsiste Insula atq; emergere iterum ex profundo, & non amplius fluctues aut titubes, sed imo ta maneas. Ac suscipe, ô felicissima, fratris mei liberos duos deorum omniũ pulcerrimos. Et vos, Tritones traijcite Latonem in ipsam, omniaque tranquilla sint. Serpentem autem istum, qui nunc velut œstro exagitat illam, perterrefaciendo ipsi infantes posteaquam in lucem editi fuerint, aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu vero vade renuncia Ioui, omnia bene habere. Stabilita est Insula Veniat Latona ac pariat.

ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τῆς ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ αἰώμαλός ἐστιν. ἀφανὴς γὰρ ἦν. ΠΟΣ. συνίημι. κῆθι ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τῆς βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως ὦρθι. καὶ ὑπόδεξαι ὦ εὐδαιμονεστάτη τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς ὦ τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὼ ἐς αὐτήν, καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διῖ, πάντα εἶναι εὐπρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· οἰκέτω ἡ Λητὼ, καὶ τικτέτω.

Xanthi & Maris.

Suscipe me, ô Mare, grauia enim passus sum, extingue mihi vulnera.

MAR.

Ξάνθος καὶ Θαλάσσης.

Δέξαι με ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, κατάσβεσόν μοι τὰ τραύματα.

Θάλ.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξάν. Ηφαιστός. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ. Ξάν. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς φρύγας ἱκέτευσα, ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν, ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστὸς, ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὤν, πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυῤῥίκας. ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασται. ὁρᾷς δ' οὖν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκ-

MAR. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus, sed igne candesco prorsus miser, & efferuesco. MAR. Cur autem iniecit tibi ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem abira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorum, occurri, vt aquis inundarem atq; inuoluerem illũ, quo eo periculo absterritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope forte existens) vniuerso igne, quantum, opinor, vsquam habebat, quantumq; & in Aetna, & si quib. alijs locis, illius est, allata, processit obuiam, ac exussit equidẽ vlmos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero, cum efferuescere fecisset, parum abfuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis de-

deformatus sim. MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, à cadaueribus, calore autem, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat misererime Phrygum, vicinorum adeo meorum? MAR. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filij.

Doridis & Thetidis.

Quid lacrymaris Thetis? THE. Pulcherrimã, Dori, puellam vidi, in arcam à patre cõiectam, tũ ipsam, tum infantem ab ea paulo ante genitum Iussit autẽ pater nautas, arcam ilam acceptam, postquam in altum de terra prouecti essent, abijcere in mare, vt ita periret & misera illa, & infans vna cum ea. DO. Quamobrem autẽ, ô soror, hoc? quandoquidem

ἐκκαυμάτων; Θά. θολερὸς ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θέρμη δὲ, ὡς φῄς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηΐδος υἱὸς ἦν. Ξάν. οὐκ ἔδη οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς φρύγας; Θαλ. τὸν Ηφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

Δώριδος καὶ Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὦ Θέτι; Θέ. καλλίστην ὦ Δωρὶ κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγένητον. ὀκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπεσπάσωσιν ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. τίνος δ' ἕνεκα ὦ ἀδελφῆ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκρι-

ἀκριβῶς ἅπαντα; Θέ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς, καλλίστην οὖσαν, ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δ' οὖν τὸν Δία χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν. δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταῤῥέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε. καὶ ὑπὸ τίνος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν, ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν. Δωρ. ἡ δὲ, τί ἔπραττεν ὦ Θέτι, ὁπότε κατίκετο; Θέ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην. τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα, καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ, ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν, καὶ ἐμειδία

dem comperta habes exacte omnia. THE. Pater illius Acrisius, quia pulcherrima erat, in æreum quendam thalamum inclusam, perpetuæ virginitati destinarat. Deinde verum quidem dicere non possum, Iouem autem aiunt, conuersum in aurũ, delapsum per impluuium ad ipsum esse. Accipiente autem illa in sinum demanantem deum, grauidam ex eo factam fuisse. Quod cum pater animaduertisset, vtpote durus quidam & zelotypus senex, grauiter indignatus est. Et quia ab aliquo stupratam fuisse illã arbitratus est, cõijcit in arcam hanc, cum paulo ante peperisset. DOR. Cæterum illa quid agebit Theti, quando abripiebatur? THE. Pro se quidem nihil dicebat, Dori, sed tacite ferebat damnationem, pro infante autem deprecabatur ne morti traderetur, lachrymando, atque illum auo ostentando pulcherrimum sane puerum Dori. Ille autem præ ignorantia malorum, etiam

iam arridebat matri. Oppleo rursum oculos lacrymis, cum in mentem illius venit. DOR. Et me flere fecisti. Sed nunquid iam mortui sunt? THE. Haudquaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, viuis illis custoditis. DOR. Cur igitur non conseruamus ipsam, piscatoribus istis Seriphijs, in retia immittendo? qui extractos illos, incolumes præstabūt scilicet. THE. Recte dicis. atq; ita faciamus. Nō enim perire decet, neque ipsam, neque infantem, adeo cum sit formosus.

Neptuni & Enipei.

Minime vero præclara hæc, Neptune (dicetur enim verum) qui circumuenta amica mea, assimilatus in formam meam, viciasti puellam. Putabat enim illa mecum rem esse sibi, & ob id exhibebat sese. NEPTV. Tu enim, Enipeu fastuosus es & tardus, qui puella adeo formosa quotidie

δία πρὸς τὴν θάλασσαν, ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. Δω. κἀμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; Θέ. οὐδαμῶς, νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα. Δω. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις, οἱ δὲ ἀνασπάσαντες, σώσουσι δηλονότι. Θέ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μή τε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

Ποσειδῶνος καὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Πόσειδον. εἰρήσεται γὰρ τἀληθές. ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα. ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παροῖχεν ἑαυτήν. Πο. σὺ γὰρ ὦ Ενιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδὺς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς

λῆς φοβεῖσθαι ὀσμέραν παρὰ σέ, κατοιμωζόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερορᾶς, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτόν. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπιβαίνουσα, καὶ λουομένη, εἴποτε εὔχετό σοι ἐντυχεῖν. σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτόν. ΕΝΙ. Τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε παραπείσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα αὐτὴ Ποσειδῶνος ἔναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τύρω ἀφελῆ κόρην ἔσαν; Ποσειδ. ὀψὲ ζηλοτυπεῖς σὺ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πεπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διεπεκορῆσθαι. ΕΝΙ. ἐμνῆν; ἔφης γὰρ ἀπιὼν, ὅτι Ποσειδῶν εἶδα. ὁ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτόν, καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ κοῦφεύου τότε, καὶ περιεισᾶς περφύρεόν τι κῦμα; ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυψε, ἔμε

die ad te nante, ac præ amore pereunte, despexeris illam, & gauisus sis, si posses illi ægre facere. Illa vero, iuxta ripas mœrore affecta, atque ibi ambulans, seseque lauans, non semel optabat incon spectum sibi venire te. Tu vero lasciuiebas contra eam. ENI. Quid igitur? an propterea oportebat te præripere amore mihi, & velut histrionem aliquem pro Neptuno, Enipeum te gerere, atque ita decipere Tyron istam, puellam adeo simplicem. NE. Sero nunc vero zelotypus es, Enipeu, cum prius superbum & contemptorem te gesseris. Ipsa autem Tyro nihil graue passa est, quando se putauit à te viciatã esse. ENI. Nihil autem? Dixisti enim abiens Neptunum esse te, quod vel maximè dolore affecit ipsam, atq; ipse eo abs te iniuria affectus sum, quod & quæ mea esse debuerat, eam voluptatem percepisti tu, & præterea composito circa vos fluctu purpureo, sub quo ab scon-

sconditi iacuistis cum puella pro me tute rem habuisti. Nep. Tu enim non volebas Enipeu.

ἅμα συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. Ποσ. σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες ὦ Ἐνιπεῦ.

Tritonis & Nereidum.

Balæna ista vestra, Nereides, quam cõtra filiam Cephei Andromedam emisistis, neq; puellam ipsam iniuria aliqua affecit, perinde vt vos putatis, & ipsa iam mortua est. Ne. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo ꝓposita puella, aggressus illã occidit, ex insidijs cum multa vi adortus? Tri. Non. Sed nostis, arbitror, Iphianassa, Perseum illum, Danaës puerum illum paruum, quem vna cum matre in area abiectum in mare ab auo materno, cõseruastis, misertæ illorũ videlicet. Iph. Noui quem dicis. Consentaneum vere, illum iam adolescentem factum esse, atque admodum generosum, & pulchrum aspectu. Tri. Hic occidit Balænam. Iph. Quãobrem

Τρίτωνος καὶ Νηρηΐδων.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νηρηΐδες, ὁ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη. ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτον, ἢ ὁ Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ προθεὶς, τὴν κόρην ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; Τρί. οὐκ, ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἐσώσατε, οἰκτειράσασαι αὐτούς. Ἰφι. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναιόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ἰφι. διατί ὦ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φράσω τὸ πᾶν ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄλθόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην. Ιφι. πῶς ὦ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. Τρί. διὰ τοῦ ἀέρος. ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἧκεν ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον οἶμαι. ὁ δὲ, ὑποταμὼν τῆς Μεδούσης μὲν κεφαλὴν, ᾤχετ' ὑποπτάμενος. Ιφι. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν. ἢ ὃς ἂν ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι; Τρί. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου παρέ-

χεν

obrem Triton? Neque enim huiusmodi conseruationis præmia persoluere nobis debebat. TRI. Ego vobis exponam omnem rem, ita vt gesta est. Missus hic fuit ad Gorgonas, vt hoc quasi quoddã certamẽ regi perageret. Postquam autem peruenit in Libyam. IPH. Quomodo Triton, solus ne, an & alios secum socios abduxit? nam alioqui difficile hoc iter. TRI. Per aërem ꝓfectus est, alatum enim ipsum Minerua reddidit. Postquam autem eo loci venit, vbi illæ agebant, illæ quidem dormiebant, opinor. At hic amputato Medusæ capite, iterum auolauit. IPH. Quo pacto autem aspexit illas? Aspici enim nequeunt, vel qsquis illas aspexerit, non amplius quicquam posthac aspicit. TRI. Minerua scutũ præferens, (Talia enim audiui ipsum narrantem apud Andromedam, postea & apud Cepheum) Minerua igitur, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit

ipsi

ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra, arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpę, abscidit caput illius, atque ita priusquam sorores reliquæ expergiscerentur, auolauit. Porro vbi circa maritimam hanc Aethiopiæ oram venisset, terræ iam propinquior aliquando volans, videt Andromedam, expositam in rupe quadam prominente palo affixam, pulcerrimam, ô Dij, promissa coma, & seminudam, longe vsque infra vbera. Ac primũ quidem misertus fortunæ illius, interrogat causam damnationis huius. Paulo autem post amore captus, (oportebat enim incolumem seruari puellam) opem ferre illi statuit. Atque vbi iam Balæna accessisset terribilis admodum & quasi mox absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescẽs manu ad capulum admoto, harpam tenens altera quidem ferit, altera autem Gorgona spectandam proferens, in lapi-

ρχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνοῤῥῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τῆς ἅρπης ἔχων, ἀπέταμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν αἰσθέσθαι τὰς ἀδελφὰς, ἀνέπτατο. ἐπεὶ δὲ χρὴ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐλθόντα, ἤδη πρόσγειος φερόμενος, ὁρᾷ τὴν Ανδρομέδαν προκειμένην, δήσας τινὸς φέτους προβλῆτος πρὸς τὴν παλαμνῶν μένην, καλλίστην ὦ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἠμιγυμνον πολὺ ἔνερθε τῆς μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνερώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης. χρὴ μικρὸν δὲ ἄλοιτο ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα βοηθεῖν δέον. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῄει μέλα φοβερὸν, ὡς καταπιοῦμενον τὴν Ανδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην. τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ δὲ προδείκνυσι τὴν Γοργόνα, λί-

θον

θον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ, τέθνηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Αργος. ὥς τε ἀντὶ θανάτου, γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὕρετο. Νη. ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι. τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι; Τρί. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, μήτηρ γε οὖσα. Νη. μηκέτι μεμνήμεθα ὦ Δωρὶ ἐκείνων, εἴτι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν. ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

Ζεφύ-

lapidem illam conuertit: Illa igitur mortua est, & diriguere ipsius membra omnia, quæcunq; Medusam aspexerunt. At hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaque manu suscepit illam, summis pedum digitis descendentem è rupe, ardua illa quidem atque procliui, & nunc cum eadem nuptias peragit, in ædib. Cephei, abducetq; illam secum Argos. Quare ꝑ morte, nuptias neq; eas vulgares illa inuenit. Ner. Equidem non ita valde ęgre fero factū hoc. Quid enim adeo nobis iniuriæ fecit puella, si mater ipsius superbe extulit sese tunc, ac pulcrior nobis esse voluit? Tri. Quod hoc pacto magnū dolorem percepura fuisset ob filiam, mater certe illius cum sit. Ne. Ne meminerimus Dori istorum amplius si quid barbara mulier, supra quam decebat, loquax fuit. Satis enim supplicij tulit, quæ tanto in metu, filiæ causa constituta fuit. Gratulemur igitur nuptijs.

Zephy-

Zephyri & Noti.

Nunquam equidẽ pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu vero nõ vidisti ô Note. NOT. Quamnam hãc dicis Zephyre pompam? aut quinam sunt qui illam duxerunt? ZEP. Suauissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud vnquã videris. NOT. Iuxta rubrũ mare occupatus fui, afflauit autem & partem Indiæ nonnullam, quantum videlicet eius terræ mare adiacet. Proinde nihil eorum noui, quæ tu dicis. ZE. Quid? Sidonium illum Agenorem vidisti? NO. Etiam, Europæ patrem scilicet. Quid tum? ZEPH. De illa ipsa narrabo tibi. NO. Nũ, quod Iupiter iam olim amare puellam cœpit? Nã hoc etiam pridem sciui. ZE. Igitur quod ad amorem attinet, nosti. Quæ vero postea consecuta sunt, ea nunc audi. Descenderat Europa ad littus, ludendi gratia, assumptis secum æqualibus suis. Iupiter

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμί, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε. Νό. τίνα ταύτην λέγεις ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν; καὶ τίνες οἱ πεμπόντες ἦσαν; Ζέ. ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. Νο. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θαλασσαν ἐργάζομαι. ἐπέπνευσα δὲ τε καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παραλία τῆς χώρας. οὐδὲν ὧν οἶδα, ὧν λέγεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδόνιον Ἀγήνορα οἶδας; Νό. ναὶ τὸν Εὐρώπης πατέρα, τί μήν; Ζέ. περὶ αὐτῆς σοι νῦν διηγήσομαί σοι. Νό. μῶν ὅτι ἐ Ζεὺς ἐρᾶν ἐν πολλοῦ τῆς παιδὸς; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἐπυσάμην. Ζέ. ἐκεῖνα τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὔδω, ἅπερ ἐ μὲ Εὐρώπη καταλαβοῦσα ὅτι πολὺ ἥδιστα παίζουσα, τοῖς ἑλικιώτιδας παραλαβοῦσα. ὁ

Ζεὺς

Ζεὺς δὲ ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος. λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἠιόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών. ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ ταιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι. τῇ ἑτέρῃ δὲ, ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε. Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην. Ζέφ. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω παραπολὺ ὦ Νότε. ἥτε γὰρ θάλασσα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη,

piter autem in formã tauri assimulatus, ludebat vna cum ipsis, pulcherrimus tum apparens. Nam & candidus erat, vt nihil supra, & cornua habebat reflexa pulcre, vultumque præ se ferebat admodum mansuetum ac placidum. Saltabat igitur & ipse in littore, & mugiebat suauissime, ita vt Europa auderet etiam conscendere ipsum. Cæterum vbi hoc factum est, citato cursu Iupiter quidem vna cum illa in mare prorupit, atque ibi, vti inciderat, natabat. Illa vero admodum perculsa animo ex hac re, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, vt ne delaberetur, altera autem manu, diffluentem vento vestem continebat. No. Dulce hoc spectaculum, Zeph. vidisti, & amatorium, narrantem videlicet Iouem & ferentem secum amores suos. Ze. At vero quæ consecuta sunt, suauiora multo, Note. Nam & mare statim compositis fluctibus quietum fuit, & tranquillitate vltro

attracta, placidum ac planum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agentes, nihil aliud quam spectatores tantũ, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulum supra mare ita vt interim summis pedibus contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæũ cantabant. Nereides autem emersæ vndis, delphinum tergis insidentes ob equitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorũ, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus conscenso curru, & quasi pronubus incedens, vna cum Amphitrite lætus prouibat, veluti viam aperiens, natanti fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehebant in concha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc à Phœnicia vsque in Cre-

σαμένη, λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον ἅμα τὸν ὑμέναιον, αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι, παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχούμενός τε, καὶ τὴν Αμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Αφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ. ταῦτα ἐκ φοινίκης ἄχρι τῆς Κρή-

τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῷ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν, ἠπίστατο γὰρ ἤδη ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. Νό. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

Ὦ πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς, σὸν γὰρ ἔστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὔριον, ἤν πω ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα, εὕροις δ' ἂν αὐτὸν, ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρανεῖον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς

Cretam fiebant. Postquã autem in insulam ascendit, ipse quidem taurus non amplius apparebat. Iupiter autem apprehensam manu Europam, in antrum Dictæum abduxit, erubescentem, atque oculos demittentem. Intelligebat enim iam, ob quam rem ita duceretur. Nos autem incumbentes mari, alius aliam illius partem fluctibus agitabamus. No. O beatum Zephyre, te, qui isthæc videris. Ego vero interea Gryphas & Elephantos, & nigros homines aspiciebam.

INFERNI DIALOGI.

Diogenis & Pollucis.

O Pollux, commendo tibi postquam celerrime ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reuiuiscere) vt, sicubi videris Menippum, canem illum, inuenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contenden-

tos istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquiens, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, vbi multo plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit. Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atq; perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloq; eiulatu ab alijs dignosci. Tum quod & molles & ignaui sunt, reminiscentes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso vt dicas, & vt præterea etiã pera veniat impleta & multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes. Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴπου εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ. Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ᾠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤτι τοιοῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες. ὅπως

ἥκιστα ἢ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ὢν τὴν ὄψιν; Διο. γέρων φαλακρὸς, περιβόειον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι εἰδεμῳ ἀναπεπαμμένον; καὶ τοῖς ἀπεπλεγμένοις τῆς χρείας πολύχρωμον, γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. Πολ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπὸ γε τούτων. Διο. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐπιστῶμεν ἐντελλόμενόν τι τοῦ φιλοσόφους; Πολυ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ ἐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα λυεῖσι, καὶ φεῦ τῆς ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγορεῖν τῆς σοφίας αὐτῆς. Διο. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. Πολυ. καὶ ταῦτα ὦ Διόγενες ἀπαγγελῶ. Διο. τοῖς πλουσίοις δὲ ὦ φίλ-

Sed quo melius illum agnoscere queam, cuiusmodi facie est? DIOG. Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, & vento cuiuis peruio, præterea & diuersorum pannorum assumentis variegato. Ridet autem semper, ac plerunque arrogantes istos philosophos acerbe perstringit. POL. Facile erit inuenire illum, ex his vtique signis. DIO. Vis ne vt ad ipsos quoq; philosophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim graue neque hoc mihi fuerit. DIO. In vniuersum, adhortare illos, vt desistant à nugis suis, neque de toto contendant, neq; cornua sibi mutuo affigant, neq; crocodilos faciant, neque huiuscemodi sterilia atque ieiuna interrogare animum instituant. POL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIO. Tu vero plorare illos meo nomine iube. POL. Et hæc nunciabo illis. DIOG. Diuitibus autem ô lepi-

dissimum caput, hæc nostro nomine annuncies quæso, Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autē cruciatis vos ipsos cogitantes vsuras, & talentū aliud super aliud accumulantes, quos non plus quā vnum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? POLL. Dicentur & hæc ad illos. DIO. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palestritæ, quod apud nos neq; flaua coma, nec cœrulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nerui intenti & robusti, neq; humeri laborum tolerantes, sed omnia vnus puluis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. POLL. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. DIO. Etiam pauperibus ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) vt neque lacrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hac

φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τι ὦ μάταιοι τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντεθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλῳ τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόκις φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολύ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὦ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀποκρίαν, λέγε μή τε δακρύειν, μήτ' οἰμώ-

ὀμοίζειν, διαγνόντες πῶς ἐνταῦθα ἴσοτι. ἴσν. καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους ἐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς ἐμοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτοῦ. Πολυ. μηδὲν ὦ Διόγενες περὶ Λακεδαιμονίων λέγε. ἃ γὰρ αὐτέξομαί γε. ἃ δὲ ὅρκος τοῦ ἄλλους ἔφηδα, ἀπαγγελῶ. Διο. ἐάσομεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον, ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

hac, quæ hic est, & quod videbunt, eos qui illic diuites sunt nihilo meliores quam sese hic esse. Lacedæmonijs autē tuis, hæc si videtur, nomine meo objicias, molles & enerualos ipsos esse dictitans. POLL. Ne de Lacedæmonijs, Diogenes quicquam dicas, non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renunciabo. DIOG. Missos igitur faciamus hos quando tibi ita videtur. Tu vero quibus antea dixi, ad eos sermones hos meos deferas.

Πλούτων, ἢ κατὰ Μενίππου Κρῖσος.

Pluto, seu contra Menippum. Crœsus.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κυνῶν θαρροῦντα, ὥστε ἢ ἐκεῖσε ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται; ὁμόνεκρος ὢν; Κρῖσος. ἐπειδὰν ἡμεῖς ὀμώζομεν καὶ κλαίομεν, ἐκεῖνον μεμ-

Non poterimus ferre Pluto, Menippū hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amotū alio loco colloca, aut nos hinc alio comigabrim⁹. PLV. Quid autē vobis mali adeo facit quando eodē modo mortuus est ac vos? CROE. Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum re-

reminiſcentes, quæ apud ſuperos habuimus, vtpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero theſaurorum, irridet, & cum conuitijs exprobratea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando conturbat ploratus noſtros, & in ſumma, valde nobis moleſtus eſt. PLV. Quid hæc audió de te, Menippe? MEN. Vera Pluto, Odi enim ipſos, ignaui ac perditi adeo cũ ſint, quibus non ſatis fuit viuiſſe male, ſed etiam mortui, inſuper cogitatione atq; animo illis inhærent, quæ apud ſuperos ſunt. Delector itaq; ægre ipſis faciendo. PLV. Sed non decet. Dolent enim non exiguis reb. priuati. MEN. Etiam tu deliras Pluto, qui gemitus iſtorũ tuo quoque calculo approbas? PLV. Haudquaquam, verùm nolim vos diſcordes ac ſeditioſos eſſe mutuo. MEN. At vero, ô peſſimi Lydorum, Phrygum, & Aſſyriorum, ita de me cognoſcite vt q

neque

μεμνημένοι τῆς ἄνω, Μίδας μὲν ὁ τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δ' τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῆς θησαυρῶν, ὑπηγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων, ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς. καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. Πλυ. τί ταῦτα φασὶν ὦ Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ ὦ Πλοῦτον. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγωνιῶντας, καὶ ἀλιθρίους ὄντας οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ φροντίζουσι τῆς ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν αὐτῶν αὐτοῦ. Πλυ. ἀλλ' οὐ χρὴ, λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι. Με. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλοῦτον ὁμόψηφος ὢν τοῖς τέκνοις συναγμοῖς; Πλό. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι σαφῶς διαστάζειν ὑμᾶς. Μέ. ἐγὼ μὲν ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ασσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς

ἀε ἐδὲ παυσομάι μοῦ, ὅθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθέσω αὐτῶν, καὶ κατάδων, ἢ καταγελῶν. Κρῶ. ταῦτα ἐχ ὕβρις; Μέν. ἐκ, ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, σεσεμνωμένοι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐπιτρυφῶντες, ἢ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν ἀμνημονοῦντες. τοιγαρῦν ὀμωζεῖτε, παύτων ἐκείνων ἀφιεμένοι. Κρῶ. πολλῶν γε ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. Μίδ. ὅτι μὴν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Μέ. οὐγὶ οὕτω ποιεῖτε. ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις σωμείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἂν τοῖς τοιούτοις ὀμωγαῖς ἐπᾴδομενον.

neque vnquam desiturus sim. Nam quocunq; abieritis hinc, eodem sequar ægre faciendo, cantando atq; irridendo vos. C. An non hæc contumelia est; M E N. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebamini, neq; tum mortis quicquam memores eratis. Proinde deplorate nunc, omnibus illis despoliati. C R O E. Multis certe ô Dij, & magis possessionibus. M I. Quando equidem ipse auro? S A R. Quanta vero ego voluptate? M E N. Recte sane, ita facite, lugete vos quidem, ego vero tritum illud, Nosce teipsum, identidem connectendo, vobis occinam, decet enim huiusmodi ploratus, si crebro illis accinatur.

Μενίππου, Αμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου.

Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Αμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ ὀνὴ

Menippi Amphilochi & Trophonij.

Vos nimirum Trophoni atq; Amphiloche, quũ sitis mortui, tamen haud

ſcio quonam modo phanis eſtis donati, vateſque credimini, ac ſtulti mortales deos eſſe vos arbitrantur. Τρο. Quid? an nobis igitur imputandum, ſi per inſcitiam illi de mortuis huiuſmodi opinantur? Μεν. Atqui non iſta fuiſſent opinati, ni vos tum quum viueretis eiuſmodi quædam portenta oſtentaſſetis, tanquam futurorum fuiſſetis præſcij, quaſiq; prædicere potuiſſetis ſi quæ percontarentur. Τρο. Menippe, nouerit Amphilochus hic, ipſi pro ſeſe reſpondendum eſſe. Cæterum ego Heros ſum, vaticinorque ſi quis ad me deſcenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiiſſe, neque enim alloqui iſta non crederes. Μεν. Quid ais? equidẽ niſi Lebadiam fuiſſem profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu geſtans, per anguſtum aditum in ſpecum irrepſiſſem nequaquam fieri potuiſſet, vt te defunctum eſſe cognoſcerem perinde atque nos, ſolaque præſtigia-

ὀιεῖ ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε καὶ οἱ μάταιοι ἄρα ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπολήψεσθαι εἶναι. Τρο. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ἐν ἀμαθίᾳ, ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μένι. ἀλλ' οὐκ ἂν οἶδ' ἔδοξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωμένοις. Τρο. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ἔτος ἂν εἰδείη, ὅτι αὐτὸς ὑποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, εἴ τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' οὐκας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ παράπαν. οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις. Μέν. τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρῆλθον, καὶ εἰσελθὼν ταῖς ἀθόναις, γελοίως μάζαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐπεπόρευτο διὰ τοῦ τρίβου τοῦ ὄντος εἰς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ

τέια διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ἑτέρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπου τὶ καὶ θεοῦ σύνθετον. Μέν. ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φὴς, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι; νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; Τρο. χρᾷ ὦ Μένιππε ἐν Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὦ Τροφώνιε ὅ, τι καὶ λέγεις. ὅτι μὲν τοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

giatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tandem est Heros? neq; enim intelligo. Tro. Est quiddam partim ex homine, partim ex deo compositũ. Men. Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neq; deus, verum pariter vtrumq;. Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars, quo nunc recessit? Tro. Redde oracula Menippe, in Bœotia. Men. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud plane video, te totum esse mortuum.

Ερμοῦ καὶ Χάρωνος.

Mercurij & Charontis.

Λογισώμεθα ὦ πορθμοῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. Χά. λογισώμεθα ὦ Ερμῆ. ἄμεινον γὰρ ὡρίσαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ερμ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. Χα. πολλοῦ λέγεις. Ερμ. νὴ τὸν Αἰδωνέα

Rationem supputemus portitor si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuo aliquando de eo inter nos contendamus. Cha. Supputemus, Mer. fatius enim est, mature id agere, deinde & minoris negocij. Me. Anchoram mandaras, comparaui tibi quinque drachmis. Cha. Caro dicis. Me. At per Plutonem

nem quinq; emi illam, & præterea lorum, quo remũ alligares, obulis duobus. CHA. Pone quinq; drachmas, & obulos duos. MER. Et pro resarciendo velo, quinq; obulos ego exolui. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas naui gij rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, vnde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Recte, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi si quid reliquum est, q̃ me fugit inter computandũ. Quando autem hæc redditurum te pmittis? CHA. Nunc quidẽ, Mercuri, non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum cõfertos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subtracto clam nonnihil exportorio. MER. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque vt eueniant precando, vt inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad

γέα, τὴν πέντε ὀνησάμην, καὶ πρωτωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χάρ. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀκέστραν ἔπὶ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσίθει. Ερμ. καὶ κηρὸν, ὡς ὀλιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνωγότα, καὶ ἥλους δὲ, καὶ καλῴδιον, ἀφ' ᾧ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. σύγε ἄξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσειν φῄς; Χάρ. νῦν μὲν ὦ Ερμῆ ἀδύνατον. εἰ δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἔνεστι τότε ἀποκερδάναι, ἐν τῷ πλήθει παρεγλογιζόμενον τὰ πορθμία. Ερ. νῦν ἔν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπ' τούτων ἀπολαύσωμι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ερμῆ. νῦν δ' ἀκίνητοι ὡς ἐρᾷς ἀφι-

ἀφικοῦνται ἡμῖν. εἰρήνη γάρ. Ερμ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπό σου τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὦ Χάρον, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί. νῦν δὲ ἡ φαρμάκω τὶς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. Χάρ. πάνυ γὰρ πε[illegible]ντά ὅτι ταῦτα. Ερμ. οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρά σου.

ad nos descendunt. Pax enim est. Mer. Satius est ita esse, etiamsi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verũ enimuero prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quam fortes atq; animosi omnes, cruore madidi, & vulneribus pleni plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab vxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes, & ignaui, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, vt videtur, mutuo sibi insidijs. Cha. Omnino enim expetibiles illæ sunt. Mer. Proinde neque ego videar peccare grauius aliquid, si vel acerbius abs te exigem ea, que mihi debes.

Πλούτωνος καὶ Ερμοῦ.

Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὦ παῖ-

Plutonis & Mercurij.

Senem ne nosti, istum ætate omnino confectum dico, Eucratem diuitem, cui

cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quã quinquaginta millia. M. Noui, Sicyoniũ illum dicis Sed quid postea? PLV. Viuere illum quidem, Mercuri, sine vltra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. M. Atqui absurdũ hoc videri queat. PLV. Haudquaquam, imo iustissimum. Quam enim ab causam illi adeo optant illum mori? nisi quia pecuniã illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen obseruant & colunt manifeste vtique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultent, nemo ignorat, attamen sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo, & in summa, varia quædã adulandi ratio

παῖδες, μὴ ἐκ οἴου, ἢ τὸν κλῆρον δὲ διηρῶντες, πανταχοῦ μύριοι; Ἑρμ. καὶ τὸν σικυώνιον φής. τί δ' ἐν; Πλύ. ἐκεῖνον μὲν ὦ Ἑρμῆ ζῆν ἔασον ὅσ' τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόν τε ἐν, καὶ ἔτι πλείω τοῦ δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατάπασον ἑφεξῆς ἅπαντας. Ἑρμ. ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. Πλυ. μανῆν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῷ χρημάτων ἕνεκα ποιοῦνται, ἐόντες οὐδὲν προσήκοντες. ὁ δὲ πάντων δεινοτάτων, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ. καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα, θύειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, εἰ ἐρρώσῃ. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία

ἀθάνατος, οἱ δὲ, παραπέμπουσιν αὐτῷ μάτην ἐπιχαίρουσι. ΜΕΡ. γελοῖα πάσχουσι, πανοῦργοι ὄντες. πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβιβαζει αὐτοὺς, καὶ ἐπιλαθέσθαι καὶ ὅλως, ἀεὶ δοκοῦντι ἔοικεν, ἔρχεται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων. οἱ δὲ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκουσι, ζῶσιν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛΟ. ἐκεῖνος ὁ μὲν ἀπεδυσάμενος τὸ γῆρας ὥστε τὴν Ἴολεως ἀνηβήσεται. οἱδ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ἐνεγκόμενον πλοῦτον ἀπολλύντες, ἀπέστασαν ἤδη κακῶς ἀπολλύμενοι. ΕΡΜ. ἀμέλει τοῦτον ὦ Πλούτων. μετπλείσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. ἐπὶ δὲ ὀμαι εἶσι. ΠΛΟ. κατάστα. ὁ δὲ παραπέμψῃ ἕκαστον, αὐτὸ γέροντας αὖθις φαθῆναι νεανίσκος.

tio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidē immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustra hi antes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum scite circumducit illos, & spe pascit inani, & in summa, semper moriturro similis, multo validius magis est, quam quisquā iuuenis. Illi autem hæreditate inter se diuisa, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLV Proinde ipse exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, in iuuenem redeat. Illi autē, in ipsa media spe, diuitijs illis, quasi per somnum, spectatis, destituti abeant iam huc, mali male mortui. MER. Ainas res cura, Pluto, iam enim accersam tibi illos, alium super alium ordine, septē autem, opinor, sunt. PL. Deducas licet. Ille autem mittat singulos per se, ex sene iterum in adolescentem conuersus.

Τερψίων καὶ Πλούτωνος.

Terpsionis & Plutonis.

Τῦ-

Iu-

Iustum ne hoc est ô Pluto, me quidem è vita abijsse, triginta cum sim annorum, Thucritū vero senem septuagenarium, & vltra, adhuc viuere? PLV. iustissimum quidem ô Terpsi. Nam etsi ipse viuit, certe ad nullius tamem mortem affectus est, tu vero omni tempore illius hæreditatem expectans, eum mori auidissime cupiebas. TER. Nonne opus fuerat, qui senex sit, neque atque de cętero suis vti diuitijs, locum dare iuuenib. PLV. Nouas ô Terpsio statuis leges, quum ad voluptatem diuitijs vti nequeat, ipsum è vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. TER. Proinde hanc ob huiuscemodi accuso ordinem, decebat enim has res successione graduque fieri, senem primo, deinde qui in ea ætate sequeretur mori. Haudquaquam autem exerceri, aut viuere qui senectute decrepitus esset, qui tres duntaxat dentes habeat, cui vix deseruiunt oculi, qui curna-

Τῦτο ὦ Πλοῦτον δίκαιον, ἐμὲ μὲ τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγοῦτα, ἢ ὃ ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη γεγονὸτα Θέκριτον ζῆν ἔτι; Πλ. δικαιότατον μὲν ὦν ὦ Τέρψιον, εἰ γε ὁ μὲν ζῆ, μηδένα σὺ χρόνον ἀποθανεῖν τῶ φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα ἢ χρόνον ἐπεβάλλες αὐτοῦ τὴν κληρονομίαν ἢ χλῆρον. Τερ. ὁ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τοῦ πλούτου αὐτὸν δυναμένῳ, ἀπελθεῖν ἢ βίον, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Πλ. καινὰ ὦ Τέρψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τοῦ πλούτου χρήσασθαι δυνάμενον, πρὸς ἀδυνατῶν ἀποθνήσκειν. τὸ δ', ἄλλως ἡ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. Τερ. ἐκεῖνο ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς διαλάξεως. ἐχρῆν δὲ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, κατόπτερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις ἐν τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτό. ἀπαρέφιστος δ' μηδαμῶς, μηδὲ ἔχοντα μὲ ἢ ὑπέρογκον, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέτοις

πως τετρᾶσιν ὀπτεκυφότα, κορύζης μὴν τῷ ῥῖνα, λήμης δ τοῦ ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῆς νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐξεωμφιεσάτους νεανίσκους. ἄπω γὰρ ποταμῶν τινὸς ἢ τὸ πλουτᾶον εἰδέναι ἐλεῖν, πόσοι καὶ τεθνήξεται τῆς γεροντῶν ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτιω αὐ ἑνὶς ἐθεράπευον. νῦν δ τὸ τῆς παροιμίας, Η ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει. Πλ. ταῦτα μὴν ὦ Τέρψιον πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἤπερ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀλιγαρχεῖτε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς γεροντῶν εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτοὺς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυττόμενοι. καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχεθε, τοσοῦτο ἄπα-

uatus à quatuor famulis deducitur, deguttantes nares, lipposque oculos habens, nihil denique voluptatis degustans, haud aliter existens, quam animarum quoddam sepulchrum, ab ipsa iuuentute derisum. Et contra mori optimos atque robustissimos adolescentes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina sursum deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando & senum quilibet obiturus esset, ne quos, prout eis mos est, fallerent. Nunc vero illud accidit, quod prouerbio dici solet, Quadriga bouem sæpissime ducit. PLV. Hæc quidem ô Terpsio, prudentius fiunt, quam tibi profecto videntur. Verum & vos quid passi estis? quod rebus alienis gaudetis, & senibus filijs orbatis, vosmet tantopere in adoptionē traditis, quam obrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fit periucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouam quandam artem in mediũ adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, præsertim quidem si liberis sint orbati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiãsi ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, vt & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristicia affecti, suaque spe delusi, dentibus fremunt. TER. Omnia hæc vera sunt, q̃ de me & Thucrito autumas. Quantum enim meorum ille deuorauit, quum semper eum mori putarem? Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendo, & internum quiddã, perinde atque ex ouo pullus aliquis immaturus stridendo ægritudinem si-

ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες. καὶ μάλιστα, εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέραστοι. καί τοι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες. ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας, ἀποσμυγέντες. Τερψι. ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμε-

ὑέμενος ὀλιγόσειν αὐτὸν τῆς σορεῦ, ἔτιμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με ἐν αὐτέρασι τῇ μεγαλοδωρείᾳ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων, ἄγρυπνος ἐπείμιν ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ὑποθανεῖν αὐτὰ γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ τοιοῦτόν μοι δέλεαρ παταγιὼν, ἐφεστήκει θαυμάζων παρόλιγον ὀλιγελῶν. Πλό. εὖγε ὦ Θέκριτε, ζῶνς ὀλιμόνιστον, πλότων ἅμα, καὶ ἀφ' τοιούτων καταγελῶν. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ὑποθάνοις, ἢ προπέμψῃς πάντας τοὺς κόλακας. Τερ. τοῦτο μὲν ὦ πλότων καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἂν ἦν, εἰ καὶ Χαριάδης προτιθνήξεται Θυκρίτου. Πλό. θάρρει ὦ Τέρψιον. καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλανθος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προτελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζῶνς ὀλιμόνιστον ὦ Θύκριτε.

simulabat. Vnde quantò citius eũ ad sepulchrum duci existimabam, tanto plus illi donorum mittebam, vt ne ij, qui amore concurrebant, munerib. me præclaris vincerent. Plerunque etiam præ nimia sollicitudine insomnis iacebam, singula enumerans, ac vnumquodq; disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulo ante, irridens. PLV. Euge ô Thucrite, diutissime viuas, vna & diuitijs abundans, & huiuscemodi homines deridens, neque prius moriaris, quam hos blanditores cunctos præmittas. TER. Hoc quidem ô Pluto periucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vita decederet. PLV. Boni animi sis ô Ter. & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. TE. Hæc ego summopere laudo, ô Tucrite diutissime viuas.

Zenophantæ & Callidemidæ.

At tu Callidemides, quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Diniæ parasitus cum essem, immodica ingurgitatione præfocatus fuerim, nosti, aderas enim morienti. CAL. Aderam Zenophantes. Porro mihi nouum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoq; notus est Ptœodorus ille senex. ZEN. Orbum illum dicis, ac diuitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? CAL. Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens fore, vt meo bono quamprimum moreretur. Verũ quum ea res in longum ꝓferretur, sene videlicet, vel vltra Tithonios annos viuente, compendiariam quandam excogitaui viam, qua ad hæreditatem peruenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori persuaseram, vt simul atque Ptœodorus potum posceret, bibebat autem prolixius, præsentius in cali-

Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπόθανες, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παράσιτος ὢν Δονίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα. παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. παρῆν ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δὲ ἐμὸν, παράδοξον τί ἐγένετο. οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα; Καλ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπιτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὴν κλῆρον ἐξεῦρον. πριάμενος γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα

λικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. Ζη. τί τοῦν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἥκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδειγε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. Ζη. ἀστεῖα γὰρ ὦ Καλλιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα συνεὶς οἶμαι τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. Ζη. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν

calicem inijceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manumissurum. Ze. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddã narraturus mihi videris. C. Vbi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptœodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim stratus sum, supposititiũ videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non conuenit amici malis illudere. Ze. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res euenit. Porro senex ille, quid interim? Cal. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Ze. Recte sane. Tametsi non

 opor-

oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiamsi paulo serius.

ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι· ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

Cnemonis & Damnippi.

Κνήμονος καὶ Δαμνίππου.

Hoc illud est quod vulgo dici consueuit, Hinulus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C N. Quid stomacher rogas? Equidem hæredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delus' miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D A. Sed isthuc quinam euenit? C N E. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbus esset, imminente morte captabā, assidens atq; inseruiens. Neque ille grauatim officiū meum admittebat. At interim illud quoq; mihi visum est scitum, consultumque, vt testamentum proferrem ac publicarē, quo illum rerum mearum in solidum hæredem insti tue-

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ονεβρὸς τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνῆμον; Κνη. πυνθάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὰ, παραλιπών. Δα. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνη. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ. κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος

νος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. Δά. τί οὖν δὴ ἐκεῖνος; Κνη. ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος, καὶ νῦν Ερμόλαος ἔχει τἀμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας. Δάμ. οὐ μόνον. ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. Κνή. ἔοικα, οἰμώζω τοιγαροῦν.

tueram, nimirum vt ille vicissim idem faceret meo prouocatus exemplo. D. Ac quid tandem ille? Cne. Quid ille suo in testamento scripserit id quidem ignoro. Cæterum ego repente atq; insperato è vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cũ esca pariter auulso. Da. Imo non escam modo cum hamo, quin etiam te quoq; piscatorem simul abstulit. Itaq; technam istam, in tuum ipsius caput struxeras. Cne. Sic apparet, idque adeo deploro.

Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.

Simyli & Polistrati.

Ηκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἐπὶ δέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. Πολυ. ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ὦ Σίμυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον. Πο-

Venisti tandem & tu Polystrate ad nos, quum annos vixeris haud multo pauciores centum opinor. Poly. Nonaginta octo Simyle. Sim. Sed quinam triginta istos annos egisti, quibus mihi fueras superstes? Nam ipse perij te ferme septuagenario. Poly. Quam

ſuauiſſime profecto, etiamſi hoc mirum tibi videbitur. SIM. Mirum vero, ſiquidem tibi primum ſeni, deinde inualido, poſtremo etiam orbo quicquam poterat eſſe in vita ſuaue? POLY. Principio nihil erat quod non poſſem, præterea pueri formoſi cõplures aderãt, tum mulieres nitidiſſimæ, vnguenta, vinum mire fragrans, poſtremo menſæ vel Siculis illis lautiores. SIM. Noua narras, nam ego te plane ſordidum ac parciſſimum eſſe ſciebam. PO. Atqui vir præclare ex alienis arcis opes mihi ſubſcatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas ventitabãt, ſimulque ex omni rerum genere, quæ terrarum vbiuis pulcherrimæ reperiuntur, munera deportabantur. SIM. Num me defuncto regnum geſſiſti? P. Minime, verum amantes habebam innumeros. SIM. Non poſſum non ridere tu ne amantes? tantus natu cum eſſes, vixq; tibi dentes ſupereſſent qua-

ὑπερήδισα, εἰ καὶ σοι παρέδοξον τοῦτο δόξει. Σι. παρέδοξον. εἰ γέρων τε, καὶ ἀδυνὴς, ἄτεκνός τε ὑπῆρχε, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδυνάτο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἐδυνάμην. ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος εὐθυμίαν, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. καινὰ ταῦτα. ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον ἐπιστάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρρει μοι ὦ γενναῖε πᾶς' ἄλλων τἀγαθά. καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ὀπὴ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο, ἃ πανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Σι. ἐτυράννησας ὦ Πολύκρατε μετ' ἐμὲ; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίους. Σι. ἐγέλασα. ἐρασὰς σὺ τηλικοῦτος ὤν, ὀδόντας τέπρας ἔχων

ἔχων; Πολυ. νὴ Δία τοῦ ἀρίστου γε, τῆς ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα, καὶ λυμῶντα περιστέρι, καὶ κορυζῶντα, ἀπεῤῥύθμου διεκπαίοντες. καὶ μακάριος ἦν αὐτῆς, ὅν τινα ἂν καὶ μόνον περιβλέψαι. Σιμ. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τοῦ Αφροδίτου ἐκ Χίου διεκόρθμευσας, ἵνα σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ἀπαρχῆς, καὶ ἀξιέρασον; Πολυ. οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὤν, περιπόθητος ἦν. Σιμ. αἰνίγματα λέγεις. Πολυ. καὶ μὴν προδηλός γε ὁ ἔρως οὗτος πολὺς ὤν, ὃ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. Σιμ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδίτης ἦν. Πολυ. ἀτὰρ ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῆς ἐρασῶν ἀπολέλαυκα, μονο-

quatuor? Pol. Habebam per Iouem equidem optimates ciuitatis, cumque essem tum senex tum caluus, sicuti vides, præterea lippiens etiam ac senio cæcutiens, postremo naribus muccosis, tamen cupidissime mihi inseruiebant, adeo vt is felix videretur, quemcunq; vel aspexissem modo. Sim. Num tu quoq; quemadmodum Phaon ille, Venerem aliquam è Chio transuexisti? vt ob id optanti tibi illa dederit rursum ad iuuentam redire, ac denuo formosum atq; amabilem fieri. Pol. Haudquaquam, quin magis quum talis essem qualem dixi, tamen supra modum adamabar. Sim. Aenigmata narras. Po. Atqui notissimus est hic amor, cum vulgo sit frequens, nempe erga senes orbos diuites. Sim. Nunc tua forma vnde tibi profecta fuerit intelligo vir egregie, nimirum ab aurea illa Venere. Pol. Veruntamen non parum multas commoditates ab amantibus tuli, Simyle,

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sæpius etiam quasi procax illis illudebam, excludens interdum nonnullos eorũ, interim illi inter sese decertabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alium alius anteire nitebatur. SI. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? POL. Palam quidem affirmabam, me vnumquenq; illorum relicturum hæredem, idq; illi cum crederent futurum, certatim se quisque obsequentiorem atque adulantiorem præbebat. Cæterum alteras illas veras tabulas, quas apud me seruaueram, reliqui, in quib. omnes illos plorare iussi. SIM. At postremo illæ tabulæ quem pronuntiabant hæredem? num è cognatis quempiam? POL. Non per Iouem, imo nouitium quendam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Viginti ferme. SIM. Iam intelligo, quibus obsequijs ille te demeruerit.

μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπόκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε. οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. Σι. τέλος δ' οὖν, πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; Πολυ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον. ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν. ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων, κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας. Σι. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἦ που τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώτητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων φρύγα. Σι. ἀμφὶ πόσα ἔτη ὦ Πολύστρατε; Πολυ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σι. ἤδη μανθάνω, ἃ τινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

Πολ.

Πολὺ πλείω ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος εἶμι, καὶ ὀλέθρος. ὃν δὴ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν, ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου. καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις ἀριθμεῖται, κατεξευρυθμίσας μὲν τὸ ἠθικὸν, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσέως σοφωτάτερος λεγόμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι μέλει, καὶ φρουρησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεῖνος δὲ, μὴ κληρονομήσαν μόνον.

Χάρων καὶ Ἑρμοῦ.

Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑποσαθρὸν ὄν, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, καὶ λίαν πεπῆγὸν δάτερα, οἰχήσεται ἢ τριτεπάνω. ὑμῶν

rit. Pol. Attamen multo illis dignior qui scribe retur hæres, etiamsi Barbarus erat ac perditus, quem iam ipsi etiam optimates colunt captantq; Is igitur mihi extitit hæres, iamq; inter patricios numeratur, subraso mento, barbaroque cultu ac lingua, quin eum Codro generosiorem, Nireo formosiorem, Vlysse prudentiorem esse prædicant. Sim. Non laboro, vt totius Græciæ sit imperator, si libet, modo ne illi potiantur hæreditate.

Charon, Mercurius, Mortui, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasias, Philosophus, Rhetor.

Audite quo loco sint res nostræ. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa nauicula, & quæ vndique perfluit, quod si in alteram partem se inclinarit, plane submersa peribit, atque vestrum tam multi simul confluunt,

unt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauiculam consconderitis, veror ne postea vos facti pœniteat, maxime vero eos, qui nandi sunt imperiti. M. Quid igitur faciendum erit, vt sine periculo nauigemus? CHAR. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi vero Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosq; ingredi cogito. MERC. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? MENI. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum recte feci, qui pallium non acceperim. M. Ingredere ô Menippe vir optime, primũque apud gubernatorem nauis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes pos-

ὑμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθαι. Νε. πῶς οὖν ποιήσαντες, εὐπλοήσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠιόνος καταλιπόντας. μόγις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα ὥσπερ ἔφην ἀποβαλών. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς, διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. εὖ λέγεις. καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὗτος σί τις ὁ πρῶτός ἐστι; Μέ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρά μοι ὦ Ἑρμῆ. καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην ἀπορρίφθη. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμησα, εὖ ποιῶν. Ερ. ἔμβαινε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὴν κυβερνή-

ζεφύτιλω ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ὅπαντες ἴδωσι. ἄπαντας. ὁ καλὸς δ' ἔτος, τίς ἐστι; Χα. Χαρμόλεως ὁ μεγαρικὸς, ἐπέρατος, ἓ τὶ φίλημα δι' τάλαντον ἰῶ. Ερ. ὑπόδυθι τοιγαρῶν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ πᾶν πεφυκὸς ἐρύθημα, καὶ τὰ δέρματα ὅλον ἔχει καλῶς. εὖζωνος εἶ, ἐπίβαινε ἤδη. ὁ δὲ πορφυρίδα ἐστὶ καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος, Γελοῶν τύραννος. Ερ. τί ἓν ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων πάρει. Λά. τί ἓν ἐχρῆν ὦ Ερμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; Ερ. τύραννον μὲν ἐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα. ὥστε ἀπόθου ταῦτα. Λάμ. ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. Ερ. καὶ τὸ φορτίον ἀπόρριψον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερηφανίαν, βαρεῖσι γὰρ τὸ πορθμεῖον. σωρεύεται δὲ τὰ. Λά. οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἰφιφρίδα. Ερ. ἐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες

possis intueri. Verũ quis ille formosus est? CHA. Charmoleus sum Megarensis ille amator, cui osculum vnum duobus talentis constitit. M. Exũe igitur istam pulchritudinem, & labia vna cum osculis, istam etiam densam comam, & genarum ruborem, adeoq; totam cutem. Bene se res habet. expeditus es, ingredere nunc. Quis verò ille est purpuratus & diademate præcinctus, grauitatem quandam præ se ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus sum Geloorum tyrannus. MER. Quid igitur cum tot sarcinis venisti? LAM. Anne nudum aduentare conueniebat tyrannum? M. Nequaquam tyrannum, sed mortuum, itaq; depone ista. LAM. Ecce abieci diuitias. MER. Sed superbiam ô Lampiche & fastum etiam abijce, nam ista si in nauiculam coincidant, vehementer grauabunt eã. LAM. Igitur sine vt diadema habeam saltem & stragulum. MER. Nequaquam, imo & hæc relinquito.

LAM.

L A. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia, vt vides, abieci. M E. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiã, & iracundiam, atque his similia depone. L A M P. Ecce nudus sum. M E R C V R. Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodum & carnosus quis es? D A. Damasias ego sum athléta. M E R C V R. Certe videris ille esse, scio enim te sæpe in palæstris à me visum. D A. Ita est ô Mercuri, verum accipe me, nudum existenté. M E R. Nequaquam ô bone vir, nudus es tanta carne circundatus, itaq; exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abijcito. D A. En plane nudus sum, vt vides, & simili cum alijs mortua statura. M E R. Sic præstat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu ô Crato diuitias abijce, præterea molliciem & delicias, neque feras tecum Epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates.

ἄφες. Λά. εἶεν. τί ἔτι, πάντα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὁρᾷς. Ερ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λάμ. ἰδέ σοι, ψιλός εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας ἀθλητή. Ερ. ναὶ ἔοικας. οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίσταις ἰδών. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμνὸν ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον, ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς. ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς, μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόῤῥιψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδέ σοι γυμνὸς ὡς ὁρᾷς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ερ. οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸ πλοῦτον ἀποθέμενος ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μὴ δὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μὴ δὲ τὰ

τὰ τῆς προγόνων ἀξιώματα. κατάλιπε καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ πόλεσι καὶ πολίταις ἀπεκδέχεται, εὐεργέτιν δηλονότι. καὶ τὰς τῆς ἀδικούσας δίκας φάσι, μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον δὴ σοὶ ἔχουσαν λέγεβαρυνόμενοι γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. Κρ. οὐχ ἑκὼν μέν, ἀπορεῖται δέ τι γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; Ερ. βαβαί, σὺ δ' ὁ ἄνοπλος. τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Σερα. ὅτι ἐρίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἀρέτουσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον. ἐν ᾅδου γὰρ ἐρήνη, καὶ ἀδὴν ὅπλων δίψει. ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἄνθρωπε τῷ σχήματος, καὶ βεβαρυνόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς ὅλῃ τῆς φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; Μέ. φιλόσοφός τις ὦ Ερμῆ. μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός. ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. Ερ. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον.

tates. Relinque etiam genus, & gloriam, item ciuitatū de quibus scilicet bene meritus es, publica præconia, statuarum inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum sepulchrum costruant, nam & hæc grauant, si in memoriam reuocentur. CRA. Inuitus certe, sed tamen abijciam, quid faciā? MER. Papæ, Quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? CRA. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. MER. Relinq; trophæum in terra, apud inferos enim pax est, neque vllis armis opus est. Verū quis ille est, ipso habitu grauitatem quandam præ se ferens, elatus & contractis supercilijs, propter curas, longa barba, quis est ipse? MER. Philosophus quidam est ô Mercuri, imo præsligiorum & nugarum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa eaq; ridiculta, sed palliolo occula esse. MER. Depone tu hūc habitum pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiã, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multo vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias & mollitiem secum habet, neque enim latent me ista, etiamsi studiose celas. Verum abijce mendacia etiam & superbiã, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinqueremis te acciperet? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. ME. Sed & barbam hanc deponat. Merc. grauem equidem & hirsutam vt vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα, ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν. νὴ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδὴ πάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; Φιλ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις. Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον ὡς ἑρᾷς. πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τοῦ λάχι-

λέγεται. Ερ. εὖ λέγεις. ἀπόθου καὶ τοῦτον. Φιλ. ἢ τὸν ἀποκόψεται ἄρα; Ερ. Μένιππος οὗτος, λαβὼν σίδηρον τῆς ναυπηγικῆς, ἀποκόψει αὐτὸν ἀποκόψας τῷ πριόνι τῷ πλατείᾳ χρησάμενος. Μέ. εὖ γε ὦ Ερμῆ, ἀλλὰ σφόδρα μοι φαίνεται γελοιότερον ἢ τοῦτο. Ερμ. ἀφίεμεν ἱκανῶς. Μέ. οὐχὶ. αὐθεντικώτερον ἢ νῦν ἀπαφήσας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὸν κιτάλλαν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῆς ὀφρύος; Ερμ. μάλιστα. ἀπὸ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρεν, οὐ οἶδ' ὅ τῳ αὐτείων ἑαυτόν. τί τοῦτο; ἢ δακρύεις ὦ κάθαρμα, καὶ παρὰ δάκτυλον ἀπολλύῃς; ἔμβηθι δ' ἔν. Μέ. ἐν ὅτι τὸ βαρύτατον ἀπὸ μάλης ἔχει. Ερ. τί δ' Μένιππε; Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλ. ἀκῶν καὶ σὺ ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, ἢ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, ἢ τὸ ἡδύπαθον, ἢ τὸν

minus. Mer. Bene dicis. Depone & illam. Ph. Sed quis abradet? Mer. Menippus ille securim accipiens, quibus naues fabricantur, eam resecabit, vtetur autem scalis nauali bus, quibus super posita barba resecetur. Menip. Nequaquam Mercuri, sed da mihi seruam, hoc enim erit magis ridiculum. Mer. Sufficit bipennis. Mer. Euge, Humanior nunc apparet, deposito hircino fatore; vis ne vt parum etiam de supercilijs auferã? Mercur. Maxime: Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras scelestè? & mortem times? ingredere igitur. Men. Vnum quiddam adhuc grauissimum gestat sub alis. Mer. Quid Menippe? Men. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viueret multum profuit. Phi. Igitur & tu Menippe, tuam abijce libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, animi magnitudinem, & ri-

risum. An tu solus alios omnes ridebis? MERC. Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum prosunt. Tu vero Rhetor, abijce istā tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHET. En abijcio. MERCV. Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta clauum dirige, simus hilares, quid ploratis ô vos amantes? præsertim tu Philosophe, qui paulo ante tua barba spoliatus es. PHI. Quia existimabam immortalem esse animā. MEN. Mentitur, nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere: MER. Qualia? MEN. Quia nō amplius tam opiparas cœnas habebit, neq; noctu exiens, clam omnib. circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus sua

τὴν γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλλων γελᾷς; ΕΡΜ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πρὸς εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸ καταπλεῖν χρήσιμα. καὶ σὺ ῥήτορ, ἀπόθου τὸν ῥημάτων τῶν τοσούτων ἀντιφορτολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τἄλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. ἰοὺ ἰοὺ ἀποτίθεμαι. ΕΡ. εὖ ἔχει, ὥς τε λύε τὰ ὑπόγεια. τῶν ἱστοβάθρων ἀνελώμεθα τὸ ἀγκύριον. ἀπόπτασον τὸ ἱστίον. εὐθυνε σὺ πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. εὖ πράττωμεν. τί ὀλοφύρῃ σὺ μάταιε, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τῶν πώγωνα διδηωμένος; ΦΙΛΟ. ὅτι ὦ ἔρμῆ ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕ. ψεύδεται. ἄλλα γὰρ δοκεῖ λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕ. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἀπαλλαγὲν λανθάνων, τὸ ἱμάτιον τῇ κεφαλῇ καλύψας, ἐφέξῃ κατὰ κύκλῳ τὰς χαμαιτυπεῖα

φῶα, καὶ ἔωθεν ἐξαπαντᾶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀγχίνοιαν λάβῃ). ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. σὺ δ' ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; Με. πῶς, ὅτι ἔπαυσα ἐπὶ τὸ θαῦμα τοῦ, καὶ λέγεσθαι μηδενός; ἀλλὰ μᾶλλον ἡ λόγων, ἡ κραυγῆς ἀκούω), ὥσπερ τινῶν ἐπὶ γῆς βοώντων; Ερ. καὶ ὦ Μένιππε. οὐ ἀφ' ἑνὸς γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐν τῷ ἐκκλησιαστηρίῳ συνελθόντες, ἀσμένοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπτίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνοῦσα) πρὸς τοῦ γελῶν, τὰ παιδία σπαργῶντα, ἐμείνοις ἐμπεπτωκότα τοῦ πρὸς παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δ' Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιτάφιοι λόγοι διεξιόντα ἐπὶ Κρέοντι τούτῳ. καὶ τὸν Δία γε, ἡ Δαμασία μήτηρ κωκύουσα, ἐξάγει τοῦ θρίνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δ' ἡδέως ὦ Μένιππε δακρύει, κεῖσαι ἡσυχίαν ἄγων μόνος.

Μέν.

sua sapientia, pecuniam accipiet, hæc sunt quæ illi dolent. PHI. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es. M. quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinaui, nemine vocante. Verum nonne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est? veluti quorundam in terra vociferantium. MER. Certe Menippe, verum non vno tantum loco axauditur clamor, sed quidem in vnum cœtum conuenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius vxore mulieres circumstrepunt, atque illius pueri nuper admodum geniti, mulris lapidib. a pueris obruuntur. Quidam Diophantũ Rhetorem laudant in Sityone funebres orationes recitantem, de hoc Curione. & per Iouem Damasiæ mater vlulans, lamentationem inceptat vna cum mulieribus pro Damasia. Te vero, Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillus iaces solus. MENIPPVS.

pus. Nequaquam, nam haud ita multo post, audi es canes miserabiliter latrantes propter me, & coruos alas cōcutientes quādo ad sepeliendum me conuenient. MER. Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretauimus, abite vos recta per hanc viam ad forum iudiciale. Ego vero & nauta alios transuectabimus. MEN. Feliciter nauigate ô Mercuri, nos quoque progrediemur. Verum quid præterea de nobis futurum est? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graues, rotas, aquilas, & lapides, vniuscuiusq; autem vita examinabitur.

Cratetis & Diogenis.

Mœrichum diuitem, noueras ne Diogenes? illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onustæ mercibus, cuius consobrinus Aristeas quum ipse quoque diues esset, Home-

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσω τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγων ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. Ερ. γενναδας εἶ ὦ Μένιππε, ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλους μεθελευσόμεθα. Μέ. εὐπλοεῖτε ὦ Ἑρμῆ. προϊόμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει. καὶ τὰς κατάδικας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δοιγθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

Κρατήτος καὶ Διογένους.

Μόιριχον τὸν πλούσιον, ἐγίνωσκες ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν; τὸ ὁμη-

ἀμφοτέρω ἐκεῖνο εἰώθει ὁμιλεῖν, ἢ μ' αἰδεῖ ἢ ἐγώ σε. Δι. τίνος ἕνεκα ὦ Κράτες, ἐθηράτουν ἀλλήλους; Κρα. τοῦ κλέους ἕνεκα ἑκάτερος, ἀλλιώτας ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐτίθεντο. Ἀριστέας μὲν ὁ Μόερχος εἰ προαποθάνοι, διαστίλω ἀφιεὶς ἅπαν ἑαυτοῦ πάντων. Μόερχος δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαποθάνοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. εἰ δὲ, ἐθηράτουν ἀλλήλους, ὑπηρεαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ ὁ μαίτης, ὅτι ὑπὸ τῶν ἄστρων πεπραγμένοι τὸ μέλλον, ὅτι ὑπὸ τῶν ὀνειράτων, ὡς γε Χαλδαῖοι ποιοῦσι, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρῆχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲν ὅλα τοῦτον, νοῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε. Δι. τί οὖν πέρας ἐγένετο ὦ Κράτες; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον.

Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. Dio. Cuius rei gratia sese captabant inuicem Crates? Cra. Hereditatis causa, quum essent æquales vterque alterum captabant. Iamque testamenta publicauerant ambo, in quibus Mœrichus (si prior moreretur) Aristeam omnium rerum sua rum dominum relinquebat: Mœrichum vicissim Aristeas, siquidem ipse prior è vita decederet. Hæc igitur quũ essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant, & alter alterum adulationibus obsequijsq; superare contendebat. Porro diuini, haud scio vtrum ex astris id quod futurum sit coniectantes, an somnijs, quem admodum Chaldæi faciunt, quin & Pythius ipse, nunc Aristeam victorem fore pronunciabat, nunc Mœrichum, ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat. Dio. Quid igitur tandem euenit? nam audire est operæprecium

Crates. CRA. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem deuenerunt, quorum vterq; cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, vt tale quippiam accideret. Etenim quum Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto Iapyge, euersa naui perierunt. DIO. Recte factum, at nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabam vt moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret hæredem, neque tu Crates opinor, desiderabas vt me mortuo, in possessionum mearum successionem venires, puta dolij ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, siquidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedes accepisti, de-

ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κλῆροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασικλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίῤῥαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. Διο. εὖ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτοι ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων. οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομῆσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. Κρά. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησαν, καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα φῄς; Κρα. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νὴ Δία μέμνημαι. τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Αντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸν χρυσίον πάντες ἔβλεπον. Διογένης. εἰκότως. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεῤῥυηκότες ὑπὸ τροφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέῤῥει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου, οἷόν τι πάσχου-

deinde ego succedēs tibi ea nimirum multo sunt potiora, multoq; splendidiora, quam vel Persarum imperium. DIO. Quænan sunt ista quæ dicis? CRA. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi, viuendique libertatē. DIO. Per Iouem memini me in istiusmodi opum hæreditatem Antistheni successisse, tibique eas longe etiam maiores reliquisse. CR. Verum reliqui mortales hoc possessionum genus aspernabantur, neque quisquā nos ob spem potiundæ hæreditatis obsequijs captabat; sed ad aurū omnes intendebant oculos. DIO. Nec iniuria, neq; enim habebant, quo facultates eiusmodi à nobis traditas acciperēt, quippe rimosi iam, viciatique delicijs, non aliter quam vasa carie putrida. Quo fit, vt si quando quis in illos infundat, vel sapientiam, vel libertatem, vel veritatem, effluat illico perstilletque, fundo quod imissum est continere non valente, cuiusmodi

di quiddam & Danai filiabus aiunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important, at ijdem aurum dentibus & vnguibus, omnique vi seruabant. Ç R. Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes, illi simul atq; huc venerint, obulum dautaxat secum ferent, ac ne hunc quidē vlterius quam ad positorem.

χρυσὸν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐτοῦ τοῦ πορθήσαι, εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι τὸ δὲ χρυσίον, ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρα. ἡμεῖς μὲν ἐνθάδε κἀνταῦθα τὴν πλοῦτον. οἱ δὲ ὀβολὸν ἕξουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄξουσι τοῦ πορθμέως.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

Αλεξανδρος, Αννίβας, Μινῶς, καὶ Σκιπίων.

O Libyce, me decet præponi, melior equidem sum. HAN. Imo vero me. ALE. Iudicet ergo Minos, qui semper iustissim' index est habitus. MIN. Quis es tu? AL. Hic est Hannibal Carthaginēsis, ego autē Alexander Philippi regis filius. MI. Per Iouem vtriq; gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio est? AL. De præstantia, dicit enim is sese meliorem quam ego ducem exercitus fuisse. ego vero quemadmodū omnes sci-

Εμὲ δεῖ προκαρίζεσθαί σε ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι. Αν. ἐμοῦ, ἀλλ' ἐμέ. Αλε. κρινεῖ ὁ Μίνως δικαστής. Μι. τίνες δ' εἶ; Αλε. οὗτος μὲν, Αννίβας ὁ καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; Αλέξαν. περὶ προστασίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσα-

ἔφασκον, οὐχὶ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ πάντων χιδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ δεινότατον τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος ἐπάτερον σὺ καὶ πρῶτος ἀλίβυς λέγε. Αν. ἓν μὲν τοῦτο ὦ Μίνων ὀνήσιμον, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὅτι οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἔτος ἐνέγκοιτό μου φημὶ καὶ τοῦτον μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως δὴ μέγα φανηχάρεσαν, δι' αὐτῶν δυνάμεί τι φανεραλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰσπανίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μείζων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς. καὶ τοί γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπῆρξαι, τὰ πρὸς τῷ Ἠριδανῷ, ἅπαντας καλέσραμον. καὶ ἀνασάσαν ἐποίησα ἐκείνας πόλις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐκατεστάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῶν πρὸς τῇ πόλει ἦλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Mi. Dicat ergo vterque vicissim pro virili, tu vero ô Libyce prius loquaris. HANNI. Vnum hoc me iuuat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, vt neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cũ paucis quibusdam Hispaniam primum inuadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planam Italiã subiugaui, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modus mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pōtes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuiuis audenti victoriam tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunę quodā impetu ampliauit. Qui quum deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre cōsuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias inuitari libenter tulit, atque in conuiuijs amicos interemit, interficientibusq; auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ quum me reuoca-

ἤλθον. καὶ τοσούτου ἀπέλιπε μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μετρήσαι ἐκ τῶν νεκρῶν. καὶ ταῦτα πάντα ἐπράξα, οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, οὐ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τοὺς πολεμίους ἀντεξιόντας μετὰ πολλῆς φρονήσεως, καὶ πρὸς τοὺς μαχιμωτάτους στρατιώτας μαχόμενος. οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ἐπεφεύγοντας, πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τὴν τόλμησιν τοῖς παραδιδόντας εὐθὺς τῇ νίκῃ. Ἀλέξανδρος δὲ, πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ηὔξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τύχῃ ὁρμῇ ἐπεὶ δ' ἐν Ἰσσῷ καὶ τε, καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Γαυγάμοις τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ὅπερ ἀπὸ τῶν πρόσθεν ἔθος ἦν, ἐπιθυμεῖν ἐκείνου τε ἐν τοῖς δείπνοις τοὺς φίλους, καὶ ἡδέως ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συμπολέμου τοῖς φονεύσι βοηθεῖν. ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος ἐκράτουν, ἣ με

ca-

Carin ἐπὶ θαυάτῳ. εἶῶ ἢ ἥξα ἐπίσης τ̃ παρῖδος. καὶ ἐπὶ δὴ μὲν πέμπτῳ, τ̃ πολεμίων μεγάλῳ σόλῳ ἐπιπλευσάντων τ̃ Λιβύης, ἰαχέως ὑπήκουσα. καὶ ἰδιώτιν ἐμαυτ̃ παρέχων. καὶ καταδικασθεὶς, ἥνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ἰσῶτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὤν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τ̃ ἑλληνικῆς. καὶ ἔτε Ὁμηρον, ὥσπερ εἶπον, ἐξέφυγον, ἔτε ὑπ' Ἀριστοτέλους τοῦ σοφιστῆ παιδευθεὶς, μίνη τ̃ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ὄτιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἐπιπλείων ἔτοι, δίδοτι διαδήμαλι τ̃ κεφαλῆ διεδεδίλο. Μακεδόσι μὲ ἴσως καὶ τοῦτα σεμνὰ, ὁ μὴ διὰ τῦτ' ἀμείνων δόξειν αὐ γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου. Μι. ὁ μὲ εἰρηκεν ἐκ ἀγνοῆ τ̃ λόγον, ἐδ' ὡς λέγω εἰκὸς ἐν ὑπὲρ αὐτ̃. σὺ τ̃ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ἰσῦτα φῆς; Αλ. ἐρεῖν μὲ ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρα, ἕτε ἀρα-

uocaret; hostium magna classe aduersus Libyā nauigante, parui, continuoq; me hominem priuatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cũ essem, omnisque Græcorum disciplinæ expers, & neque Homerum, vt hic, edidici, neque Aristotele sophista magistro eruditus fui, sed solum mea natura optima sum vsus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si vero ea causa mihi hic præferendus est, quod caput diademate ornauerit, id decorum forsan apud Macedones est, non tamen ob id præstantior hic videri debet generoso duce, & viro, qui mentis sententia magis quam fortuna est vsus. MIN. Hic certe orationem neque ingenerosam, neque vt Libycum decebat, dixi: tu vero Alexander, quid ad hæc inquis? AL. Oportet quidẽ ô Minos, homini adeo temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cũ adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumsi. At quũ Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neq; dignum putaui, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum ageus, in Asiam, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum ageus. Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque se

θρασυύ. ἱκανὰ γὰρ ἐφάνη δεδιδάξαι σε. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεύς, οἷος δὲ τῶν λῃστῶν ἐγένοιο. ὅμως δὲ ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτὸν διεύσκα. ὃς νῖος ὢν ἔτι, παρελθὼν δὴ τὰ πράγματα, καὶ τὸν φονέας τῶν πατρὸς μετῆλθον, καὶ ἀποφοίνησας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, τρόπαιον ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθείς. καὶ οὐκ ἀξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν πρεσβύτων, ἀγαπῶν ἄρχειν ὑπέρων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν διψήσας τὴν γῆν, καὶ δίκην οἰόμενος εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσειμι, ὀλίγους ἄγων ἐστράτευσα εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ δὴ τε Γρανικῷ στρατήσας μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως ἃ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος, ἦλθον δὴ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ἐπέμενε, μυριάδας πολλὰς στρατὸν ἄγων. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς δὴ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέπεμψα. φησὶ γὰρ ὁ πορθμεύς,

μοῦ, μὴ διαρπάσαι αὐτοῖς ἔτι τὸ σκάφος, ἀλλὰ χειλίας διωπτεμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα ἢ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρωσκόμενος ἀξίων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Αρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ινδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ωκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐκρατησάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρόνητους ἄνδρας, ὑπηρξάς τὸν Ταναΐν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ. καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἔδοκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστὸν ἐκείνοις παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ τοιοῦτόν τι πεπεύσεσθαι περὶ ἐμοῦ. τὸ δ' ἐν τελευταίῳ, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, νῦν δὲ ἐν φυγῇ ὤν, παρὰ Προυσίᾳ τῷ βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν, πανεργότατον καὶ ἀμνήμονεστατον ὄντα. οὐ γὰρ δὴ ἐκράτησε τῆς

se transportasse, atq; hæc confeci meipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et vt quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, vsque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominũ elephantes cepi, ac Porum captiuum abduxi. Scythas vero homines certe nõ spernendos, Tanaim transiens magna equitum pugna vici, ac amicos meos remuneraui, inimicos autem vltus sum. Si vero Deus hominib. videbar, parcendum illis erat. Nã rerum magnitudine, vt tale aliquid de me crederent, inducti sunt, tandem mors me regem occupauit. Hic autem Hannibal apud Prusiam Bithyniæ exulauit, vt crudelissimo & pessimo homini conueniens erat. Nã quo pacto Italos vicit omitto dicere; nam non virtute, sed malicia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam autẽ alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod delicioſe

ciose vixerim, vituperauit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuã admiserit. Ibi enim mulierib. deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni profecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque eam oram vsque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putaui, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisse, satis est. Sci. Non, nisi me quoq; prius audias ô Minos. Mi. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducib. te conferre audes? Sc. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis prælijs deuici. Mi. Quid igitur & tu dicis?

τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις. νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς, οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα εἴρηκα. σὺ δὲ ὦ Μίνως δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. Μί. τίς γὰρ εἶ ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μι. τί οὖν καὶ σὺ

σὺ ἐρεῖς; Σκι. Αλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦδ' Αννίβου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος ἔσται, ὃς πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ. Μί. νὴ Δι' εὐγνώμονα φῆς ὦ Σκιπίων. ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Αλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σὺ, εἶτα εἰ δοκεῖ, τρίτος Αννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

Διογένους καὶ Αλεξάνδρου.

Τί τοῦτο ὦ Αλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; Αλέξαν. ὁρᾷς ὦ Διόγενες, οὐ παράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὤν, ἀπέθανον. Διόγ. οὐκοῦν ὁ Αμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ Φιλίππου ἆρα ἦσθα; Αλέξ. Φι-

cis? Sci. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, vt qui ipsum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quō igitur non impudēs iste videatur, qui cū Alexandro sese comparet, cui ne ipse quidē Scipio, qui istum deuici, comparare me ausim. M. Per Iouem æqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atq; tū si placet, tertius hic Hannibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

Diogenis & Alexandri.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atq; nos omnes? Al. Vides nimirum Diogenes, tametsi mirandum non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. Dio. Num ergo Iupiter ille Hammō mentiebatur, cum te suū esse filium diceret, an vero tu Philippo patre prognatus eras? Al. Haud du-

dubie Philippo, neq; enim obijssem, si Hammone parente fuissem progenitus. DIO. Atqui de Olympiade etiam consimilia quædam ferebantur, puta draconem quendam cum ea fuisse congressum, visumque in cubiculo, ex eo grauidam peperisse, te porro Philippum errare, fallique, qui se tuum patrem esse crederet. ALE. Audieram quidem & ipse ista, quemadmodum tu, at nunc video, neq; matrem neque Hammonios illos vates, sani quicquam aut vere dixisse. DIO. Attamen istud illorum mendacium Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile, ꝓpterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? ALE. Id equidem ignoro Diog. celerius enim è vita submouebar, quā vt esset ocium de illo quicquam statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi. Sed

Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὤν. Διογ. καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ, εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Αλέξανδ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν, οὐκ ἄχρηστόν σοι ὦ Αλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ἐπέπτησσον, θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας. Αλέξανδ. οὐκ οἶδα ὦ Διόγενες. σὺ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς. ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τὶ γε-

τὶ γὰρ ἄλλο, ἢ ἀπεμνημόνευον ὅσα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσεδρεύοντες, καὶ φατηγοῦντες τοὺς βαρβάρους. ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιδέντες, καὶ γεωὶ ἀποδομούμενοι, καὶ δυοῖν ὡὶ δράκοντος υἱῷ; ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; Αλέξ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν. ὑποχρεῶν δὲ Πτολεμαῖος ὁ σωστικὸς, ὅν ποτε ἀγάγῃ κολοιὸν ἀπὸ τῆς δορυβῶν τῆς ἐν πόσιν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην ἐς τῆς Αἰγυπτίων θεῶν. Διογ. μὴ γελάσω ὦ Αλέξανδρε, ὁρῶν σε ἄδον ἔτι σε μαινόμενον, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνουβιν, ἢ Οσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲ ὦ θέατατε, μὴ ἐλπίσῃς. ἡ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῆς

Sed age, quid rides Diogenes? Dio. Quid ni rideam? an non meminisli quid Græci fecerint, quū nuper tibi arrepto imperio adularentur, principemq; ac ducem aduersus Barbaros diligerent nonnulli vero in duodecim deorum numerum referrent, ac phana constituerent, ac deniq; sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, vbi te sepelierunt Macedones? Alex. Etiamdum in Babylone iacco tertium iam diem, porro Ptolemæus ille satellites meus, si quādo detur ocium ab iis rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Aegyptum deportaturum me, atque inibi sepulturum, quo videlicet vnus fiam ex dijs Aegyptijs. Dio. Non possum nō ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipiētem, sperantemque fore, vt aliquādo vel Annubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis ô diuinissime, neque enim fas est reuerti quenquam, qui se-

semel transmiserit paludem atq; intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque indiligēs est Aeacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodib. satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? num quid hæc te discruti ant, quoties recursant animo? Quid lacrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ à fortuna proficiscantur, stabiles, ac firmas existimares? ALE. Sapiens? ille quū sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire

ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ κέρβερος εὐκαταφρόνητος. ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Αριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Αλέξ. σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἀποτριπτότατος ὤν. ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Αριστοτέλους εἰδέναι ὅσα

ὅσα μὴν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, ὅσα δὲ ἐπέστειλεν· ὡς δὲ κατεχρῆτό με τῇ πρὸς πολυδίκην φιλοτιμίᾳ, δῶρεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὴν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ ταῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, μὴ αἰσχυνοίατο καὶ αὐτὸς λαμβάνων· γόης ὦ Διόγενες ἄθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὄντ' μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. Διογ. ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις, ἄκος γὰρ σοι τοῦ λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐντοῦθά γε ἀλλόδοξος ἀ φύσει, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν διαπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. ἕτω γὰρ αὖ παύσῃ ὀνὶ τοῦς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς εὐωχούμενος· καὶ γὰρ καὶ Κλεῖ-

scire quam multa à me petierit, quæ mihi scripserit, deinde quemadmodum abusus sit mea illa ambitione, qua cupiebam eruditione cæteris præstare, cum mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam tanquam & ipsa summi boni pars quædam esset, nunc ob res gestas atque opes, nam has quoq; in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas acciperet. Plane præstigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus ô Diogenes, quanquam illud fructus scilicet ex illius sapientia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis ex crucior, ob ista quæ tu paulo ante cõmemorasti. DIO. At scin, quid facies? offendam tibi molestiæ illius remediũ. Quãdoquidem in his locis veratrum non prouenit, fac vt Lethei fluminis aquam auidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas, atq; eo pacto desines de bonis Aristotelicis discruciari. Verum enim

enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumq; his alios complureis captim nuc tele ferentes, quo te discerpat pœnaq; sumant ob ea quæ quondam in illos commisi. Quare fac in alteram hac sipam te conferas, & crebrius, vt dixi, bibas.

Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὅτι σε ἐρεμοῦντας, ὡς δ' ἀποκτάναντο, καὶ ἀμύναντο ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὶν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε. καὶ πίνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

Alexandri & Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium, nam ad Iouem Hammonem genus paternum referens, mortem non obiisses, ALE. Neque vero neficius eram pater, Philippi Amyntiae me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc vius sum vaticinij. PHI. Quid ais? Conducibile id tibi visum, vt vatibus impostoribus fallendum te exponeres? ALE. Non illuc, sed barbaros in mei admirationem tractos facinus hoc prætextu nostro subdidimus imperio, cum nemo vnus

Αλεξανδρου καὶ Φιλίππου.

Νεῦ μὴ ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἐξ ἐξοχῆς γνήσιος, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνάς γε ὤν. Αλέξ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Αμυντου υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ ψευδομάντεων; Αλέξ. ἐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησαί με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθέστατο, ἐπὶ-

ἀνδρεῖοι πρὸς θεοῦ μάχεσθαι. ὅστις ἔχθιστον ἐκρέμασεν ἀνθρώπῳ. Φιλ. τίνων ἐκρέμασας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συμβεβλήκεις, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύινα προσβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων, καὶ Ἀθηναίων, πρὸς τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τὴν Θεσσαλῶν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν, ἢ Θρᾴκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειροῦσθαι, τοῦτο μεγάλα; Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρῶν, καὶ ἁβρῶν. οὐκ οἶδα εἰ σὺν σοὶ μόνοις μετὰ Κλεάρχου ἐλθόντες, ἐκρέμασαν, εἰ μὴ εἰς χεῖρας ἀφικομένων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Ἀλέξανδρ. ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε οὐ πάντες, καὶ

vnus viribus nostris hactenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus Deum sibi esset praeliandum. PHI. Quos tu igitur tanto conatu dignos, vsq; vicisti? qui cũ tiridis illis arculis, peltarijs, ac gerris vimineis pugnare solit? sæpe congressus es? Atqui Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios, operis fuerat strenui atque magnifici. Arcadum insuper sustinere armaturam, equitatũ Thessalum, Eleorum iaculatores, Mantineos peltis instructos, aut cum Thracib. Illyricis, Pœonibusue manum conserere, operosum profecto atque arduũ id fuisset inprimis. Cæterum Medos, Persas & Caldæos delicatos ac plurimo auro conspicuos non satis compertum habeo, quonam modo ante te, duce Clearcho mille viri bello adorti expugnarint, fœde in fugam actos antequam ad manus ventum fuisset. AL. At vero Scythæ pa-

ter, & Indici elephantes res sunt non vsque adeo abiectæ & contemptibiles. Et tamen neque concitatis inter ipsos intestinis odijs, neque per proditionem mihi venundari passus sum victoriam. Sed neque deieraui vnquam, aut per nuguis à pollicito recessi, fidemq; solui victoriæ gratia. Adde, quod & Græcos alios sine sanguine in deditionem accepi, Thebanos autem fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim. PHI. Noui hæc omnia ex Clito, quem tu inter epulas, eo quod nomen meum celebraret, & meas res gestas cum tuis cõferre auderet, traiecto per corpus telo, tum iugularas. Tu vero & Macedonicã chlamydem abijciens, candyn, Persicum amictũ, recepisti (vt aiunt) & tiaram rectam. Vt ne interim commemorem, quod à Macedonibus, viris vtique liberis, adorari debere te in animum duxeris. Et qui, quod maxime omnium erat ridiculum, hominum abs te victo-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ἐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτησα αὐτῆς. οὐδ' ὤμοσα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐξεσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον. Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα, ἐφόνευσας, ὅτι μὲ πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν ὥς φασι μετενέδυσο, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθης, καὶ παρεπωνεῖσαι τοῦ Μακεδόνων, τοῦ ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἀξίως. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμέμε

μου τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ηφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Αλέξ. τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὦ πάτερ οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Οξυδράκας πρῶτον καθαλάσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; Φιλ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὦ Αλέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοὶ τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε. θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴποτε τρωθείης, καὶ βλέπειεν

ctorum mores imitatus es. Tempero mihi, ne me morem alia, quæ turpiter admiseris in leonum claustra inclusis doctis viris, & nuptijs talib. peractis. Quodque Ephæstionem plus quã esset satis, amaris. Vnum est quod solum laudo abs te gestum, in Darij vxore videlicet, forma præstante, quia ab illius complexu abstinueris, & genitricis illius, atque filiarum, ne vim paterentur, curam susceperis. Regium certe id opus extitit, quod tum factitasse te accepimus. ALEX. Quõ autem tibi non probatur pater, quod in Oxydracis gente Indica, lubens me in periculum coniecerim, atque acceptis plurimis vulneribus, muros primus omnium transilierim. PH. Non probo, Alexander. Neq; id, quia pulchrum esse negem, vulnerari quandoque imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam, sed quia ex re tua isthac erat minime. Siquidem pro deo habitus, quos, oro, risus præ-

bebas spectatoribus quãdo poll acceptum vulnus, ab exercitu magno tumultu direptus, mœrens ac cruãs sanguine luitabas? Addeque Iupiter Hammon tanquam præsigiator quispiam, & vanus propheta, reus mendacij palam tum arguebatur. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iouis filiũ viderit animum deijcere, & in desperatione rerum efflagitare medicorum auxilia. Deniq; quum tandem iam mortem obieris, quem credas obsecro, qui confictã illam adoptionem qua Iouis dictus es filius, non carpat maledictis? Potissimum vbi dei istius cadauer porrectum iacere, turgidum sane, iuxta aliorum corporum morem contractu suo omnia labefactans, aspexerit. Cæterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profecto multum tibi gloriæ ex bene etiam ac strenue gestis eripuit. Nam quanquam insigniter multa, tamen dijs

πειόν σε φορέσθαι τοῦ πολέμου ἐκπορισθέντον, αἵματι ῥεόμενον, ὀιμωζοντα δὲ τῷ πτύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι. καὶ ὁ Ἄμμων, χόνις, καὶ ψευδόμαντις ἐλέγχετο, καὶ οἱ θεοφῆται, κόλακες. ἢ τίς ἂν εὖ ἐγέλασειν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λιποψυχοῦντα, δεόμενον τῆς ἰατρῶν βοηθείας; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τεθνηκας, ἐκ ὅτου πολλοὺς ἔφαν τοὺς τῶν θεραπαινίδων ἐκείνων ὀλισθητομένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐπτάδιον κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ὀζοῦντα, κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὃ ἔφης Ἀλέξανδρε. τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς κατορθωμένων. καὶ γὰρ ἐδόκει ἐνδοξος ὑπὸ θεοῦ γενι-

γίνεσθαι δοκοῦσι. Αλέξανδ. οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμίλλον τιθέασί με. καὶ τὸν τοῦ Ἄμμωνος υἱὸν ἐκείνου οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην φιλίπ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ ὦ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἐπιμαθόντα, καὶ γνόντα σεαυτὸν, καὶ σωφρονῆσαι κἂν κακῶς ὤν.

Αντιλόγια καὶ Αχίλλεως.

Οἷα φράσω Αχιλλεῦ πρὸς τὸν Οδυσέα σοι εἰρηκὼς περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλων ἀμφῶν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἀκεραίως γὰρ ἐπέτρεψας ἄφνω βέλεσθαι ἐπάρκεος ὤν,

dijs longe inferiora agere visus, vacillare ob hoc iudicatus es, & tota ratione deficere. A E. Haudquaquam de me illhuc sentiunt mortales Sed cũ Hercule me, & Baccho conferunt, veluti æmulum, pariq; cum illis gloria certantem. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum armis subactum, ego facile cepi. PHI. Etiam dum videris ista vt Hammonis filius dicere? quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi, sed nec erubescere nosti Alexander, solitamue dediscere arrogantiam, teipsum deinde noscere, vel iam tandem sapere, etiamsi serius, vbi fato occubueris.

13 Antilochi & Achillis.

Quænam sunt illa Achiles, quæ tu Vlyssi iam primum commemorando in mortem executus es, vt minime generosa, ac Chirone atque Phœnice, quibus tu aliquando vsus es præceptorib' parum

parũ digna. Audiui enim magis ex re tua futurũ tibi videri, si velis agricolę munus obiens, inopi cui nec victus suppetat, loces operam, quam vt omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atq; immodico insuper etiam vitæ affectator diceret, ferẽdum forte id esset, atq; condonandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni heroum numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de seipso descendere opinionem, fœdum sane atq; pudendum inprimis, denique ijs quæ in vita strenuè gesseris equidem haud scio quõ ista conueniant. Nam dum in Pythio regnare tibi ad senectam vsque licuisset, sitta gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quam potiri regna. Achi. At ó Nestoris filii, nondum etiam tum feceram rerum earum periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriosam

ὢν, ἀντεύειν παρά τινι τῆς ἀχλήρων, ὦ μὴ βίοτον πολὺς εἶν μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῆς νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἓν ἀγλωττῆ τινα φεύγα δεῖλον, καὶ πέρα τοῦ κακῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐγκλῶν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, τἀκεινα ἔτι περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὡς ὀξὺν ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προεῖλον τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῆς ἐνταῦθα ὤν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἐῶν ἀγνοῶν, τὸ δυσλιμον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου. νῦν δὲ σωίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μ

ν μὲν ἀνωφελῆς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ξεψωδήσουσι. μετὰ νεκρῶν δὲ, ἀμοτιμία. καὶ ὅτε τὸ κάλλος ἐλεῖν ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ ὅτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ διδίνοί με, ὅτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν διεφθαρμένοι. ἰτηγορία ἢ ἀρετῶν, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἢ μὴ κακὸν, ἢ δὲ καὶ ἐδλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἀχθομαι, ὅτι μὴ θνητοὶ ὄν ζῶν. Ἀντίλο. ὄμως, τί ἔπαθε τις πάθοι ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντας ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνάδαλε τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ἐρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι πρὸς σὲ, ἐσμὸν οἶδε; μετὰ μικρὸν δὲ

lam hanc infelicem proponebam vitæ. Atqui sero iam tandem intelligo quam egerim prudenter. Apud viuos enim reperies forte, qui res bene gestas celebrent literarum monumentis, sed hic apud manes non video quam frugiferum opus effecerim, vbi vnus est honos omnium. Sed neq; vires iam assunt corporis Antil. aut forma, interciderunt omnia, pari rerum statu visuntur omnia, nullum sapientiæ, aut alterius rei discrimen est. Adde quod nulli iam ex Troianorum mortuis formidabilis sũ, nemini Græcorum venerandus, prorsus omnium de mortuis existimatio est, siue boni fuerint, siue improbi. Hæc sunt quæ me angunt & misere solicitant, & ob quæ doleo, quod nõ potius loco operas & viuo. ANT. Quid agat quispiã? quando sic natura comparatum est, vt omnes prorsum cogantur semel vitã relinquere, quæ lex cum in vniuersum iam obtinuit, nec abrogari vllo modo queat,

at patienter hanc feras oportet. Cæterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adveniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus plerumque vsu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala conjectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, vt illis pro mercede seruiant. A c H. Sociorũ hæc quidem admonitio est, verũ haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autem & vestrum vnumquemq; ita affici, etiamsi non palã confiteamini, nequiores sane in eo, q̃ tacitè huiusce modi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstam[9], quippe qui intelligimus quam sit inutile,

δὴ, καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται παάτως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἱ ἐκ οὐ σμικρὰ δεξάμενοι ἀνεθῶν; εἰ τις αὐτοὺς ἀναπείσειε δουλεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἐπαιρεικὴ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ ἐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς παρὰ τὸν βίον ἀνίας σπουδὴ δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀντίλοχος. οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους ἴσ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοι-

d

d q

ercu

cerat filius

victoriose mo

Ego enim cum

perellem, tib

Vti

Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. DIO. Intelligo rem, Te vtrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. HER. Sic res se habet. DIO. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquam illum esse nõ nouit, sed admisit tanquam supposititium Herculem. HER. Quoniam ille ipse esse videor. DIO. Vera autumas, nam ita persimilis es, vt si ille ipse sis. Caueas igitur ne contrà sit, vt tu quidẽ Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in vxorem duxerit. HER. Audax nimium es atque loquax: & nisi à scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimũ qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. DIO. Cur autẽ de cætero te timeam, quũ semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille viuebat, eras ne vna cum ipso, & tunc imago existens, aut vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. Ηρα. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σὲ μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; Ηρακλ. ὅτι ἐῴκειν ἀκριβῶς. Διογ. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ηβην ἐπὶ τοῖς θεοῖς. Ηρακλ. θρασὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα οἵου θεοῦ εἴδωλόν εἰμι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀπὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ Ηρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ, καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἰς μὲν ἦτε περὶ τὸν βίον, ἐπεὶ δ' ἀ-

δὲ ἀπεθάνετε, ἀφαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐν θεοῖς ἀπέπλατο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου φέρει; Ηρα. ἐχρῆν μὲν μόνον ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἄνδρα δεῖπνοδε ἐρωτῶντα. ὅμως δ' ἔν καὶ τοῦτ' ἄκκεσον. ὁπόσον μὲν Αμφιτρύωνος ὢν πρὸς Ηρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν. ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ὢν ἀθανάτῳ συμμέτρει τοῖς θεοῖς. Διο. σαφῶς γοῦν μανθάνω. δύο γὰρ φῶς ἔτεκεν ἡ Αλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ηρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Αμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός. ὥστε ἐλελήθεστε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. Ηρακλ. ἐκ ὧν μάταιε. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Διογ. ἐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, σιωπάτω δ' ὄντας Ηρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἀθρόω-

vnus quidem eratis in vita: posteaquam autem è vita decessistis separati, ille quidē ad deos immortales aduolauit, tu vero vmbra, vt dignum videtur, ad inferos aduenisti? Her. Etsi fas equidem foret, nequaquam respondere viro sophistice percunctanti, attamen aures quoque ad hos portigas. Quicquid enim Amphitryonis in Hercule erat idipsum morte affectū est, quod nempe ego sum (vt dixi) totum, quod autem ex Ioue erat, cum dijs immortalibus conuersatur. Dio. Perspicue nunc intelligo, autumas enim eadem vice Alcmenā duos peperisse Hercules, vnum quidem ex Amphitryone, alterum vero ex summo Ioue, ex quo factum est, vt gemini vnius matris vtero lateretis. Her. Nequaquam ô insane. idem profecto ipsi eramus ambo. Dio. Neque adhuc ad intelligendum id facile est, duos Hercules in vnum esse compositos, nisi quis diceret, vos tanquam Hippocentau-

πος

taurum in vnum fuisse copulatos hominem videlicet, & deum. HER. An non & homines eodem pacto ex duobus compositi tibi videntur, animo videlicet & corpore? Vnde quid prohibet animum quidem ipsum ex summo Ioue natum, adesse cœlo, me vero mortalem ad inferos venisse? DIO. Vtiq; elegãter hæc disseruisses, ô optime Amphitryoniade, si corpus hac tempestate esses, sed incorporea es imago, itaq; periculum est, ne triplicem iam fecisse Herculem. HER. Quonam modo triplicé? DIO. Hoc quidem modo, nam si vnus in cœlo existit, tu vero apud nos imago, corpus autem in Oeta, iam in puluerē versum, hæc tria iam sunt, animaduertas igitur velim, quem tertium corpori esse intelligas patrem. HER. Audax es, atque sophista, sed quod nomen tibi est? DIO. Diogenis Sinopei imago, ipse autem, per louem, minime cum dijs immortalibus, sed cum mortuorum optimis

πος καὶ θεός. Ἡρακ. ἐ γὰρ καὶ πάντες ὅτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ὅτι, πλὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἐν Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ, πρὸς τοῖς νεκροῖς; Διογ. ἀλλ' ὦ βέλτιστε Αμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦδα, νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ. ὥστε κινδυνεύεις τρίπλοῦν ἤδη ποιήσειν τὸν Ἡρακλέα. Ἡρακ. πῶς τρίπλοῦν; Διο. ὧδέ πως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὑπονοήσεις τῷ σώματι. Ἡρα. θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις; Διο. Διογένους τοῦ σινωπέως εἴδωλον, αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις

φίνοις νικῶν σιώπιμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοιαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

timis conuersor, Homerum, atque huiuscemodi fabulas deridens.

Μενίππου καὶ Ταντάλου. 11

Menippi & Tantali. 11

Τί κλάεις ὦ Ταύταλε; ἢ τί σιωπῶν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐτός; Ταν. ὅτι ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῆ δίψους. Μεν. οὕτως ἄρ' ἔγωγε εἶ, ὡς μὴ ὀπτύψας πιεῖν, ἢ καὶ τὰ ἀεὶ ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; Ταν. οὐδὲν ὄφελος εἰ ὀπτύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπιδραμὸν προσιόντα ἀνδυναί με. κἂν δέποτε καὶ ἀρύσαιμι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνει βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαρρεῖ, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μεν. περάσιόν τι πάσχεις ὦ Ταύταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δεῖ τοῦ πιεῖν, οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκεῖνο μὴν ὃν Λυδίᾳ σου τέθαπται, ὅπερ καὶ

Quid eiulas ô Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? TANTA. Quoniam siti enecor Menippe. MEN. Vsque adeo piger es atque iners, vt non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua volas hauriens? TAN. Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua simulatque me propius admoueri sẽserit, quod si quando hausero, orique coner applicare; prius effluxit, quã summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridã relinquit. MENIP. Prodigiosum quid dam de te narras Tãtale, verum dic mihi isthuc ipsum, quorsum opus est bibere, quũ corpore careas, nã illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterum

tu quum sis animus, quinam posthac aut sitire queas, aut bibere. TAN. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, vt anima perinde quasi corpus sit, ita sitiat. MEN. Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas, te siti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriare? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TAN. Recte tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, quum nihil sit op°. MEN. Desipis Tantale, & vti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quam veratro mero, nam diuersum quiddam pateris, ijs quos canes rabiosi momorderint, vt q non aquam quemadmodū ille sed sitim horreas. T. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe si liceat modo. ME. Bono es animo Tantale, certum habens nunquam fore, vt vel tu, vel reliquorum manikoi πεινῶν καὶ διψῶν ἐδυώατο. τὸ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῶσα, ἢ πίνοις; Ταν. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐςι, τὸ διψῶν με τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔτιν. Μέν. ἀλλὰ τοῦτο μὲ ὅτω πιςεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; ἐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλων μετὰ τοῦτον ἄδυ, ἢ θανάτον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Ταν. ὀρθῶς μὲν λέγεις καὶ τοῦτο δ' ἂν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν δόμενον. Μέν. λῆρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκρᾶτόν γε ἐλλεβόρου νὴ Δία. ὅς τις τἐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυσσώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ἢ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. Ταν. εἰ δ' ἐλλέβορον ὦ Μένιππε αἰρήσομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Τάνταλε, ὡς ἔτι σὺ, ὅτε ἄλλος πίνει

φίπται τῆς νίκης. ἀδυνάτου γὰρ. καὶ τοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης δίψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτὸς ἐκ ἀπαιτοῦντος.

Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.

Ποῦ δὴ οἱ καλοί εἰσιν, οἱ καὶ καλαὶ ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέωλιν ὄντα. Ἑρμ. οὐ σχολὴ μὲν ὦ Μένιππε. πάλιν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθός τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, ἁ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη, ταῦτα. Μεν. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῆς σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. Ἑρμ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι τὰ ὀστᾶ, ὧν οὐ ἕνεκα, καταφρονεῖν. Μεν. ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον. οὐ γὰρ ἂν δυνηθείην ἔγω-

manium quispiam bibat. Nec n. fieri potest, quanquam non omnib. quamadmodum tibi, pœna adiudicata est, vt sitiant, aqua illos non expectante.

Menippi & Mercurij.

At vbinam formosi illi sunt, ac formosæ Mercuri? ducito me docetoq; a vtpote recens huc profectum hospitem. H. Haud mihi licet per ocium Menippe, quin tu isthuc ipse è loco dextrorsum oculos deflecte. Illic & Hyacinthus est, & Narcissus ille, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda, breuiter quicquid est veterum formarum. M e. Equidem præter ossa nihil video, caluariasq; carnibus renudatas, inter quæ omnia nihil sit omnino discriminis. M e r. Atqui hæc sunt quæ poëtæ cuncti mirantur ac celebrant, ossa scilicet quæ tu videris cõtemnere. M. At Helenam saltem mihi commonstra, nam ipse quidem haud queam di-

nosceres. Me. Hæc videlicet calamita, Helena est. Me. Et hanc scilicet ob eius gratiam, ut ille ait, ex vastata Græcia adeo delectus, tantos impetus, tantaque tam Græcorum, tam Barbarorum militum cædes, tot urbes funditus eversas? Me. Certum. Nimirum non modo mulierem dare etiam, quod ille ait, formosissimam quique, sed dimicare non ab re, pro tali muliere dimicare decorum. Atque ego quis noris etiam Menelaum, mirari quæ olim vulgo, per iocum, de eiusmodi viro, ut ad vitium, dicebantur. Atque ipse quoque dicere consueverat, hoc genus hominum. Me. Non de Menelaum dæmonior Mercurii, si Græcorum intellexerunt hic pro re vili, adeo contemnendam, quæque tam facile commodaretur, exporare. Me. Haud mihi vicit tecum philosophari, quare dedecoro vobis; veris, proferre temet ac recumbe, nihilum ante sunt traducendæ vinere.

Αρα-

γ. Ἐμοὶ τοῦτο τὸ κρανίον ὁ Ἑλένη ἐστί. Μέν. ἔπειτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπλεύσασαι ἐξ ἀπάσης τῆς ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγένηνται; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τὴν γυναῖκα ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἐπιθυμῆσαι ἐκείνου, τὴν δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἐν χρῷ πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνὴρ ἐξεφέρετο, ὅ τις βλέπων ἐπιβολαίοιτο τὴν βασιλικὴν ἐκείνην ἀλοιδόρει αὐτὴν ἀεί. ἔστι γὰρ τοῦ τοῦ τοιοῦτοι, καὶ ἐν τῷ ἐμοὶ, κἀλλὴς ἀ δῆτ. Μέν. καὶ σὺ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ δεινὸν ἔχεις, εἰ μὴ σωφρόνησαν οἱ Ἀχαιοὶ θεὶ πράγματος οὕτω ἀνεγκλήτου, καὶ ἐφαδίου ἀπαλλαττόμενοι πονοῦντες. Ερ. εἰ χαλεπὸν μοι ὦ Μένιππε συμφιλοσοφῆσαι σοι. ὥστε δεῦρο ἐξάρας τοῦτον, ἔνθα αὐ ἐθέλεις, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ, τοὺς ἄλλους τοιούτους ἤδη μετελεύσομαι.

Αἰκ-

Αἰακῆ, Πρωτεσιλάου, Μενελάου, καὶ Πάριδος. Αἰ.

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ἑλένην περιπτισών; Πρ. ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν δὲ τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Αἰ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅς τις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ὅλης Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. οὐ λέγεις. ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. Μεν. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ τὸν ξένον τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἤγετο ἀρπάσας. τοῦτον γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθῆναι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γενόμενος. Πρω. ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν ὦ δύσπαρι, ἐκ ἀφνεοῦ πόλεως ἐπὶ τὸν χειρῶν. Πάδικα ποιῶν ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ἰδιώτα, ἐμότεχνον ὄντα σοι. ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ τῷ

Aeaci, Protesilai, Menelai, ac Paridis.

Quamobrem, Protesilaë in Helenam irruens, strangulas illam? P R O. Quia huius causa Aeace, imperfecta quidem domo relicta, & vidua vxore, quam nuper duxi, reddita mortuus sum. A E A. Accusa igitur Menelaum, qui vos omnes pro tali coniuge recuperanda, cōtra Troiam duxit. M E N. Nequaquā me, sed multo iustius Paridem, qui hospiti mihi, vxorē contra omne ius eripuit. Hic enim non modo abs te, verum ab omnibus tum Græcis tum Barbaris meritò strangulari debebat, vt qui tam multis, mortis causa extiterit. P R O T. Melius hoc. Proinde male nominate Pari, nunquam te dimittam è manibus. P A. Iniuriam adeonum facis Protesilaë, idq; eo magis, quod eandē tecum artem exerceo. Nam & amori etiam deditus ipse sum, & ab eodem deo quasi vinctus teneor. Nosti

auté quod quædam sunt quæ inuitis nobis geruntur, & nescio quis deus nos ducit, quocunq; ipsi placet, atque impossibile est, illi repugnare. PRO. Recte dicis. Vtinam igitur cupidinem ipsum hic comprehendere mihi liceat. AE. At ego etiam pro cupidine tibi respondebo, quæ ista videntur. Sic enim ille dicet: Sese quidem Paridi fuisse fortassis causam amandi, sed mortis causam tibi fuisse neminem alium, quam teipsum, Protesi. qui clam vxore nuper ducta, postquam appropinquabatis Troadi, ita omni contempto periculo, & velut desperatus ante reliquos omnes in littus exilijsti, gloriæ nimirum cupidus, ꝓpter quam & primus, in egressu nauiũ occisus fuisti. PRO. Proinde & ego pro me ipso tibi, Aeace, respondebo, multo iustiora; quam tu. Neq; enim ego mihi horũ causa fui, sed fatum, & quod iam inde ab initio ita prædestinatum fuerat. AEA. Probe, qd ergo istos accusas?

Me-

τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχημαι. οἶσθα δὲ ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω. εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. Αἰ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι, οὐδένα ἄλλον ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθαι τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενονημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι ὦ Αἰακὲ ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

Μέ-

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. Αἰ. οὐ ῥᾴδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. οὗτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. Μέν. οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶγον, καὶ τὰς Ερινῦς. τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. Αἰ. οὗτος μὲν Αγαμέμνων, οὗτος δ' Αχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ιδομενεὺς πλησίον. ἔπειτα Οδυσσεὺς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ελλήνων. Μένιππος. βαβαὶ Ομηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ

Menippi & Aeaci.

Per Plutonem, ô Aeace, expone mihi, quæso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. Ae. Haud facile, Menippe, omnia. Verum quæ summatim & veluti per capita indicari possunt hæc accipe: Hic quidem, quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacũ, & Pyriphlegethontẽ iam vidisti, cum ingressus es. Men. Noui hæc, & præterea te quoq;, quod hic in vestibulo sedes, atque aditum obseruas. Etiam regem ipsum vidi, & Furias. Homines vero priscos, quæso, ostende & maxime eos, qui inter cæteros nobiliores fuere. Aea. Hic quidem Agamemnon est, ille autẽ Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius assidet, post hunc Vlysses, deinceps Aiax & Diomedes, & cæteri græcorũ præstantissimi. Men. Papæ Homere, & ibi rapsodiarum tuarum capita, humi proiecta iacent, ignobilia

atq; obscura, cinis ac pul uis omnia, & nugæ meræ, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nam est? AEA. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Vltra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. ME. Et te, ô sceleste, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes nauibus traijcere affectantē? Qualis vero & ipse Crœsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho. AEA. Nequaquam. Cōminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeò cū sit. ME. At certe tamen amplexabor illum, vtpote semiuirum ac mulierosū plane. AE. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? MEN. Per Iouē etiam. AE. Primus en hic tibi Pythagoras est MEN. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue denique quodcunq; voles. PYT. Ita sane, & tu vtiq;. Men.

MEN.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἶτα σὲ ὦ κάθαρμα ἡ Ελλὰς ἔφριττε, ζευγνύντα μὲν τὸν Ελλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαί μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς, διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Μένιπ. νὴ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὔφορβε, ἢ Απόλλον, ἢ ὅ, τι αὖ ἐθέλῃς. Πυθ. νὴ, καὶ σύ γε ὦ Μένιππε.

Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; Πυθ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πῆρα ἔχει. Μένιπ. κυάμους ὦ γαθέ. ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. Πυθ. δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου. καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος, καὶ παρ' αὐτοὺ, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν, ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺ κρατῆρας ἐνέβαλες; Εμ. μελαγχολία τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ

MEN. Quid? an non amplius aureum istud femur habes? PYT. Non, sed age cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet, quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PY. Da modo. Nam hic apud manes alia dogmata atq; instituta didici, nempe quod nihil hic inter se similes sunt, fabæ & patrantium testiculi. AE. Porro hic Solon est, filius Execestidis, præterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittac', & cæteri illi, septem autē omnes sunt, vt vides. ME. Læti hi sunt Aeace, soli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericius panis aliquis, hic crebris pustulis quasi sufferuefactus, quisnam est? AE. Empedocles, ME. semicoctus ab Aetna mōte huc profectus. MEN. O æripes optime, quid obsecro acciderat tibi, cur teipsum in cratores Aetnæ inijceres? EM. Insania quædam, Menippe. MEN. Non per Iouem, sed inanis quædam gloriæ

affectatio,& fastus,& multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, vna cũ ipsis crepidis,cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cætærum Socrates ille, Aeace,vbi locorum tandem est? A E. Cum Nestore ac Palamede ille plerunq; nugatur. M E N. Cuperem tamen videre ipsum,sicubi locorum hic foret. A E A. Vides ne caluum illum? M. At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A E. Simum istum dico. M E N. Etiam hoc simile omniũ est. Nam & simi omnes sunt. S O C R. Mene quæris Menippe? M E N. Te ipsum, S O C R. Quo pacto ἐκεῖος Athenis se habet? M E N. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

χὰ τύφος, χὰ πολλὰ κόρυζα. ταῦτά σε ἀπολωβήσαντο αὐτᾶς κρηπίδες ἐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ὦδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν. ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρα ἐστί. Αἰα. μετὰ Νέστορος, χὰ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. Μέν. ὅμως ἐθελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὁρᾶς τὸ φαλακρόν; Μέ. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε ταὐτὸν, ἂν ἐπὶ τοῦτο γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. χὰ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. χὰ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μέν. πολλοὶ σοφῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. χὰ τάγε σχήματα αὐτὰ, χὰ τὰ βαδίσματα ὡ διέσαυτό τις, ἄκρως φιλόσοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι, ὅιος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, χὰ Πλά-

των

των αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου, ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. Σωκ. περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; Μέν. εὐδαίμων ὦ Σώκρατες ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ, εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν. τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Μέν. εὖγε ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν σεαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀληγωρεῖς τῶν καλῶν. Σωκ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δί' ἔτι τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων

to ipse, alter quidem olens vnguentā, alter autem in Sicilia tyrannis adulari doctus. S o c. At de me quid sentiunt? M. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res vtiq; pertinet. Omnes itaque te admirabilē fuisse virum existimant, atque omnia cognouisse hæc (decet enim, opinor, verum hic dicere.) cum nihil scires. S o c. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationē quandam, eam rem esse putabant. M e. Sed quinam isti sunt circa te? S o c. Charmides. Menippe, & Phædrus & Cliniæ filius ille. M e. Euge, Socrates quoniam & hic artem tuam exerces, neq; formosos istos negligis. S o c. Quid enim aliud quod quidem suauius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum recumbe, si videtur. M e n. Non, per Iouem. Ad Crœsum enim & Sardanapalum redeo ꝓpe illos habitaturus. Vide or quippe mihi, non pauca habiturus ibi esse, quæ rideam, quando plorantes

at patienter hanc feras oportet. Cæterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adveniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus plerumque vsu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala conjectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, vt illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorũ hæc quidem admonitio est, verũ haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autem & vestrum vnumquenq; ita affici, etiamsi non palã confiteamini, nequiores sane in eo, q̃ tacite huiusce modi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstam', quippe qui intelligimus quam sit inutile,

δὲ, καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οὐ κατ' ἀξίαν δεξάμενοι ἀπελθεῖν; εἰ γὰρ οὐτοὺς ἀπαπτύφει δυστυχοῦντας ἀκλήρους καὶ ἀξίους ἀνδράτων; Ἀχιλλεῦς. ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ κατ' ὀλίγον ὅπως ἡ μνήμη τῆς παρὰ τὸν βίον ἀπιᾷ. ὀδυνᾷ δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐσέ, καθ' ὑπουχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Αντίλοχος. οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους ἴσως Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοι-

τινοῦτα εὐχόμενοι.

Διογένους καὶ Ηρακλέους.

Οὐχ Ηρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐμενοῦν ἄλλος μὰ τὸν Ηρακλέα. τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντὴ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ηρακλῆς ἐστὶν, εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; εἰπέ μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς, ὡς θεῷ. Ηρακλῆς. καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς ὂν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ηβίαν. ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογένης. πῶς λέγεις εἴδωλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνα τὸν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι; τεθνᾶναι δὲ τῷ ἡμίσει; Ηρακλῆς. ναί. οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ. Διογ. μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλεύ-

tile, de ijs rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, quæ accidunt, datum nobis est, ne tibi affectu isto similes ipsi quoq; ridiculi omnib. merito videamur.

Diogenis & Herculis.

Nunquid Hercules hic est? Haud quisquam me Hercule alius: arcus, claua, pellis leonina, magnitudo ipsa, totus denique Hercules est. Igitur è vita decessit, qui Iouis erat filius? Dic quæso ô victoriose mortuus ne es? Ego enim cum terræ superessem, tibi haud secus quam deo sacrificaui. HER. Recte quippe sacrificasti. Hercules enim ipse in cœlo vna cum dijs immortalibus consistit; Hebem apud se habens cruribus formosissimam. Ego vero qui te alloquor, sua sum vmbra. DIOG. Quidnam dicis amabo? vmbra ipsius dei? Fieri enim potest, altera eundē ex parte deum esse, altera vita decessisse? HERC. Vti-

Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. DIO. Intelligo rem, Te vtrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. HER. Sic res se habet. DIO. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquam illum esse nō nouit, sed admisit tanquam supposititium Herculem. HER. Quoniam ille ipse esse videor. DIO. Vera autumas, nam ita persimilis es, vt si ille ipse sis. Caueas igitur ne contrà sit, vt tu quidē Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in vxorem duxerit. HER. Audax nimium es atque loquax: & nisi à scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimū qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. DIO. Cur autē de cætero te timeam, quū semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille viuebat, eras ne vna cum ipso, & tunc imago existens, aut vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτὸ ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. Ηρα. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σὲ μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; Ηρακλ. ὅτι ἐῴκειν ἀκριβῶς. Διογ. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ηβην ἐπὶ τοῖς θεοῖς. Ηρακλ. θρασὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα οἵου θεοῦ εἴδωλόν εἰμι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀπὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ Ηρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ, καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἰς μὲν ἦτε περὶ τὸν βίον, ἐπεὶ δ' ἀ-

δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; Ηρα. ἐχρῆν μὲν μήδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα. ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἄκουσον. ὁπόσον μὲν Αμφιτρύωνος ἐν τῷ Ηρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν. ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς. Διο. σαφῶς νῦν μανθάνω. δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Αλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ηρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Αμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός. ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. Ηρακλ. οὐκ ὦ μάταιε. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Διογ. οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ηρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος

vnus quidem eratis in vita: posteaquam autem è vita decessistis separati, ille quidē ad deos immortales aduolauit, tu vero vmbra, vt dignum videtur, ad inferos aduenisti? Her. Etsi fas equidem foret, nequaquam respondere viro sophisticè percunctanti, attamen aures quoque ad hos porrigas. Quicquid enim Amphitryonis in Hercule erat idipsum morte affectū est, quod nempe ego sum (vt dixi) totum, quod autem ex Ioue erat, cum dijs immortalibus conuersatur. Dio. Perspicue nunc intelligo, autumas enim eadem vice Alcmenā duos peperisse Hercules, vnum quidem ex Amphitryone, alterum vero ex summo Ioue, ex quo factum est, vt gemini vnius matris vtero lateretis. Her. Nequaquam ô insane. idem profecto ipsi eramus ambo. Dio. Neque adhuc ad intelligendum id facile est, duos Hercules in vnum esse compositos, nisi quis diceret, vos tanquam Hippocentau-

taurum in vnum fuisse copulatos hominem videlicet, & deum. HER. An non & homines eodē pacto ex duobus componi tibi videntur, animo videlicet & corpore? Vnde quid prohibet animum quidem ipsum ex summo Ioue natum, adesse cœlo, me vero mortalem ad inferos venisse? DI. Vtiq; elegāter hæc disseruisses, ô optime Amphitryoniade, si corpus hac tempestate esses, sed incorporea es imago, itaq; periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. HERC. Quonam modo triplicē? DIO. Hoc quidem modo, nam si vnus in cœlo existit, tu vero apud nos imago, corpus autem in Oeta, iam in puluerē versum, hæc tria iam sunt, animaduertas igitur velim; quem tertium corpori esse intelligas patrem. HER. Audax es, atque sophista, sed quod nomen tibi est? DIO. Diogenis Sinopei imago, ipse autem, per Iouem, minime cum dijs immortalibus, sed cum mortuorum optimis

πος καὶ θεός. Ηρακ. οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νεκροῖς; Διογ. ἀλλ' ὦ βέλτιστε Αμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα, νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ. ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιήσει τὸν Ηρακλέα. Ηρα. πῶς τριπλοῦν; Διο. ὡδέπως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκώπει ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. Ηρα. θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις; Διο. Διογένους τοῦ σινωπέως εἴδωλον, αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δια μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις

φίνοις νικεῶν σπύδειμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοιαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

timis conuersor, Homerum, atque huiuscemodi fabulas deridens.

Μενίππου καὶ Ταντάλου. 11

Menippi & Tantali.

Τί κλάεις ὦ Ταύταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἑστώς; Ταν. ὅτι ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῆ δίψους. Μέν. οὕτως ἄρχοντι εἰ, ὡς μὴ δυνηκύψας πιεῖν, ἢ καὶ τὴ ΔΙ' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; Ταν. οὐδὲν ὄφελος εἰ δυνηκύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπιδαὶ προσιόντα ἀνδυταί με. ἰὼ δέποτε καὶ ἀρύσαιμι, καὶ προσενέγκαι τῷ σώματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῆ δακτύλων διαῤῥυὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰ τὼ χεῖρά μου. Μέν. τεράστιόν τι πάθος ὦ Ταύταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δεῖ τοῦ πιεῖν, οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκεῖνο μὴν ἐν Λυδίᾳ σου τέθαπται, ὅπερ καὶ

Quid eiulas ô Tantale, aut quid tuam deplorasfortunam, stagno imminens? TANTA. Quoniam siti enecor Menippe. MAN. Vsque adeo piger es atque iners, vt non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua vola hauriens? TAN. Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua simulatque me propius admoueri sẽserit, quod si quando hausero, orique coner applicare, prius effluxit, quã summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridã relinquit. MANIP. Prodigiosum quiddam de te narras Tãtale, verum dic mihi istbuc ipsum, quorsum opus est bibere, quũ corpore careas, nã illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterum

tu quum sis animus, quinam posthac aut sitire queas, aut bibere. TAN. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, vt anima perinde quasi corpus sit, ita sitiat. MEN. Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas, te siti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriare? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TAN. Recte tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, quum nihil sit op⁹. MEM. Desipis Tantale, & vti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quam veratro mero, nam diuersum quiddam pateris, ijs quos canes rabiosi momorderint, vt q non aquam quemadmodũ ille sed sitim horreas. T. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe si liceat modo. ME. Bono es animo Tantale, certum habens nunquam fore, vt vel tu, vel reliquorum mani-

καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ πίνοις; Ταν. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῶν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὖσαν. Μέν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλων μετὰ τοῦτον ᾅδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Ταν. ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν διόμενον. Μέν. ληρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία. ὅς τις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. Ταν. οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον ὦ Μένιππε ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται

ωνται τῆς νικῆς. ἀδυνάτον γάρ. καὶ τοι οὐ πάντες ὥστε σὺ ἐκ καταδίκης δλῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτὸς ἐκ ἐπιμένοντος.

manium quispiam bibat. Nec.n. fieri potest, quanquam non omnib. quamadmodum tibi, pœna adiudicata est, vt sitiant, aqua illos non expectante.

Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.

Menippi & Mercurij.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. Ἑρμ. οὐ σχολὴ μὲν ὦ Μένιππε. πάλιν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς δὴ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθός τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, ἁ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μεν. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, ἢ σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. Ἑρμ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔπικας, καταφρονεῖν. Μέν. ὅμως τὸν Ἑλένην μοι δεῖξον. οὐ γὰρ ἂν δυνηθείην ἔγνω-

Ac vbinam formosi illi sunt, ac formosæ Mercuri? ducito me docetoq; a vtpote recens huc profectum hospitem. H. Haud mihi licet per ocium Menippe, quin tu isthuc ipse è loco dextrorsum oculos deflecte. Illic & Hyacinthus est, & Narcissus ille, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda, breuiter quicquid est veterum formarum. M E. Equidem præter ossa nohil video, caluariasq; carnibus renudatas, inter quæ omnia nihil sit omnino discriminis. M E R. Atqui hæc sunt quæ poëtæ cuncti mirantur ac celebrant, ossa scilicet quæ tu videris cõtemnere. M. At Helenam saltem mihi commonstra, nam ipse quidem haud queam di-

noscere. Me. Hæc videlicet caluaria, Helena est. Me. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia acto delectu, sunt impletæ, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorum multitudo conflixit, tot vrbes sunt euersæ? Me. Cæterum Menippe non vidisti mulierem hanc viuam, quod si vidisses, forsã diceres tu quoq;, vitio dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiam arefactos marcidosque cõtempletur, posteaquam coloris decus abiecerint, deformes nimirũ videantur. Ac ijdem donec florent colorẽq; obtinent, sunt speciosissimi. Men. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re vsq; adeo momentanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. Mer. Haud mihi vacat tecum philosophari, quare delecto loco vbicunq; velis, prosterne temet ac recumbe, mihi iam aliæ sunt traducendæ vmbræ.

Aea-

γε. Ερμ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ελένη ἐστίν. Μέν. εἶτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ελληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τὴν γυναῖκα ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι, τοίῃ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει. ὅτε μέν τοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. Μέν. οὐκ οὖν τοῦτο ὦ Ερμῆ θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Αχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. Ερ. οὐ σχολή μοι ὦ Μένιππε σὺμ φιλοσοφεῖν σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ, τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

Αἴα-

Αἰακοῦ, Πρωτεσιλάου, Μενελάου, καὶ Πάριδος. Αἰ.

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ελένην προσπεσών; Πρ. ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραντε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Αἰ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅς τις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. εὖ λέγεις. ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. Μενέ. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ᾤχετο ἁρπάσας. τοῦτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ελλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος. Πρω. ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν ὦ δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτε ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πά. ἄδικα ποιῶν ὦ Πρωτεσίλαε. καὶ ταῦτα, ὁμότεχνον ὄντα σοι. ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ

Aeaci, Protesilai, Menelai, ac Paridis.

Quamobrem, Protesilaë in Helenam irruens, strangulas illam? PRO. Quia huius causa Aeace, imperfecta quidem domo relicta, & vidua vxore, quam nuper duxi, reddita mortuus sum. AEA. Accusa igitur Menelaum, qui vos omnes pro tali coniuge recuperanda, cōtra Troiam duxit. MEN. Nequaquā me, sed multo iustius Paridem, qui hospiti mihi, vxorē contra omne ius eripuit. Hic enim non modo abs te, verum ab omnibus tum Græcis tum Barbaris meritò strangulari debebat, vt qui tam multis, mortis causa extiterit. PROT. Melius hoc. Proinde male nominate Pari, nunquam te dimittam è manibus. PA. Iniuriam adeonum facis Protesilaë, idq; eo magis, quod eandē tecum artem exerceo. Nam & amori etiam deditus ipse sum, & ab eodem deo quasi vinctꝰ teneor. Nosti au-

auté quod quædam sunt quæ inuitis nobis geruntur, & nescio quis deus nos ducit, quocunq; ipsi placet, atque impossibile est, illi repugnare. PRO. Recte dicis. Vtinam igitur cupidinem ipsum hic comprehendere mihi liceat. AE. At ego etiam pro cupidine tibi respondebo, quæ ista videntur. Sic enim ille dicet: Sese quidem Paridi fuisse fortassis causam amandi, sed mortis causam tibi fuisse neminem alium, quam teipsum, Protesi. qui clam vxore nuper ducta, postquam appropinquabatis Troadi, ita omni contempto periculo, & velut desperatus ante reliquos omnes in littus exilijsti, gloriæ nimirum cupidus, ꝓpter quam & primus, in egressu nauiũ occisus fuisti. PRO. Proinde & ego pro me ipso tibi, Aeace, respondebo, multo iustiora; quam tu. Neq; enim ego mihi horũ causa fui, sed fatum, & quod iam inde ab initio ita prædestinatum fuerat. AEA. Probe, qd ergo istos accusas?

Me-

τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχημαι. οἶσθα δὲ ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω. εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. Αἰ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι, οὐδένα ἄλλον ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθαι τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενονημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι ὦ Αἰακὲ ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

Μέ-

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. Αἰ. οὐ ῥᾴδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. οὗτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. Μέν. οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶγε, καὶ τὰς Ἐριννῦς. τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. Αἰ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον. ἔπειτα Ὀδυσσεὺς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. Μένιππος. βαβαὶ Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔῤῥιπται, ἄγνωστα, καὶ

Menippi & Aeaci.

Per Plutonem, ô Aeace, expone mihi, quæso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. Ae. Haud facile, Menippe, omnia. Verum quæ summatim & veluti per capita indicari possunt hæc accipe: Hic quidem, quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacũ, & Pyriphlegethontẽ iam vidisti, cum ingressus es. Men. Noui hæc, & præterea te quoq;, quod hic in vestibulo sedes, atque aditum obseruas. Etiam regem ipsum vidi, & Furias. Homines vero priscos, quæso, ostende & maxime eos, qui inter cæteros nobiliores fuere. Aea. Hic quidem Agamemnon est, ille autẽ Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius assidet, post hunc Vlysses, deinceps Aiax & Diomedes, & cæteri græcorũ præstantissimi. Men. Papæ Homere, & ibi rapsodiarum tuarum capita, humi proiecta iacent, ignobilia at-

atq; obscura, cinis ac pul uis omnia, & nugæ meræ, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nam est? AEA. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Vltra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. ME. Et te, ô sceleste, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes nauibus traijcere affectantē? Qualis vero & ipse Crœsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho. AEA. Nequaquam. Cōminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeò cū sit. ME. At certe tamen amplexabor illum, vtpote semiuirum ac mulierosū plane. AE. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? MEN. Per Iouē etiam. AE. Primus en hic tibi Pythagoras est MEN. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue denique quodcunq; voles. PYT. Ita sane, & tu vtiq;. Men.

MEN.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἶτα σὲ ὦ κάθαρμα ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε, ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαί μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς, διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Μένιπ. νὴ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἀπόλλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. Πυθ. νὴ, καὶ σύ γε ὦ Μένιππε.

Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρὸς ἔστί σοι; Πυθ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πῆρα ἔχει. Μένιπ. κυάμους ὦγαθέ. ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. Πυθ. δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκρῶν δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκέων ἐνθάδε. Αἰακ. οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου. καὶ Θαλῆς ὁμεῖνος, καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιτταϊκὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν, ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλλοι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ φαιδροὶ τῆς ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδεδλεκὼς, ὥσπερ ἐξηρυφέας ἄρτος, ὁ τῶν φλυκταίνας ὅλος ἐξεωθηκὼς, τίς ὤν; Αἰακ. Εμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ὑπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοῦ κρατῆρας ἐνέβαλες; Εμ. μελαγχολία τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ

Men. Quid? an non amplius aureum istud femur habes? Pyt. Non, sed age cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. Men. Fabas habet, quare nihil hic est, quod tu manducare queas. Py. Da modo. Nam hic apud manes alia dogmata atq; instituta didici, nempe quod nihil hic inter se similes sunt, fabæ & patrantium testiculi. Ai. Porro hic Solon est, filius Execestidis, præterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittac', & cæteri illi, septem autē omnes sunt, vt vides. Mi. Læti hi sunt Aeace, soli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericius panis aliquis, hic crebris pustulis quasi sufferuefactus, quisnam est? Ai. Empedocles, Mi. semicoctus ab Aetna mōte huc profectus. Men. O æripes optime, quid obsecro acciderat tibi, cur teipsum in cratores Aetnæ inijceres? Em. Insania quædam, Menippe. Men. Non per Iouem, sed inanis quædam gloriæ

affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, vna cũ ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Verumtamen nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Aeace, vbi locorum tandem est? A E. Cum Nestore ac Palamede ille plerunq; nugatur. M E N. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. A E A. Vides ne caluum illum? M. Ar omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A E. Simum istum dico. M E N. Etiam hoc simile omniũ est. Nam & simi omnes sunt. S O C R. Mene quæris Menippe? M E N. Te ipsum. S O C R. Quo pacto res Athenis se habet? Me. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρεσζα. ταῦτά σε ἀπολωβεσάκασιν αὐτᾶς κρηπίδας ἄκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν. ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρά ἐστι. Αἰα. μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, ὅπου ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὁρᾶς τὸν φαλακρόν; Μέ. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκρως φιλόσοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς εὗρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα εὕρακας ὦμαι, ὅιος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλά-

ἐν αὐτόν. ὁ μὲν ἀποπίδων μύρῳ, ὁ δὲ τὸν ἐν Σικελίᾳ τυραννίδι δεραπεύων ἐκμαθών. Σωκ. σὺ δὲ ἐμοὶ δὲ τί φρονοῦσιν; Μέν. εὐδαίμων ὦ Σώκρατες ἀνθρωπος εἶ τάχα τοιαῦτα φάντες ὧν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγῆνθαι, καὶ ταῦτα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ ἔμαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ, εἰρωνείαν φέροντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν. τίνες ἢ οὗτοί εἰσιν οἱ σοὶ σύ; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Μέν. οὖν ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτρ πλὴν σεαυτῶ τέχνιω, ἢ ἐν ὀλιγωρεῖς τῆς καλῶν. Σωκ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκειτο, εἰ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δί' ὅτι τ' Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῆς. ἔσικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, ὀμωζόντων

to, ipse, alter quidem olens vnguentã, alter autem in Sicilia tyrannis adulari doctus. S o c. At de me quid sentiunt? M. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad hujusmodi res vtiq; pertinet. Omnes itaque te admirabilẽ fuisse virum existimant, atque omnia cognouisse hæc (decet enim, opinor, verum hic dicere.) cum nihil scires. S o c. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationẽ quandam, eam rem esse putabant. M e. Sed quinam isti sunt circa te? S o c. Charmides. Menippe, & Phædrus & Cliniæ filius ille. Me. Euge, Socrates quoniam & hic artem tuam exerces, neq; formosos istos negligis. S o c. Quid enim aliud quod quidem suauius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum recumbe, si videtur. M e n. Non, per Iouem. Ad Crœsum enim & Sardanapalum redeo, pe illos habitaturus. Videor quippe mihi, non pauca habiturus ibi esse, quæ rideam, quando plorantes

tes illos audiam. AEA. Et ego quoq; iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducat sese. Pleraque autem alia videbis Menippe, quando iterum conuenientemus. ME. Abeas licet, nam & hæc Aeace, vidisse sufficit.

τῶν ἀκούων. Αἰα. κἀγὼ ἤδη ἀπῆμι, μὴ καί τις ὑμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐφαῦθις ὄψῃ ὦ Μένιππε. Μέν. ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ Αἰακέ.

Menippi & Cerberi.

Heus Cerbere quando quidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygiam paludem, quomodo ipse habebat Socrates, cum huc accederet? Verisimile est autem te, deus cum sis, non latrare modo, verumetiã humano more loqui, si quando velis. CER. Quũ procul adhuc abesset Menippe, visus est constanti atq; interrito adire vultu, perinde quasi mortem nihil omninò formidaret, tanquã hoc ipsum veliet ijs, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere. verum simul atq; despexit in hiatum viditque profundum atq; atrum antri recess-

Μενίππου καὶ Κερβέρου.

Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, δίος ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δὲ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι ὁπότ' ἐθέλοις. Κέρβ. πόρρωθεν μὴ ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπῳ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ παύ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν ἔσω τοῦ χάσματος, καὶ

καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ, κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. Μέν. οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; Κέρβερ. οὐκ, ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι. τάδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὦ Μένιππε ἀξίως τοῦ γένους. καὶ Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μή δ' ὠθού-

recessum, simulque ego cunctantem etiam illum aconito mordens, pede correptum detraherem, infatium ritu eiulabat suosq; deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese conuertens. Men. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem contemnebat? Cer. Haud vere, cæterum vbi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatorib. esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi vere possim dicere, ad fauces vsq; specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cũ sunt, nihil mollius neque fractius. Men. Cæterum ego quoniam animo tibi visus sum subijsse specũ? Cer. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, vt tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, ꝓpterea quod neutiquam adacti subieritis-

ἡσθομαί σε. Μέν. τοῦτο γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παρ' ἡμῶν. πάλιν ἀλλ' ὅ,τι μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον. Μέν. ἤδειν μὴν οὐκ εἶχον δέ. τί δ' ἦν, ἐρεῖν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Χάρ. μόνος ἂν αὐχοῦντες πρῶικα πεπλουκέναι; Μέν. ἐ πρῶικα ὦ βέλτιστε. καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔλαθον μόνος τῶν ἄλλων ὀπισθαπῆ. Χάρ. εἰδὼς ταῦτα πρὸς τὰ πορθμία ἀβολὸν ὀπεδοναί σε δεῖ. ἐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μέν. εἰκῶν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὀπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ πρεσβεύω. Μέν. μὴ ἐνόχλει δή. Χάρ. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. Μέν. θέμις εἰ θέλεις, καὶ τοῦ Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν ὦ Ἑρμῆ τοῦ κυνὸς ἤγαγες; ὅ.α ὁ καὶ ἐλάλει παρὰ τὴν πλοῦν, τῆς ὀπισθαπῆ

mittam te. Men. Quin igitur vel huius gratia perge, vt facis, nauim trahere, quanquam quod non habeo, quinam auferas? Cha. At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? Men. Sciebam quidem, verum non erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in vita manendum? Cha. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectum? Men. Haud gratis ô præclare, siquidem & sentinam exhausi, & remum arripui, & vectorũ omniũ vnus non eiulaui. Cha. Ista nihil ad naulum, obolum reddas oportet, neq; enim fas est secus fieri. Men. Proinde tu me rursum in vitam reuehe. Cha. Belle dicis, nimirum vt verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. Men. Ergo molestus ne sis. C. Ostende quid habeas in pera. Me. Lupinum si velis, & Hecatæ cœnam. Cha. Vnde nobis hunc canẽ adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter nauigandum? vectores omnes irridens,

ac

ac dicterijs incessens, ynusquè cantillans, illis plorantibus. MERCV. An ignoras Charō quem virum transuexeris, plane liberum, cuiq; nihil omnino curæ sit. Hic est Me. CHA. Atqui si vnquam posthac te recepero? MER. Si receperis ô præclare, ne possis quidem iterum recipere.

Protesilai & Plutonis.

O Domine, ô rex, ô noster Iupiter & tu Cereris filia, ne despicite preces amatorias. PLV. Tu vero quid precaris à nobis, aut quis denique es? PRO. Equidem Protesilaus sum, filius Iphicli, patria Philacensis, qui cum reliquis Græcis in expeditione ad Troiam, pfectus ac primus omnium cōtra Ilium pugnando, occisus sum. Precor autem vt dimissus hinc, modicum tēporis, in vitam redire denuò permittar. PLV. Hunc amorē, Protesilaē, omnes mortui amant, sed nullus tamē ipsorum potitur

βατῶν ἁπάντων καὶ αγελῶν, καὶ ὀπισκιόπων, καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ἑπῶιον ἄνδρα διεπορευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὕτως ὄζιν ὁ Μένιππος. Χάρ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ; Μέν. ἂν λάβης ὃ βέλιστε δὶς ἢ ἐκ ἂν λάβοις.

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. Πλού. σὺ δὲ τίνος δεῖ παρ' ἡμῶν; ἢ τις ὢν τυγχάνεις; Πρωτ. εἰμὶ μὲ Πρωτεσίλαος ὁ Ιφίκλου φιλάκιος, συστρατιώτης τῆς Αχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῆς ἐπ' Ιλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον, αὐαβιῶναι πάλιν. Πλού. τοῦτον μὲ τ' ἔρωτα ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι. πλὴν οὐδεὶς αὐ αὐτῆς τύχῃ.

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν Αἰδωνεῦ ἐρῶ ἔγωγε. τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ᾠχόμην ἀποπλέων. εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Εκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀποκναίει με ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ, καταβῆναι πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπιες ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὦ δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. Πλου. οὐκοῦν περίμεινον. ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δεήσει. Πρω. ἀλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν ὦ Πλούτων. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. Πλού. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον; Πρωτ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς. ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο

titur eo. PRO. An non vitam, ô Pluto, tantopere amo, verum equidem vxorem, quam nuper ductam, domi reliqui, atq; in bellum ñauigando ꝓfectus sum. Deinde infelix in egressu nauiũ, ab Hectore occisus sum. Amor itaq; ista vxoris, non mediocriter me, ô Domine, enecat, voloq; si vel paululum ab ipsa conspectus fuero, rursum huc descẽdere. PLVT. Non bibisti, Protesilae, aquam Letheam? PROT. Bibi equidem, sed hæc res præualuit pondere. PLVT. Igitur expecta, adueniet enim & illa quandoque, neq; nunc opus quicquã erit, iterum ascendere te. PRO. Sed moram hanc ferre nequeo. Amasti autem tu quoq; aliquando, ac nosti, qualis res Amor sit. PLV. Et quid adeo iuuabit te vnum diem reuiuiscere? deinde autem paulo post eadem hæc lugere? PRO. Spero me etiam illam abducturum esse, vt huc ad vos sequatur me, quare pro vno mortuo paulo post duos reci-

pies. PL. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile vnquam factum est. PRO. At ego in memoriam tibi reuocabo. Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen vxorē reddidistis, & cognatam meam Alcestim emisistis, Herculi gratificantes. PL. Optaris autem cum ista nuda atq; deformi caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuq; frustra tantū iter exantlaueris. PRO. Proinde mi vir, tu isti quoque rei medicinā aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, vt postquam ad lucē peruenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex spōsæ thalamo prodiret. PL. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur, age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu vero

δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα οὐδὲ ἐγένετο πώποτε. Πρω. ἀναμνήσω σε ὦ Πλούτων. Ορφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδωτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Αλκηστιν παρεπέμψατε Ηρακλεῖ χαριζόμενοι. Πλού. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὤν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη προσόψεταί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε. καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. Περ. οὐκοῦν ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὸν Ερμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν ἐνθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ. Πλού. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μίμνησο, μίαν λαβὼν ἡμέραν.

vero memineris, non ampliùs quam vnum diem tibi permissum esse.

Διογένους καὶ Μαυσώλου.

10 Diogenis & Mausoli.

Ὦ Κᾶρ ὅδε τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; Μαυ. καὶ ὅδε τῇ βασιλείᾳ μὲν ὢν σινωπεῦς ὃς ἐβασίλευσεν Καρίας μὲν ἁπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ ἔθνεσι δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, μὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον; ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ὀρθούμενον, ὀλίκον οὐκ ἄλλος τινὸς, ἀλλ' οὐδὲ ἕνὸς ἐν κάλλει ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον οἰκισμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ ἥν οὖρός τις ἂν ἐκ-

Ohe tu Car, quare tandem insolens es, tibique places, ac dignum te credis, qui vnus nobis omnibus anteponare? Mav. Primùm regni nomine & tu Sinopensis, quippe qui Cariæ imperauerim vniuersæ, præterea Lydiæ quoq; gentibus aliquot, tum autem & insulas non nullas subegerim, Miletũ vsq; peruenerim, plerisq; Ioniæ partibus vastatis. Adhæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus præualidus. Postremo, quod est omniũ maximũ, in Halicarnasso monumentum erectũ habeo, singulari magnitudine, quatum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neq; pari etiã pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad viuã formam absolutissimo artificio expressis, adeo vt

vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? DIO. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulcri molem? MAV. Per Iouem ob hæc inquã. DIO. Atqui ô formose Mausole, nequé vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellẽtia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtraq; pariter tũ calua, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter narib. simis ac sursum hiatibus deformati. Cæterum sepulcrum ac saxa illa preciosa, Halicarnassæis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquã qui magnificã quandam apud se structuram habeãt, verum quid hinc commoditatis ad te redeat vir egregie, nequaquã video, nisi forsan illud commodum vocas, quod plus

δίων. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογένης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. νὴ Δί' ὅτι τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐνείη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινὰ ἑλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρατίστον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τοὺς ῥῖνας ἀποστετιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ὀλιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄντι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ὠφελήσεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὅτι μᾶλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτου λίθοις πιεζόμενος. Μαύ. οὐδὲν τάφ ουν μοι ἐκεῖνα πάντα. καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης. Διογ. οὐκ ἰσότιμος ὦ γενναιότατε. οὐ γὰρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ ὀνομάζεται, μεμνημένος τῆς ἐκεῖσε γῆς, ἐν οἷς ἐυδαιμονεῖν ᾤετο. Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὃ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον. ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ τῶν ἀρίστων ἐκεῖνος αὐτῶν καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βελτιωκὼς ὑψηλότερον ὦ Καρῶν ἀνδραποδώδεστατε τοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

plus oneris, atq; nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac loborans. Mav. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mausolus ac Diogenes? Dio. Imo haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discruciabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consueuit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atq; ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab vxore Artemisia atque sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore nouit, nunquid habeat sepulcrum. Neque enim illi res ea curæ est; vtrum apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, vt qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abiectissime, celsiorem, ac tutiore in loco substructam.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ Μενίππου. Νεκυΐα.

Nirei, Thersitæ, & Menippi.

atq; obscura, cinis ac pul uis omnia, & nugæ meræ, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nam est? Aea. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Vltra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. Me. Et te, ô sceleste, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes nauibus traijcere affectantē? Qualis vero & ipse Crœsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho. Aea. Nequaquam. Cōminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeò cū sit. Me. At certe tamen amplexabor illum, vtpote semiuirum ac mulierosū plane. Ae. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? Men. Per Iouē etiam. Ae. Primus en hic tibi Pythagoras est. Men. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue denique quodcunq; voles. Pyt. Ita sane, & tu vtiq;. Men.

Men.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἶτα σὲ ὦ κάθαρμα ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε, ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαί μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς, διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτόξομαί γε πάντως ἀνδρογυνῷ ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Μένιπ. νὴ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἀπόλλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. Πυθ. νὴ, καὶ σύ γε ὦ Μένιππε.

Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; Πυθ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πῆρα ἔχει. Μένιπ. κυάμους ὦ γαθέ. ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. Πυθ. δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου. καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος, καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν, ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; Αἰα. Ἐμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; Εμ. μελαγχολία τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ

MEN. Quid? an non amplius aureum istud femur habes? PYT. Non, sed age cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet, quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PY. Da modo. Nam hic apud manes alia dogmata atq; instituta didici, nempe quod nihil hic inter se similes sunt, fabæ & patrantium testiculi. AE. Porro hic Solon est, filius Execestidis, præterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittac', & cæteri illi, septem autē omnes sunt, vt vides. ME. Læti hi sunt Aeace, soli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericius panis aliquis, hic crebris pustulis quasi sufferuefactus, quisnam est? AE. Empedocles, ME. semicoctus ab Aetna mōte huc profectus. MEN. O æripes optime, quid obsecro acciderat tibi, cur teipsum in cratores Aetnæ inijceres? EM. Insania quædam, Menippe. MEN. Non per Iouem, sed inanis quædam gloriæ

affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, vna cũ ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Aeace, vbi locorum tandem est? A E. Cum Nestore ac Palamede ille plerunq; nugatur. M E N. Cuperem tamen videre ipsum, si cubi locorum hic foret. A E A. Vides ne caluum illum? M. At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A E. Simum istum dico. M E N. Etiam hoc simile omniũ est. Nam & simi omnes sunt. S O C R. Mene quæris Menippe? M E N. Te ipsum. S O C R. Quo pacto Socrates Athenis se habet? Men. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

χὰ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦτά σε ἀπολωθέκωσιν αὐτᾶς κρηπίδων ἐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν. ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρά ἐστι. Αἰα. μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. Μέν. ὅμως ἐθελόμην ἰδεῖν αὐτ, εἴπερ ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; Μέ. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τάχε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα. ἐν διάσοιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς εἑώρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα εἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλά-

τῶν αὐτός. ὁ μὲν ἀποπίεσον μύρῳ, ὁ δὲ τὸν ἐν Σικελίᾳ τυραννεύοντα διαπτύσῃ ἐκμαθών. Σωκ. σοὶ ἐμοὶ δὲ τί φροντίσιν; Μέν. εὐδαίμων ὦ Σώκρατες ἄνθρωπος εἶ τάχα τοιαῦτα πάντα ὧν σε θαυμάσιον οἴεσθαι ἄνδρα γεγῆνθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ, ὑπεροψίαν φέροντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν. τίνες δ' οὗτοί εἰσιν οἱ σοὶ σύ; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Μέν. οὗτοι ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μετὰ τῶν σεαυτοῦ τέχνῃ, καὶ ἐκ ὀλιγωρεῖς τῆς καλῶν. Σωκ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δί' ἔγωγε τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῆς. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων

to ipse, alter quidem olens vnguentā, alter autem in Sicilia tyrannis adulari doctus. S o c. At de me quid sentiunt? M. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res vtiq; pertinet. Omnes itaque te admirabilē fuisse virum existimant, atque omnia cognouisse hæc (decet enim, opinor, verum hic dicere.) cum nihil scires. S o c. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationē quandam, eam rem esse putabant. M e. Sed quinam isti sunt circa te? S o c. Charmides. Menippe, & Phædrus & Clinia filius ille. Me. Euge, Socrates quoniam & hic artem tuam exerces, neq; formosos istos negligis. S o c. Quid enim aliud quod quidem suauius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum recumbe, si videtur. M e n. Non, per Iouem. Ad Cresum enim & Sardanapalum redeo, pe illos habitaturus. Video quippe mihi, non pauca habiturus ibi esse, quæ rideam, quando plorantes

tes illos audiam. AEA. Et ego quoq; iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducat sese. Pleraque autem alia videbis Menippe, quando iterum conuenietimus. ME. Abeas licet, nam & hæc Aeace, vidisse sufficit.

Menippi & Cerberi.

Heus Cerbere quando quidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygiam paludem, quomodo ise habebat Socrates, cum huc accederet? Verisimile est autem te; deus cum sis, non latrare modo, verumetiã humano more loqui, si quando velis. CER. Quũ procul adhuc abesset Menippe, visus est constanti atq; interrito adire vultu, perinde quasi mortem nihil omninò formidaret, tanquã hoc ipsum veliet ijs, qui procul à specus in gressu stabant, ostendere. verum simul atq; despexit in hiatum viditque profundum atq; atrum antri recess-

των ἀκούων. Αἰα. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐν αὐθις ὄψει ὦ Μένιππε. Μέν. ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ Αἰακέ.

Μενίππου καὶ Κερβέρου.

Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, δῖος ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι ὁπότ' ἐθέλοις. Κέρβ. πόρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ παύειν διδόναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ

καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ, κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. Μέν. οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; Κέρβερ. οὐκ, ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι. τάδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὦ Μένιππε ἀξίως τοῦ γένους. καὶ Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μή δ' ὠθού-

recessum, simulque ego cunctantem etiam illum aconito mordens, pede correptum detraherem, infatium ritu eiulabat suosq; deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese conuertens. Men. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem contemnebat? Cer. Haud vere, cæterum vbi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatorib. esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi vere possim dicere, ad fauces vsq; specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cũ sunt, nihil mollius neque fractius. Men. Cæterum ego quoniam animo tibi visus sum subijsse specũ? Cer. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, vt tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, ꝓpterea quod neutiquam adacti subieritis-

ritis, aut intrusi, verum tum vltronei, tum ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

θέμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι γελῶντες, οἰμώζειν περαγγείλαντες ἅπασιν.

Charontis & Menippi.

Redde naulum sceleste. MEN. Vociferare, si quidem isthuc tibi voluptati est Charon. CHA. Redde, inquā, quod pro traiectione debes. MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habeat. CHA. An est quispiam, qui ne obulū quidem habeat? ME. Sit ne alius quispiam præterea, equidem ignoro, ipse certe nō habeo. CHA. Atqui prœuocabo te per Ditem impurissime, ni reddas. ME. At ego illiso baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam longo traiectu gratis transuexero? ME. Mercurius meo nomine tibi reddat, vt qui me tibi tradiderit. MER. Belle mecum agatur per Iouem, siquidem futurū est, vt etiā defunctorum nomine persoluam. CHA. Haud omit-

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

Ἀπόδος ὦ κατάρατε τὰ πορθμία. Μέν. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον ὦ Χάρον. Χάρ. ἀπόδος φημὶ ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. Μέν. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω. Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν πλούτωνα ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῶς. Μέν. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ. μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. Μέν. ὁ Ἑρμῆς, ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ἑρμ. νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. οὐκ ἀποστήσο-

πέμπομαί σε. Μέν. τίνος ἕνεκα πωλήσας τὸ πορθμεῖον, παρέμενε. πλοῖον ἀλλ' ὃ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δεῖ σε. Μέν. ἤδειν μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν, ἐγὼ διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Χάρ. μόνος ἂν οὐχὶ ἔσεις πρῶτα πεπλουκέναι; Μέν. ὁ πρῶτα ὦ βέλτιστε. καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔλαθον μόνος τῶν ἄλλων ὀπίσω. Χάρ. εἶδον ταῦτα πρὸς τὰ πορθμεῖα. ἀκόλουθον ὑπὸ θυμοῦ σε δεῖν. ὁ γὰρ δέμις ἄλλως γένεσθαι. Μέν. ἐκεῖν ἀπάγαγέ με αὖθις εἰς τὸν βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὀφλῇς τούτῳ παρὰ τὸν Αἰακοῦ πρωτάλφῳ. Μέν. μὴ ἐνεύχου ἔν. Χάρ. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. Μέν. δέμυς εἰ θέλεις, καὶ τὸν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν ὦ Ἑρμῆ τὸν κυνᾶ ἤγαγες; ὃ.α ὃ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ὀπισ-

mittam te. Men. Quin igitur vel huius gratia perge, vt facis, nauim trahere, quanquam quod non habeo, quinam auferas? Cha. At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? Men. Sciebam quidem, verum non erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in vita manendum? Cha. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectum? Men. Haud gratis ô præclare, siquidem & sentinam exhausi, & remum arripui, & vectorũ omniũ vnus non eiuiaui. Cha. Ista nihil ad naulum, obolum reddas oportet, neq; enim fas est secus fieri. Men. Proinde tu me rursum in vitam reuehe. Cha. Belle dicis, nimirum vt verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. Men. Ergo molestus ne sis. C. Ostende quid habeas in pera. Me. Lupinum si velis, & Hecatæ cœnam. Cha. Vnde nobis hunc canẽ adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter nauigandum? vectores omnes irridens,

ac

ac dicterijs incessens, vnusquè cantillans, illis plorantibus. MERCV. An ignoras Charō quem virum transuexeris, plane liberum, cuiq; nihil omnino curæ sit. Hic est Me. CHA. Atqui si vnquam posthac te recepero? ME. Si receperis ô præclare, ne possis quidem iterum recipere.

βατῶν ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ἑποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. Χάρ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ; Μέν. ἂν λάβῃς ὦ βέλτιστε δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

Protesilai & Plutonis.

O Domine, ô rex, ô noster Iupiter & tu Cereris filia, ne despicite preces amatorias. PLV. Tu vero quid precaris à nobis, aut quis denique es? PRO. Equidem Protesilaus sum, filius Iphicli, patria Philacensis, qui cum reliquis Græcis in expeditione ad Troiam ꝓfectus ac primus omnium cōtra Ilium pugnando, occisus sum. Precor autem vt dimissus hinc, modicum tēporis, in vitam redire denuò permittar. PLV. Hunc amorē, Protesilaë, omnes mortui amant. sed nullus tamē ipsorum potitur

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. Πλού. σὺ δὲ τίνος δέη παρ' ἡμῶν; ἤ τις ὢν τυγχάνεις; Πρωτ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ιφίκλου φιλάκιος, συστρατιώτης τῶν Αχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ιλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἀναβιῶναι πάλιν. Πλού. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα ὦ Προτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι. πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχη.

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν Αἰδωνεῦ ἐρῶ ἔγωγε. τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ᾠχόμην ἀποπλέων. εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Εκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀποκναίει με ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ, καταβῆναι πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπιες ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὦ δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. Πλου. οὐκοῦν περίμεινον. ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δεήσει. Πρω. ἀλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν ὦ Πλούτων. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. Πλού. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον; Πρωτ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς. ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο

titur eo. PRO. An non vitam, ô Pluto, tantopere amo, verum equidem vxorem, quam nuper ductam, domi reliqui, atq; in bellum nauigando ꝓfectus sum. Deinde infelix in egressu nauiũ, ab Hectore occisus sum. Amor itaq; ista vxoris, non mediocriter me, ô Domine, enecat, voloq; si vel paululum ab ipsa conspectus fuero, rursum huc descẽdere. PLVT. Non bibisti, Protesilae, aquam Letheam? PROT. Bibi equidem, sed hæc res præualuit pondere. PLVT. Igitur expecta, adueniet enim & illa quandoque, neq; nunc opus quicquã erit, iterum ascendere te. PRO. Sed moram hanc ferre nequeo. Amasti autem tu quoq; aliquando, ac nosti, qualis res Amor sit. PLV. Et quid adeo iuuabit te vnum diem reuiuiscere? deinde autem paulo post eadem hæc lugere? PRO. Spero me etiam illam abducturum esse, vt huc ad vos sequatur me, quare pro vno mortuo paulo post duos reci-

pies. PLV. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile vnquam factum est. PRO. At ego in memoriam tibi reuocabo. Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen vxorẽ reddidistis, & cognatam meam Alcestim emisistis, Herculi gratificantes. PL. Optaris autem cum ista nuda atq; deformi caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuq; frustra tantũ iter exantlaueris. PRO. Proinde mi vir, tu isti quoque rei medicinã aliquã adhibe. Ac Mercurium iube, vt postquam ad lucẽ peruenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat illum, qualis vi delicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. PL. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur, age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu vero

δύο νεκροὺς λάβῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐ θέμις γοῦν ἡμῖν ἐστὶ ταῦτα οὐδὲ ἐγίνετο πώποτε. Περσ. ἀναμνήσω σε ὧν Πλούτων. Ὀρφεῖ γὰρ διὰ αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδωκε, καὶ ἅμα ὁμογνῶ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. Πλού. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὄν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη προσόψεταί σε, εἰ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ οὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε. καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀπεληλυθώς. Περ. οὐκοῦν ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, ὅποιος ἦν ἐκ τοῦ θαλάμου. Πλού. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μέμνησο, μίαν λαβὼν ἡμέραν.

vero memineris, non amplius quam vnum diem tibi permissum esse.

Διογένους καὶ Μαυσώλου.

Diogenis & Mausoli.

Ω Κὰρ ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; Μαύ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν ὦ σινωπεῦ ὃς ἐβασίλευσω Καρίας μὲν ἁπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δὲ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, μὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ τῶν οὔρῃ τις ἂν ῥα-

Ohe tu Car, quare tandem insolens es, tibique places, ac dignum te credis, qui vnus nobis omnibus anteponare? Mav. Primum regni nomine ô tu Sinopensis, quippe qui Cariæ imperauerim vniuersæ, præterea Lydiæ quoq; gentibus aliquot, tum autem & insulas non nullas subegerim, Miletũ vsq; peruenerim, plerisq; Ioniæ partibus vastatis. Adhæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus præualidus. Postremo, quod est omniũ maximũ, in Halicarnasso monumentum erectũ habeo, singulari magnitudine, quatum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neq; pari etiã pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad viuã formam absolutissimo artificio expressis, adeo vt

vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? DIO. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulcri molem? MAV. Per Iouem ob hæc inquã. DIO. Atqui ó formose Mausole, nequé vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellẽtia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtraq; pariter tũ calua, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter narib. simis ac sursum hiatibus deformati. Cæterum sepulcrum ac saxa illa preciosa, Halicarnassæis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquã qui magnificã quandam apud se structuram habeãt, verum quid hinc commoditatis ad te redeat vir egregie, nequaquã video, nisi forsan illud commodum vocas, quod plus

δίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογένης. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. ἢ μὰ Δί' ἐπὶ τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐμείνη, οὔτε ἡ μορφὴ παρέστιν. εἰ γοῦν τινα ἑλόμεθα δικαστὴν συμμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρατίστον προτιμηθείη αὐτοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεθα, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τοὺς ῥῖνας ἀποστομωμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἴη ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄν. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ὠφελήσεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλ-

μᾶλλον ὑμῶν ἀχθοφορεῖς τὸν τηλικοῦτον λίθοις πεπιεζόμενος. Μαυ. εἰδότι σοι μοι ἔσται ταῦτα. καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης. Διογ. οὐκ ἰσότιμος ὦ γενναιότατε. οὐ γὰρ Μαύσωλος μὲν δὴ οἰμώξεται, μεμνημένος τῆς τοῦδε γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤετο. Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὃ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἑαυτοῦ τοῦ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον. ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις αὐτοῖ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βιώσαντος ὑψηλότερον ὧν Κᾶρ ἀνδραποδέστατε σοῦ μνῆμα τοῦ, καὶ ἐν βεβαιοτέρᾳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

plus oneris, atq; nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac loborans. Mav. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mausolo ac Diogenes? Dio. Imo haud pares, inquam, vir, clarissime, nam Mausolus discruciabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consueuit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atq; ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab vxore Artemisia atque sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore nouit, nunquid habeat sepulcrum. Neque enim illi res ea curæ est; vtrum apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, vt qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abiectissime, celsiorem, ac tutiore in loco substructam.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ Μενίππου. Νεκρῶν.

Nirei, Thersitæ, & Menippi.

Ecce denique vel menipp⁹ hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? Me. Imo quinam sitis, prius arbitror indicandũ, nam hoc opinor, scitu est opus. Ni. Nireus ac Thersites. Me. Vter Nireus vter Thersites, nõdum enim vel hoc satis liquet. The. Iam vnum hoc vinco, qnod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiorem æstimes. Nir. Mirum me Aglaia Charopeque prognatum, qui vir pulcherrimus vnus omnib. è Grais Priameia ad Pergama veni. Men. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus alijs appareas as-

Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὗτοσί δικάσει, πότερος εὐμορφώτερός ἐστιν. εἰπὲ ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; Μεν. τίνες δὲ καί ἐστε, πρότερον οἶμαι. χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν. πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος οὖν ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερσίτης. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἡλίκον σὲ Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφώτατον προσειπών. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὥρα δέ σοι ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγῇ. Νιρ. ἐμέ γε τὸν Αγλαΐας καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ιλιον ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι κάλλιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, ταύ-

ταύτη μόνον ἄρα διαφέρετο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κεφαλίου, ὅτι εὔθρυπτον τὸ σόν. ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ αἰδεῖόν τε ἔχεις. Νιρ. καὶ μὴν ἔρρω Ὁμηρον ἐπεῖσε λῶ, ὁπότε σωφρόνεον τοῖς Ἀχαιοῖς. Μεν. ὀνειρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οὐ τότε ἴσασιν. Νιρ. οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι ἢ Μένιππε; Μεν. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος, ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θερσ. ἡμῖν μὴν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χείρωνος.

Ἤκουσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὀπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. Μεν. τίς δὲ σε ἔρως

assimilis, porro caluaria hoc vno insigni à Thersite caluaria dignosci possit; tua delicata est ac molli cula, quandoquidē isthuc habes effœminatū ac neutiq; viro decorum. N. Attamen Homerū perconta te, qua specierū fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. M E. Tu quidem somnia mihi narras, at ego ea specto, quæ video, quæq; tibi adsunt in præsentia, cæterum ista norunt, qui id tēporis viuebant. N I. Quid igitur tandē? an non ego formosior Menippe? M. Neque tu neq; quisq; alius formosus hoc loco, siquidem apud inferos æqualitas est, paresq; sunt omnes. T. Mihi quidem vel hoc sat est.

Menippi & Chironis.

Equidem audiui Chiron, te deus cum esses, tamen optasse mortem. C. Vera ista audisti ô Menippe, planeque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalē esse M. At quænam te mor-

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? CHI. Dicam apud te, virũ neutiquam stultum atq; imperitum. iam mihi desierat iucundum immortalitate frui. ME. Quid? an iniucundum erat te viuere, lucemq; tueri? CHI. Erat iniquum Menippe, nam ꝙ iucundum vocãt, id ego neutiquã simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verũ quum ego semper viuerem, atq; ijsdẽ perpetuo reb. vterer, sole, luce, cibo, tum horæ eædem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirẽt, atque alijs alia per vices succederẽt, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris ijsdẽ, sed omnino in permutando posita est. ME. Probe loqueris Chiron. Cæterũ hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi ꝓcedit, posteaquã ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? CHI. Haud suauiter Menippe si-

ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; Χείρων. ἐρῶ πρός σε οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μένιπ. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; Χείρ. οὐκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ. ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τέρπνον ἦν. Μέν. εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἥκεις; Χείρ. οὐκ ἀηδῶς ὦ Μένιππε. ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν, καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ διψῆν ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. Μέν. ὅρα ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ. Χείρ. πῶς τοῦτο φῄς; Μένιπ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐνταῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὥσπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χείρ. τί οὖν ἂν πάθοι τὶς ὦ Μένιππε; Μέν. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα, ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

Διογέ-

siquidem æqualitas ipsa quiddam habet admodũ populare. Nihil autem interest, vtrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitiendum est nobis quemadmodum apud superos, neq; esuriẽdum, sed eiusmodi rerum omnium egentia vacam⁹. Men. Vide Chiron ne temetipse inuoluas, neue eodẽ tibi recidat oratio. Ch. Quamobrem isthuc ais? Men. Nempe si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper ijsdem similibusque rebus vtendum erat, cum hic itidem similia sint omnia, eundem admodum pariẽt fastidium. At de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. Ch. Quid igitur faciendũ Menippe? Me. Illud nimirũ, vt sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentib. reb. sis contentus, boniq; consulas quod adest, neq; quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Ocium nunc agimus Antisthenes & tu Crates, quare, cur non obsecro imus deambulatum, recta ad ingressum & fauces orci, vt ibi spectemus eos, qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucūdum fuerit, videre alios quidem ipsorum lacrymari, alios autem vt dimittuntur, supplicare, quosdam autem ægre descendere, & quāquam ceruice vrgente ac impellente Mercurio reluctari tamen, & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo. CRA. Ego vero etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. DIO. Exponas licet, Crates, videris enim quædam omnino risu digna dicturus esse. CR. Tum alij multi nobiscum descendebant, tum vero inter ipsos maxime nobiles, Ismenodorus ille diues, ex nostris, &

Διογένους, Αντισθένους, καὶ Κράτητος.

Αντίσθενες καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὴ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; Αν. ἀπίωμεν ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὰ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾷν, τοὺς δὲ ἡκετεύοντας ἀφεθῆναι. ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ερμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν κατὰ τὴν ὁδόν. Διογ. διήγησαι ὦ Κράτης, ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν. Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ισμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα οἶμαι βαδίζων, ἔστενέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε. καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης. ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῆς πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτα πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ θρακός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ

& Arsaces Medorũ præfectus, & Armenius Oroetes. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, vt arbitror, proficiscebatur) & gemebat & vulnus in manib. præ se ferebat, liberos suos paruos, quos reliquerat identidem vocando, sibique ipsi ob audaciam succensendo. qui cum Cithæronem transisset, ac illa loca circa Eleuteras deserta, ac bellis vastata peragrasset, non amplius quam duos seruos secum adduxisset, idq; etiam cum phialas quinque aureas & cymbia quatuor secum haberet. Arsaces autem (senior enim iam erat, & per Iouem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeo inhonesta aut cõtemnenda) grauiter ferebat atq; indignabatur, quod pedibus incederet, volebatque sibi equum suum adduci. Nam & equus vna cum eo mortuus fuerat, vna plaga ambobus transfossis a Thracensi quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cap-

Cappadocum ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longe, vt quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientē Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentē illum transuerberat. AN. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, vt vno ictu ambos transuerberaret? CRA. Facilime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, centum quendam viginti cubitalem prætentū habens: Thrax autem vbi pelta obiecta, plagam excussisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset, in genu ꝓcumbens excipit sarissa veniētis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus se ipsum trāsadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina vtrinque ad nates vsq; penetrante, transfoditur. Intelligis nimi-

ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν, αὐτήν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Αν. πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; Κρά. ῥᾷστα ὦ Ἀντίσθενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσιπῆχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος. ὁ θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ, ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὁρᾷς, οἷόν τι

τι ἐγένετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι. ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁ παλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Αν. κἀγὼ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφεὶς εἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὴν

nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam cæteri habebatur, volebatq; eques descendere. Orœtes autem, priuatus quispiam erat, atque admodum debilis pedib⁹, quippe qui neque stare humi, nedum incedere vllo modo poterat. Accidit autē hoc prorsus Medis omnibus, vt postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægre incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi deiectus iaceret, neq; vllo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatū in se hominem, ad cymbam vsque portauit, ego vero sequēs ridebam. AN. Et ego porro quando huc descendebam, neq; admiscui me ipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurendo, præoccupauit mihi locū, quo commodius nauigarem.

Inter

Inter nauigandum vero, alij quidem lacrymabantur, alij autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIO. Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fœnerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autē ob amorē Myrtij meretricis seipsum iugularat: Blepsias vero fame miser perijsse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modū ac tenuis maxime. Ego vero quāquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, nō iniusta vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in delicijs viueres, annos nonaginta natus, adolescenti

ρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Αντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὸς, ὁ ἐκ Πειραίου, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καί περ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέν τοι ἔπαθες ἔφην ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὤν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ

κὴ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ ὦ ἀκαρνὰν, ἔστι γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ ᾗ ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ ποτε ἔφευσας, ἀλλὰ φιλοκινδυνῶν ἀγωνίζου πρὸ τῆς ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισταρίου, καὶ δακρύων ὀπτλάτων, καὶ τραγῳδῶν, ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φιλάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάτσος νομίζων. πλὴν ἐμοί γε οὐ τὴν τυχοῦσαν τεραπολὴν παρέσχον τὸ τε τρυόντες. ἀλλ' ἤδη μὴν ὀπὴ τῆς τομίῳ ἐσμέν. ὑποβλέπων χρὴ, καὶ ὑποστρέφειν πόρρωθεν τὰς ἀφικνουμένους βαβαὶ, πολλοί γε καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῆς νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων.

ti illi quatuor obulos scilicet suppeditabas. Tu vero Acarnan, (gemebat enim & ille, ac deuouebat Myrtium) quid amorem accusas, inquam, & non potius te ipsum? qui hostes quidē haud vnquam perhorrueris, sed te vltro periculis offerendo, ante alios in prælium descēderis. A puella vero vulgari illa quidem ac forte oblata, & lacrymis atq; singultibus fictitijs, generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidem ipse sese accusat, ob nimiam stulticiam, quod pecuniam videlicet custodierit hæredibus nulla necessitudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verum mihi quidem non vulgarem voluptatē præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspicere nos illuc oportet, atque à longe contemplari aduenientes. Papæ, multi certe, & varij, omnesq; lacrymantes, præter pullos istos & infantes. Quin & ætate nimia confecti illi

illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cum senex huc adueneris? Ecquibi rex fuisti? MEN. Haudquaquam. DIO. Verum satrapes. MEN. Neque hoc. DIO. Num igitur diues fuisti, ideoq; male te habet, quod relictis multis deliçijs ac voluptatibus mori coactus fueris? MEN. Nihil tale, sed annos quidẽ circiter nonaginta natus fui, vitã autẽ difficilem egi, arundine & linea victum quæritans, vltra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis videns. DIO. Et viuere cupiebas cum talis esses? MEN. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horrendum. DIO. Deliras ô senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

σίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τῶν βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἐρέσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀφιγμένος; ἤ που βασιλεὺς ἦδα; Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλλὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ τοῦτο. Διογ. ἆρα οὖν ἐπλούτεις, εἶτα αὐτῷ σε τὸ πολλὰ τρυφῶν ἀπολιπόντα τεθνάναι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ἑρμάτων εἶχον, ἐν ὑπερβολῇ πένης ὤν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διογ. εἶτα τοιοῦτος ὤν, ζῆν ἤθελες; Πτω. ναί. ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς. καὶ τὸ τεθνάναι, δεινὸν καὶ φοβερόν. Διογ. παραπαίεις ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεὼν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν

ῶν ἄν τις λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τελικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὐς ἐχεῖν διάκειν τὸν θάνατον; ὡς τῶν ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον, ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπόδηται, ὡς ἀποδρᾶσιν βουλεύοντας, ἐρῶν πρὸς τὸ σῆμεῖον ἀλουμένους.

quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti illi tãtopere viuere cupiunt? quos decebat ipsam mortẽ etiam consectari, tanquam remedium quoddam eorum malorum, quæ secũ fert senectus? Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hic nos oberrare viderit.

Μενίππου καὶ Τειρεσίου.

Menippi & Tiresiæ.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενὰ, μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μὲν τοι μάντις ἦδα, καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος ἀνὴρ καὶ γυνὴ, τῶν ἀμφοῖν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁπότερον ἐπειρᾶθης ἥδιονος τῶν βίων, ὁπότε αὖτε ἦδα, ἢ ὁ γυναι-

An vero & cæcus sis, Tiresia, non amplius cognitu facile est. Nobis enim cunctis atque sunt vacui oculi, ac solæ illorum sedes relictæ: quod autem ad cætera attinet, non facile dixeris, qui Phineus aut qui Lynceus fuerit. At vero, quod vates fueris, & quod vtrumque solus teipsum perhibueris, marem ac fœminam, auditis aliquando poëtis, noui. Proinde per deos, dic mihi vtram vitam expertus es suauiorem, vir nequando fuisti,

an cum fæmina? TIR. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominantur quoq; viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in cōtionibus dissidere, neque in foro atq; iudicijs contendere. ME. Quid? an non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum mulierum genus deplorando cōmemorat, quam miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerunt enim me versiculi isti Medeæ) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an vero sterilis, & absq; semine vitam illam degisti? TIR. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nihil acerbe. TIR. Verum responde, si tibi molestum non est. TI. Non fui sterilis quidem, sed neque peperi tamen. M. Sufficit hoc. Vtrum enim & vuluam habuisses, scire volebam. TIR. Habui scilicet. MEN. Successu

γυναικεῖος; Τει. ἀμείνων ἦν παραπολὺ ὦ Μένιππε ὁ γυναικεῖος. ἀπραγμονέστερος γὰρ, καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκήκοας ὦ Τειρεσία τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, ὅτα εἶπεν, οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ μοι, ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα, καὶ ἔτεκες ποτὲ ὁπότε γυνὴ ἦσθα· ἢ στεῖρα, καὶ ἄγονος διετέλευσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; Τειρ. τι τοῦτο ὦ Μένιππε ἐρωτᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἴ σοι ῥᾴδιον. Τειρ. οὐ στεῖρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως. Μέν. ἱκανὸν τοῦτο. εἰ γὰρ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. Τειρ. εἶχον

ἔχων δηλαδή. Μέν. χρόνῳ δέ σοι ἡμέρα ἐφανίδη, καὶ τὸ μέρος τὸ γυναικεῖον ἀπεφάνη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνέφυν, καὶ τὸ γένειον ἐξέτεινε; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἄνδρ ἀνεφάνης; Τερ. οὐχ ἑρῶ τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα, δοκεῖς δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. Μέν. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν ὦ Τειρεσία τοῖς τοιούτοις, βλὰ καθάπερ ἄλλα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν; εἴτε καὶ μὴ παραδέχεσθαι; Τερ. ἰσὸν οὖν οὐδὲ τἄλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς, ὅρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα ἢ θηρία, πλὴν Ἀνδόνα, ἢ πλὴν Δάφνιν, ἢ πλὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; Μέν. ἰὼ σὺ κἀκείνας ἐντύχοι, εἴπερ μὴ ὄ, τι λέγουσι. σὺ δὲ ἂν βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε ὅπως ἢ ὕστερον, ἢ ἅμα αὐτῇ καὶ

cessu autē temporis, vulua ne illa euanuit, & mēbrum muliebre obturatum est, mamillæque rerum complanatæ, deinde virile succreuit, & barbā produxisti, an vero repente ex muliere vir factus prodijsti? T I R. Non video quid sibi velit interrogatio hæc. Videris autem mihi pro dubio habere, factum ne, hoc ita sit, an non. M E N. Quid an non dubitare, Tiresia, de huiusçemodi rebus conuenit? sed perinde, ac fatuum aliquem non perpensis, fieri ne possint an nō, protinus pro veris recipere? T I R. Tum igitur neque cætera credis hoc pacto contigisse, puta quum audieris, vt quædam ex mulieribus aues factæ sint, aut arbores, aut feræ, Philōela videlicet aut Daphne, aut Lycaonis illius filia? M E N. Quod si quando & in illas incidero, tū quid ipsæ dicant, quoque scibo. Tu vero, ô optime, ecquid cum mulier esses, vaticinatus quoque es, tum, quemadmodum & postea, an vero pariter

ter & vir & vates didicisti esse? T1. Vides? vt cuncta ea q̃ de me feruntur, ignoras, puta quo pacto & litem quandam Deorũ diremi, & Iuno visu me priuauit, Iupiter autẽ in solatium damni eius vaticinandi artem mihi dedit. M. Adhuc ne Tiresia, mãdacijs istis caperis? Sed facis hoc more vatum. Consuetum enim vobis hoc est, nihil iam sani dicere.

χὰ μάντις ἔμαθες ὄπαι ; Τερ. ὁρᾷς ; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς ἡ δόλυσά τινα ἔρι τῆς ὄψεων ; καὶ ἡ μὴ Ἥρα ἐτύφλωσέ μι. ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῷ μαντικῇ τέχνῃ εὐμφορᾶ. Μέν. ἔτι ἔχῃ ὦ Τειρεσία τῆς φλυσμάτων ; ἀλλὰ κατὰ τοῦ μάντεις τοῦτο ποιεῖς. ἔθος γὰρ ὑμῖν, μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

Aiacis & Agamemnonis.

Si tu, dum furore correptus fuisti, Aiax, teipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, vt putabas, detruncatis, deformasti, quid quæso Vlyssem accusas? Ac paulo ante neq; aspicere ipsum voluisti, cum venisses huc vates cõsulturus, neque alioqui dignatus es virũ commilitonem ac socium, sed superbe admodũ ac grandi incedens gressu, præterijsti. A1. Merito Aga. Ille enim mihi furoris huius auctor extitit, vt qui

Αἴας καὶ Ἀγαμέμνων.

Εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἡμᾶς δὲ καὶ ἡμῶν ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα ; καὶ πρώην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ἐπειδὴ ἦλθε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας οὐδὲ συστρατιώτην, καὶ ἑταῖρον· ἀλλ' ὑπερόπτικῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες. Αἴα. εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος

μόνος αὐτοξεταζεῖς δὴ τοῖς ὅπλοις. Αγαμ. ἀξίους δὲ αὐτοπαγένιος εἶναι, καὶ ἀκοντὶ κρατεῖν ἁπάντων; Αἴα. ναὶ, τά γε τοιαῦτα, εἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ παγκλία, τοῦ αἱμαίου γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαδε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῆς ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ὅσσα κινδυνεύοντα παρακεκλῆφθαι ὑπὸ τῆς φυγῆς, ἀμείνων ἀξίου εἶναι, καὶ δικαιοτέρος ἔχειν τὰ ὅπλα. Αγαμ. αἰτιῶ τοιγαροῦν ὦ γενναῖα τῶν Θέτιν, ἢ δίκαιον σοὶ τῶν κληρονομίαν τῆς ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα, εἰ τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. Αἴα. οὐκ, ἀλλὰ τὸν Οδυσσέα, ὃς αὐτοπαθῆν μόνος. Αγαμ. συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ ἄθεμιτος ὤν, ἠξίωσεν δόξης ἀξίου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος

qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. A G. An vero dignum censebas te, qui absque aduersario, & absq; puluere, vt dicitur, superares omnes? A. Qūidni? in tali vtiq; causa. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cū fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos cæteri, q multo quam ille præstantiores eratis, detrectatis certamen, & cessistis mihi arma. Iste autem Laertæ filius, quem ego non semel in summo periculo seruaui, cum iam à Troianis ppe conciderentur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. A G. Accusa igitur ô generose Thetim, quæ cū tibi debuisset armorū successionem ac hæreditatē, vtpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. A I. Haudquaquam, sed Vlyssem, vt qui solus sese mihi opposuerit. A. Ignoscendum ô Aiax est: si, homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Troianis ipsis iudicibus. AIA. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de dijs aliquid dicere. Vlyssem igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerua hoc imperet.

ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Αἴα. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν, ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethõtem præcipitetur, sacrilegus autem ille à Chimera discerpatur, Tyrannus vero iste, Mercuri, iuxta Tityum in longum extentus, arrodendum & ipse epar præbeat vulturib⁹. Vos autem boni ac probi abite quam celeriter in campum Elysiũ, insulasq; beatorum habitate, ꝑ ijs, quæ recte ac iuste in vita fecistis. S. Audi ô Minos, num tibi iusta dicere videar? M. An ego denuo nũc audiam? an non cõuictus es Sostrate, quod & mal⁹ fueris, & tam multos occideris? S. Cõuictus quidem

Μίνωος καὶ Σωστράτου.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβιβλήσθω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποτασθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. Σώ. ἄκουσον ὦ Μίνως, εἴσοι δίκαια δόξω λέγειν; Μίν. νῦν ἀκούσω αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι ὦ

ἢ Σώφρων ποτερὸς ὢν, καὶ τοιούτου ἀτελοῦς; Σω. ἐλέγχομαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Μίν. καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τῷ ἀξίαν δίκαιον. Σω. ὅμως ἀποκρίνασαί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ γὰρ τὲρήσομαί σε. Μίν. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνουμεν ἤδη. Σω. ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ἀπὸ τῆς μοίρας; Μίν. ἀπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. Σω. οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. Μίν. ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἐπάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. Σω. οὐκοῦν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσῃ τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ, ὅσον δημιος ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ παρεδεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, πότερα αἰτιάσῃ τοὺ φόνου; Μίν. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ οὐδὲ

dem fui, sed vide, num iuste ob id supplicio afficiar. M 1. Atq; admodum, si modo id iustum est, pro merito quenq; suo pœnã dependere. So. Attamen respõde mihi ô Min. Breue enim quiddam interrogabo te. M 1. Dic, sed ne prolixe modo, quo deinceps & cæteros dijudicare possimus. S. Quæcunq; in vita egi, vtrum volens ea feci, an ita à Parcis agglomeratum mihi fuit? M. A parca scilicet. S o. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obsecundamus. M. Ita profecto, Clotho videlicet illi parentes, quæ vnicuique iniungit, cum primum natus est, quæ agenda ipsi sunt. S. Si quis igitur vt compulsus ab alio, occiderit aliquem, cum non possit illi contradicere, à quo compescitur, vt verbi gratia, si carnifex, aut satelles quispiã alter iudici parendo, alter tyrãno, quẽ nam cædis illius reum ages? M. Quem alium, nisi iudicẽ aut tyrannum? Quoniam neq; ipsum

sum gladiũ accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. So. Recte sane ô Minos, laudo quod hæc etiã exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat, ipse aurum vel argentum afferens, vtri nam ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptũ referendum est? Mi. Et qui misit, Sostr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. So. Vides ne igitur quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperauit, & rursũ, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispẽsatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquã poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. Min. Multa,

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτως παραχόντι τὴν αἰτίαν. Σως. οὖγε ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματι. ἢν δέ τις ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἥκῃ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων; τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναχραττέον; Μιν. τὸν πέμψαντα ὦ Σώστρατε. διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν. Σω. οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τίς ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν, τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. Μιν. ὦ Σώστρατε πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. ἢ πλὴν ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσειν τῆς ἐπιχειρήσεως. διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, ἢ μηκέτι καταζήσεται· ὅρα δή, μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

ὦ Σοφρατ, aut alia videas licet, minime secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamẽ tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quandoquidem non prædo solum, verumetiã Sophista quidẽ esse videris. Solue ipsum Mercuri, neue deinceps amplius puniatur. Cæterum illud vide, ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία. Μεν.

Ω χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς. ὡς ἄσμενός σ' ἐσείδον, ἐς φάος μολών. Φιλω. οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; εὐμηνοῶ ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, στῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντή; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺ γὰρ χρόνον οὐ σέφηνας ἐν τῇ πόλει. Μέν. Ἥκω νεκρῶν ἀναθημῶνα, καὶ σκότου πύλας λιπὼν, ἵν' ἅδης χα-

Menippus, Philonides.

Salue atrium, domusque vestibulum meæ, vt te lubẽs aspicio luci redditus. PHI. Non Menippus est canis? Non hercle alius nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult habitus huius insolencia, claua & lyra, leonis exuuiæ? Adeundus tamen est. Salue Menip. vnde nobis aduenisti? diu est quod in vrbe non vidimus. MEN. Adsum reuersus mortuorum è latibulis foribusque pistium tenebrarum nigris, Manes vbi infer-

ni manent superis procul. PHI. O Hercules clam nobis Menippus vita functus est, reuixitq; denuo. MEN. Non, sed me adhuc viuum recepit Tartarus. PHI. Quæ nam causa tibi fuit nouę huius atque incredibilis viæ? M. Iuuenta me incitauit, atque audacia, quam pro iuuenta haud paululum impotentior. PHI. Siste ô beate Tragica, & ab Iambis descendens, sic potius simpliciter eloquere, quæ nam hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui neque iucunda, neque delectabilis sit via? MEN. Res dilecte grauisme infernas egit ad vmbras, Consulerem manes vt vatis Tiresiai. PHILON. Ille, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. MEN. Ne mireris amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, vt numeri mihi in os sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto

εἰς ᾅδου Διῶν. Φιλω. ὦ ἡρακλῆς, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀπεθανὼν, κεἶτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; Μέν. οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν ἀϊδης μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς κομῆς καὶ παρελθόντος ταύτης ἀποδημίας; Μέν. νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ πλέον. Φι. σαῦσαι μαχαίρας τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὕτω σοι ἁπλῶς, κἀβαίνας ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως δὲ οὐχ ἡδεία τις, οὐδ' ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φιλότης χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἅιδαν, ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαν. Φι. ἔσται, ἀλλ' ἦν παραπαίεις, οὐ δὲ οὕτως ἐμμέτρως ἐξαψῴδεις πρὸς ᾠδὰς φίλους. Μέν. μὴ θαυμάσῃς ὦ ἑταῖρε. νεοσὶ δὲ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγιγνόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοπλήθειν τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ κατὰ γῆς ἔχει, καὶ τί

ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; Φι. καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. Μέν. Ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν κέρβερον οὐδὲ μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Φι. τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῆς ἐνθάδε; Μέν. νὴ διὰ καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ κάν τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῶν ῥαδαμάνθυος. Φι. μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλὲς, πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους καὶ πολυ-

cto res humanæ hic se habent in terris? & quid nã in vrbe agitur? PHI. Nihil noui. Sed quemadmodum prius actitabant, rapiunt, peierant, fœnerantur, vsuras colligunt. ME. O miseri atque infelices. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus nuper apud inferos decreta sunt, qualesque sorte iacti sunt in diuites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHI. Quid ais? Noui ne aliquid apud inferos nostris de reb: decretum est? MENIP. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana quę sunt, reuelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHI. Nequaquam ô Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi ignarum, & initiatum præterea sacris edisseres. MEN. Dura profecto iubes, & neutiquam tuta, verum tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecunio-

sos

sos aurum tanquam Danaën seruãtes abstrusum. Pri. Ne prius ô beate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux deinde ex ordine, & quæ illic videris, & que audieris omnia. Verisimile est enim, te, quum res pulcras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. Men. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, vrgente amico? Ac primum sané tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canẽtes, nõ semideorum modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, suplicia, patrum expulsiones, & fratrũ & sororum nuptias. hæc me Hercle omnia

πολυχρημάτου, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον ἄκαιρε τῷ Δαναΐδῃ φυλάττοντας. Πρι. μὴ πρότερον εἴπῃς ὦ γαθὲ τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, εἶθ' ἑξῆς ἅτε εἰδὼς, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἃ ἀκοῆς παραλιπεῖν. Μεν. ὑποζεύγτέον, καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καθοῖ τὶς, ὁπότε φίλος αὐτὸς δεόμενος; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὸν γνώμονα τὸν ἐμὸν, καὶ ὅθεν ὁρμήθη πρὸς τὸν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παιδὶ ὢν ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις διεγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἁρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἐγώ-

ἥμιλιν ὄντα καλὰ, καὶ οὐ πάνυ ἐρῶντα ἐπιτρέπειν πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠξιώμεθα, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τἀναντία τοῖς ποιητὰς κελεύοντων, μήτε μοιχεύειν μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθεστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρησάμενον ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεύσας, καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ εἰς τοὺς καλοὺς τοῦτων ἐγίνωσκον, οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παρακελεύειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δὲ διπτόμενος, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐξιχνεύειν τε ἐμαυτὸν καὶ διελθεῖν αὐτοὺς χρῆσθαί μοι, ὅτι βούλοιτο, καὶ τινα ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. τοῦτα μὲν δὴ φρονοῦν προσῄειν αὐτοῖς ἐλπίζων δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. πρὸς γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα

nia bona pulcraque putabam, & ſtudioſe erga ea afficiebar. Poſtquam vero in virilem iam ætatē peruenirem, hic leges rurſus iubētes audio poētis adprime contrarias, neque videlicet adulteria committere, neq; ſeditiones mouere, neq; rapinas exercere. Hic igitur hæſitabundus conſtiti, incertus omnino, quo me pacto gererem. Neque enim deos vnquam putaui mœchaturos, aut ſeditiones, inuicem fuiſſe moturos, niſi de his reb. perinde ac bonis iudicaſſent. Neq; rurſus legumlatores hic aduerſa iuſſuros, niſi id conducere exiſtimarent. Quoniam igitur in dubio erā, viſum eſt mihi philoſophos iſtos adire, atque his me in manus dedere, rogareq; vti me, vteunque liberet, vterentur, vitæque viam aliquam ſimplicem ac certam oſtenderent. Hæc igitur mecum reputās ad eos venio, imprudens profecto, quod me ex fumo (vt aiunt) in flammam conijcerem. Apud hos enim maxime dili-

diligēter obseruans summam reperi ignorantiam omniaque magis incerta, adeo vt præ his illico mihi vel idiotarū vita iam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluptati studere, atq; ad eum scopum vniuersum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse fœlicitatē. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigiliis, ac squalore subigere, misere semper adfectum, contumeliisq; obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorē videlicet, & accliuem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo vero quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quādam pugnantium inuicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de con-

λισα εὑρισκεν ὀπισοπῶν. ἢ ἀγνοιαν καὶ πολὺ ἀπορίαν πολλὴν, ὥστε μοι δόξεια χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὴν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ καλῶς ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μαθέειν, τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν δὲ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ἐρρωμένα καὶ αὐχμῶντα, καὶ πάσι δεσπόζεσθαι, καὶ λοιδορούμενον, σπουδὴν δὲ ἐξαφιδῶν τὰ παράδειγμα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὴν ἱδρῶτα, καὶ πολὺ ὀλίγον τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παραινεῖ, καὶ ἀδιάφορον αὐτῶν τὴν κτῆσιν. ἄλλος αὖ τὴν κτῆσιν αὐτῶν, ἐ δέ τις καὶ πάλιν ἀξιοῖ καὶ τὴν πλοῦτον αὐτὸν ἀποφαίνεται. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ λέγειν; ὃν γε ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτον τινα ὄχλον ὀνομάτων ἐπιμίξαι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἐκαστοτε, καὶ τὸ παντῶν δεινῶν ἀτοπώτα-

τον,

τον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τὸ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ, ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον. τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας, τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας, ἡδονῆς τε αὖ

χε-

de contrarijs vnusquisq; quum diceret, inuincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, vt nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse cōtenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atq; id, quum tamen manifeste cognoscerem fieri nunquam posse, vt eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormientibus, vt interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multo erat istis absurdius, vitam eorum diligenter obseruans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisque summopere pugnare. Eos enim qui spernendam censebāt pecuniam, auidissime conspexi colligendis diuitijs inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docētes, omnia deniq; nummorum gratia tolerantes. Ij vero qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem

rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculũ vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoq; spe frustratus, magis adhuc ægre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod vna cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, vt Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus cõuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdã ac mysterijs aperire, & quẽ libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putaui, si cum horum quopiã de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eo que perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens.) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit

σχεδὸν ἅπαντας κατηγορούντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρημένους. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον. ἠρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τε εἰμὶ, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέχομαι. καί μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν ὃν ἂν βούλοντο ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι, παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τηρεσίαν τὸν βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅ τε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄντες ἔ-

λοιτο

λιτο εὐφρονῶν. καὶ δὴ ἀνα-
τηδήσας ὡς εἶχον τάχους,
ἔτρεον εὐθὺ βαβυλῶνος. ἐλ-
θὼς δὲ, συγγίνομαί τινι τῶν
γαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
θεσπεσίῳ τὴν τέχνην πολιῷ
μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ
μάλα σεμνὸν καθρμένῳ, τοὔ-
νομα δὲ ἦν αὐτῷ μιθροβαρ-
ζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ καθικε-
τεύσας, μόλις ἔτυχον παρ'
αὐτῶν ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ
καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.
παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ,
πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ
εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρ-
ξάμενος ἔλουε κατάγων ἐπὶ
τὸν εὐφράτην, ἕωθεν προσα-
νατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τι
να μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ
σφόδρα κατήκουον. ὥσπερ γὰρ
οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κη
ρύκων, ἐπίπροχόν τι καὶ ἀσα-
φὲς ἐφθέγγετο, πλὴν ἀλλ' ἐώ-
κει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαί-
μονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳ-
δὴν τρὶς ἄν μου πρὸς τὸ πρό-
σωπον ἐπιπτύσας, ἐπανῄει
πάλιν, οὐδένα τῶν ἁπάντων
προσ-

gerit. Ac statim quidem exiliens quam poterá celerrime Babilonem versus recta contendi. Quo quũ venio, diuersor apud Chaldæorum quendam hominem certe sapientẽ, atq; arte mirabilem, coma quidem canum, admodumque promissa barba venerabilem. Nomen autem illi fuit Mithrobarzanes, orans igitur obsecransque vix exoraui, vt quauis mercede vellet, in illam me viam deduceret. Suscipiens vero me vir, primum quidem dies nouem ac viginti cum luna simul incipiens abluit ad Euphratem, mane solem Orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longam mussitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quid dam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est inuocare dæmones. Post illam igitur iacantationem ter mihi in vultum spuens deducit rursus, oculos nusquam in obuium quenquam deflectens.

ctens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lympha; lectus vero in herba sub dio fuit. At postquam iam præparati satis hac diæta sumus, medio noctis silẽtio ad Tigretẽ me fluuium docens., purgauit simúl, atque abstersit, faceque lustrauit ac squilla, tum pluribus itidẽ alijs, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne à spectris læderer, circumiẽs, reducit domum, ita vt eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte nauigationi nos præparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti vt plurimum similem, ac me quidẽ his quæ vides, ornauit, claua videlicet, leonis exuuijs, atque insuper lyra. Iussit præterea vt nomẽ si quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem aut Vlyssem aut Orpheum. Ρ η ι. Quid ita ô Menippe? neque enim causam aut habitus, aut

ποιησοβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, οὐνὴ δὲ ἐπαύθριος ὅτι ἡ πόα. ἐπεὶ δὲ, ἅλις εἶχε τῆς παρασκευῆς ἐκ μέσας νυκτὸς, ὅτι ἡ τίγρηπα πολαμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὸν ἐπῳδὸν ἐκεῖνον ἐπιστορθορύσας. εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτόμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναστρέφοντα καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τοιοῦτον φέρων ἐκόσμησε τῷ πίλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ περιέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἢν τις ἔρηται με τοὔνομα, Μένιππον μὴ μὲν λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσέα ἢ Ὀρφέα. Φι. ὡς δὴ τί τοῦτο ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι

μα τοῦ αἰτίαν, οὔτε τῆ χρημάτος, οὔτε τῆ ὀνομάτων. Μέν. καὶ μὴν προδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ πανταχῶς ἀπόρρητον. ἐπεὶ καὶ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς ᾅδου κατελελαλήθεσαν, ἐγνῶτο, εἴ με ἀπεκρύπτειν αὐτοῦς, ἐφ' ὅ τι τῆ Αἰακοῦ φρουρᾶ διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σωμαθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ χώματος, ἐνθὲν δ' ἐκεῖ ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ὅσ' ἦν πολαμῶν, ἐκεῖ ἀναγκαῖα ἐτελούμεθα παρασκευάσατο δ' αὐτῶ καὶ σάφος, καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα. καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ἐν ἅπαντα τὰ παρασκευασθέντα, ἔτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δακρυχέοντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῶ πόταμῶ εἶτα δ' ἐπὶ πλούσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ εὐφράτης ἀφανίζεται. παρεμβάντες δὴ καὶ ταύτῃ, ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ ὑπεδέχθησαν, ἔνθα

aut nominis intelligo. Men. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Nam hi qui ante nos ad inferos olim viui descenderant, putauit si me his asimularet, fore vt facilius Aeaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, vtpote notior tragico admodum illo cultu emissus. Iā igitur dies apparuit, quum nos ad flumen ingressi in recessum incumbimus: parata siquidem ab illo fuerāt, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium denique quibuscunque opus erat. Imponentes ergo omnia præparata, ita iam & ipsi ingredimur tristes, lacrymisque implemur obortis. Atque aliquantisper quidem in fluuio ferimur, deinde in syluam delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoq; transmisso, in regionem quandam peruenimus solam, syluosam atq; opacam, in quā descendentes (præibat vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus; & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, dæmones si mul omnes cõuocat, Pœnas, Erinnyes, Hecatem nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Vmbrarum at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraq; lac' Pyriphlegethõ, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatũ, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidem latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerrime correptam pulsassem, cantu statim sopitus

ἡ ὁ Μιθροβαρζάνης βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βόθρον ἐπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ, δᾳδα κρατοῦντα ἔχων, οὐκ ἔτ' ἠρεμίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες ὡς οἷός τε ἦν ἀνεκραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ὀπιζόατο, καὶ ποινὰς καὶ ἐρινύας, καὶ νυχίαν ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν περσεφόνειαν, παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. οὐδὲ οὐ πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοῦ ἄφος αὐτῆς ἐξεγήγετο, καὶ ἡ ὑλακὴ τῆς κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάλυψε λῦ καὶ σκυθρωπὸν ἔδδισεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρων ἀϊδωνεύς καὶ κεφαλὴ ὁδὸ ἤδη τὰ πεῖσα, καὶ ἡ λίμνη ἡ ὁ πυριφλεγέθων, καὶ τῆς Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καὶ ἐπεβήσεις δ' ὅμως διὰ τῆς χάσμαίος, τῆς μὲ Ραδάμανθυ σύρομεν ἐθνεῶτα μικρῷ δέον ὑπὸ τῆς δέους. ὁ δὲ κέρβερος ὐλάκησε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε. τάχυ δὲ

ἡμῶν κρύσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐνοιμήθη τῶν τῆ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῶ μὲν ἔτι ἐπεραιώθημεν. ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεον. θαυμαλίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συμπεφυρμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐν τινος πολέμου παρόντες. ἔμοιγε δ' ἔν ὁ βάλλιστος Χάρων ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, ἐπιθεὶς μὲ τὴν κεφαλὴν ἔναι ἐπεδέξατό με καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἐπέδειξε διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν. ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ πορευόμενοι μὲ ὁ μυθοδαιδάλμων, εἰ πόμιλιν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτῶ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῶ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον, ἔνθα δὴ πεπτέτοτο ἡμᾶς τρίβειν τῶν νεκρῶν αἱ σκιαὶ κατ' ὀλίγον δὲ πορεύοντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τῶν Μίνω δικαστήριον, ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν δὴ θρόνου τινὸς ὑψηλῶ καθήμενος. παρεστήκεσαν δὲ αὐτῶ ποιναὶ καὶ ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare fere non licuit. Iam enim onustum erat nauigium, & eiulatu certe plenum. Vulnerati quippe in eo nauigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, vsque adeo, vt multi certe ex bello quopiam adesse videretur. At optimus Charon, quum leonis videret exuuias, esse me ratus Hercules, recepit, transq; vexit libens, tum exeuntibus quoq; nobis monstrauit semitam. Sed quoniam iam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum peruenimus asphodelo consitum, vbi certe circumfusæ vndiq; mortuorũ stridulæ nos sequuntur vmbræ. Tũ paulo procedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio forte quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, Tortores, mali

Genij, Furiæ. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantiũ. Seorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe vinctus erat, ferri pōdere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspicimus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autem noui quidam atque admirabiles rhetores. PH. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne isthuc quidē te pigeat dicere. MEN. Vmbras ne vnquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora? PH. Omnino quidem igitur. ME. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his digna admodum fide vidētur,

ἀλάστορες, καὶ ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ δὲ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵτε πλούσιοι καὶ τοκολλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροί. κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος, ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς, ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. Φι. τίνες οὗτοι πρὸς διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένιπ. οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; Φι. πάνυ μὲν οὖν. Μέν. αὗται τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δο-

λεῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσα, καὶ μηδέ ποτε ἀφιστάμενα τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῆς ἀσεβῶν χῶρον, δίκας ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν ὧν πεπολιτευκέναι, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἐπίστο ὧν δὴ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι παρεμυθοῦντο τὸν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὸν ὑπέρογκον μυστόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐπεμνήσθη, θνητοί τε ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῶν ἐλαθῶν τετυχηκότες. οἱ δ' ἀπωδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτον λέγω καὶ δόξαν, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω πεπεμπόμενοι, παρεῖχον αὐτὸν, ὥστε τινὰ ἄνδρα ἀπαπεμπαζόμενοι τὸν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ἐχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσειαν αὐτῶν, προσιὼν αὐ ἡσυχῆ πως ὑπεμίμνησκον, ὅτι μὲν παρὰ τὸν βίον, καὶ πλείστον ἐφύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲ ἔωθεν

tur, vtpote nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minòs igitur curiose quemlibet examinans, impiorũ relegabat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipue tamen incenditur, quos opes dũ viuerent, ac dignitates inflauerant, quique adorari se fere expectabant, nimirum breui perituram eorum superbiam fastumque detestatus, quippe qui nõ meminissent mortales ipsi quum sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendida illa exuti omnia, diuitias, inquam, genus, munia, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquã somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeo vt hæc dum conspicarer nimis quam delectatus fuerim. Et si quẽ eorum forte agnoueram, accedens quiete aliquo modo submonui, qualis in vita fuerat, quantopereque fuerat inflatus, tum quum plurimi mane fores eius

obsidentes, pulsi interim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramque porrigens, permittere osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebant. At Minos quiddam etiam iudicauit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyreneus Aristippus interueniens (Nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas (ferme iam Chimæræ alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simúl, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἔωθεν ἐπὶ τ πεσθύρων πατεφσήκισαν, τ φόβοδον αὐτ ἐδε μόνοις, ὠθούμενοί τε καὶ ἀπο κλιόμενοι πρὸς τ οἴκεσ. ὀυ μόλις αὖ ποτε ἀναλείλας αὐτοῖς πεοφυεοῦς τις, ἢ ἐδεικνυτος ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας φίλο καὶ μακαρίους ἀποφαίνων τὸς πεοσιόντας, εἰ τὸ σῶμα ἢ τ δεξιὰν πεοβιέιν δοὶν καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲ ἔν ἀνιῶν τὸ ἀκούοντες. τὸ ὃ Μίνως μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσαν δίκη. τ γὰρ Διονυσιον τὸν Σικελιώτην πολλὰ καὶ αἰσχρὰ ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τ σοφῶν καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτ ἐν τιμῇ, καὶ δυνατ) μάγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ χιμαίρᾳ πεσεδεθέντα, παρέλυσε τ καλαδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτ τ πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον ηὐεργετῆσθαι δεξιόν. ἀπο σαντες ὃ ὅμως τ δικαστηρίου πρὸς κολαστήριον ἀφικνόμεθα. ἔνθα δὴ τῶ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ μὲν ἀκῦσαί τε καὶ ἰδεῖν.

μαστί-

μαίνων τε γὰρ ὁμοῦ φόβος ἐκέλο, καὶ ὀμμωγὴ τῶν ἐπὶ τῶν πυρὸς ὀπεωμένων, καὶ τρέβλαι καὶ κύφωνες καὶ βοχοί, καὶ ἡ χιμαίρα ἐκπαράγαπε, καὶ ὁ κέρβερος ἐδάρδαπε. ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλῆς, δῆλοι, σαβάπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί. καὶ μεθέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίζομεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔνεγκυς τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐκεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δυσωπεῖς τι καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα πῶς οὐ βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερβόλῃ πολὺ τὸν βίον τοῖς μὲν τοι πέντεσιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο. καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυὸν, ἠρέκλεις ὅσον; ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀκρῶ. διελθόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐβάλλομεν,

minum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimera dilaniat, cruciabanturq; pariter omnes captiui, reges, præfecti, pauperes, mendici, diuites, & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnouimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. Ad hi se pudẽtes tum occulebant, nonstroq; subtrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id seruiliter admodum abiecteque faciebant, atque hi quidem quam olim putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & quum interquieuissent, denuo repetebantur ad pœnam. Sed illa quoque quæ fabulis ferũtur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque grauiter affectum Tantalum, genitumque terra Tityum, Dij boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum veni-

venimus Acherusium, iuuenimusque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbā, ingentes tribusq; dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (vt Homerus ait) euanidos, alios vero iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condiendi efficaciam Aegyptios. Verum dignoscere quemlibet haud procliue fuit, adeo nudatis ossib. omnes erant inuicem similimi, nisi vix tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe conferti considebant obscuri atque ignobiles, nullumque seruantes amplius pristinæ formæ vestigium. Cum igitur multi simul ossei consisterent, inuicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cauos oculorum orbes transpicerent, dentesque nudos ostenderent, hæsitabam certe mecum, quonam signo Thersitem à Nireo illo formoso discernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab

μῶν, τὸ ἀχερούσιον, ἐνρίσκομόν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τ ἄλλον ὅμιλον τ νεκρῶν κατ' ἔθνη καὶ φυλὰ διαλελωμένους, τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ ἐυρυωλιῶντας, καὶ ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς καὶ σωμεσκιότας, καὶ μάλιστα τοὺς αἰγυπτίων αὐτοῦ διὰ τὸ πολυκρεὲς τ ταριχείας, τὸ μόλις διαγνώσκειν ἔκαστον, οὐ παύτι ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίγνοντο ὅμοιοι, τῶν ὀστέων ἐξεμαναμωμένων, πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωρουντες αὐτοὺς ἐγνώκαμεν. ἔκειτο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμυρεὰ καὶ ἄτιμοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τ παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες, ὥστε πολλῶν ἐν ταὐτῷ σπελίων κειμένων, καὶ παντῶν ὁμοίων, φοβερόν τε καὶ διάκενον δ' γορκόντων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας παρφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτ, ᾧ τινι διακρίνοιμι τ Θερσίτου ἀπὸ τ καλοῦ Νιρέως, καὶ τ μετὰ τοῦτον Ιρον ἀπὸ τ Φαιάκων βασι-

βασιλέως, ἢ Πυῤῥίαν τὸ μάλιστον ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν· ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀπερίγραφα, καὶ ὥσ' ἀδηνὸς ἔτι διακρίνειν δυνάμενα. Τοιγαρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ παρεικέναι, χορηγεῖν ἢ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύσαις σκήματα παρασάττουσα. τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσεύασε, τιάραν τε ὀπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι. τῷ δ' οἰκέτῃ σκῆμα περιέθηκε. τὴν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὴν δ' ἄμορφον καὶ λοῦον παρεσκεύασε παντοδαπῶν δὲ ὅμως δεῖν φανεῖσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μεταβαλὼν τὰ σκήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος δι' ἀπομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τὴν κῦρον Κρῶισον ἀνάγκασε τὴν τῆς οἰκέτου καὶ ἀσχημαλάτου σκευῶν ἀ-

ab Agamemnone. Nihil enim amplius veterum iudiciorum eius permanserunt, sed ossa fuerunt inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullique vnquam dignoscenda. Hæc igitur spectãti mihi, perisimilis hominum vita pompæ cuipiam lõge videbatur cui præsit, ac disponat quæq; fortuna, ex his qui pompam agunt, diuersos variosque cuiq; habitus accommodans. Alium siquidam fortuna deligens, regijs ornat insignibus, & tiaram imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium serui rursus ornatum induit, hunc formosum effigiat, hunc deformem atque deridiculum fingit, nam omnigenum, vt opinor, debet esse spectaculũ. Quin habitus quorundã plerunque in media quoque pompa demutat, neque perpetuo codẽ sinit ordine cultuq; progredi, quo pdierant. Sed ornatu cõmutato, Crœsum quidem coëgit seruicaptiuiq; vestes induere, Mœandri-

um

um autem olim inter seruos incedentem, Polycratis tyrannidem illigauit. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit vti, verum vbi iam pompæ tempus præterijt, apparatum quisq; restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis ante fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob inscitiam, quũ suos fortunæ cultus exigit, ægre ferunt atque indignantur, tanquam proprijs quibusdam bonis priuati, ac non potius alienis, quibus paulisper vtebantur, exuti. Quin inscena quoq; vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos, qui (vt fabulæ ratio poscit) modo Creontes, modo Priami fiunt, aut Agamemnones. Idemq; (si sors tuleriit) paulo ante tam grauiter Cecropis aut Erechthei forma imitatus, paulo post seruus, poëta iubente progreditur. At quum fabulæ iam finis affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, personam deponens, & descendens à crepi-

ἀναλαβεῖν, ἢ ἡ Μαιάδριον ἕως ἐν τοῖς οἰκέτας πομπεύοντα, ἢ Πολυκράτης τυραννίδα μετιέναι, καὶ μέχρι μὲν ἴσος εἶναι χρῆται τῷ σχήματι, ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τὴν ἀρχαῖαν ἕκαστος ἀποδοὺς τῆς σκευῆς, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος ὥσπερ ἐν τῷ γένει μηδὲν τῆς πλησίον διαφέρων ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαλλῇ τῆς κόσμου ὃν τοσαῦτα ἡ τύχη, ἀχθοφοροῦσί τε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. ὅμως καὶ σὲ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους πρὸς τὰς χρείας τῆς δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γινομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τῆς Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μικρὸν ὀλίγον οἰκέτης προελθὼν ὑπὸ τῆς ποιητοῦ κελευσθείς, ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τῆς δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῆς τῆς

χρυσύπασον ἐπείνω ἐδῆτα, καὶ τὸ πρόσωπεῖον ὑποθέμενος, καὶ καλάβας ὑπὸ τὴν ἐμβάτην, πάνυ καὶ παχὺς πρεσέρχεται, ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, καὶ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαριχλέους σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεωγείτονος μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά δοκεῖ, ὡς τότε μοι ἐρωνλι ἔδοξεν. Φι. ἐπεί μοι ὦ Μένιππε, οἱ τὺς πολυτελεῖς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας καὶ εἰκόνας καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; Μέν. λυπῆς ὦ φίλε, εἰ γὰρ ἐθέασω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω δὲ κάρα, τὸν ἐν τῷ τάφῳ πεκοιμῆσθον, οὐ οἶδα, ὅτι ἂν ἀπαύσω γελῶν, ὅτω ταπεινῶς ἐρρεμπὸ ἐν παρακύπτῳ τινι, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ ὄχλῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ὑπολείπων τῶν μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνε τὸ τηλικοῦτον ἄχθος ὑπλείμενος. ἐπεὶ δὲ ὦ ἑταῖρε ὁ Αἰα-

crepidis, pauper atq; humilis obambulat, haud amplius Agememnon ille Atreo prognat, aut Creon Menœcei filius, sed Polus filius Chariclei Sunien sis, aut Satyrus filius Theogitonis Maratonius. Sic se mortalium res habent, quemadmodum mihi tum spectanti videbantur. PH. Dic mihi Menippe istis qui magnificos altosque tumulos habent, super terram, & columnas imagines, titulos, nihilone sunt apud inferos plebeis quibuslibet vmbris honoratiores? MENIP. Nugaris tu quidem, nam si vidisses Mausolum, Carem illum dico pyramide celebrem, sat scio, nunquam ridere desijsses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abiectus est in reliqua mortuorum turba delitescēs. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod impositio tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam quum Aeacus, ô amice, locum cuique metitur, dat autem cui plurimum haud am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, sesq; ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses opinor, si reges hosce nostros, satrapasq; vidisses apud eos medicantes, & aut salsamenta vendentes, aut primas ipsas literas vrgente inopia profitentes, & quē admodum contumelijs à quouis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonē conspicatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darius, ac Polycrates. PHI. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MENIP. Socrates profecto etiam ibi obseruatur, omnesq; redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlyssis

Αἰακὸς ἐπεμετρήσαν ἑκάστῳ τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον δυ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἀλαπαῶλα καλαχεῖδζ, πρὸς τὸ μέγιστον σωτεαλιθῶν. πολλῶν δ' αἰ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἴδοις τὰς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας, πλωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ τὸ ταχιστοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας τὰ γράμματα διδάσκοντας χράμμαλα, καὶ ὑπὸ τ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατ' κέρας πατουμένους, ὥσπερ τ' ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τ μακεδόνα εἶδ' διασκάμμενος, οὐ δ κρεῖν ἐμαυτ' δυνατὸς ἦν ἐδέχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ, μιδὲ ἀκάμπτεις τὰ σαπρὰ τ ὑποδημάτων. πολλὰς δ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταλλοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτεις. Φιλ. ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τ βασιλέων, καὶ μικρῷ δεῖν ἄπιστα. Τὶ δ' ὁ Σωκράτης ἔ πράττει, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τ σοφῶν; Μέν. ὁ μὲ Σωκράτης κᾶκεῖ περιέρχεται διελέγ-

ἐπιλέγχων ἅπαντας, σιώπησε δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος τυγχάνοι, ὅτι μόνοι τοῖς ἐπιφύσαιμι αὐτῷ, καὶ διορθῶνται ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ πάλαι· ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροιμιάζει μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ ἀσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν· ἀκούων δὲ θαυμαζόντων αὐτῷ, καὶ τὴν παλαιὰν τύγχανον ἀναμιμνησκόμενος, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπνος κατακείμενος, ἄδει μάλα τραχέα καὶ ἀπιθανῶς τῇ φωνῇ, τὰς ὀμωγὰς αὐτῶν ὑπικαλύπτων, ὥστε ἀπιέναι τοὺς ἄνδρας καὶ δυσχερῶς μεταθεῖναι οὐ φέροντας τὸν Διογένους. Φιλοτιμεῖ μὲν οὖν καὶ τοῦτο· τί δὲ τὸ ψήφισμα τοῦ, ὅτι ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκρυφῶς τὴν πλουσίαν; Μέν. οὐδὲ ἐνθυμοῦμαι· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ τούτου λέγων προθέμενος, παμπολὺ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου· διατρίβοντος γὰρ μου παρ' αὐτοῖς, προῆλθον οἱ πρυτάνεις, ἐκκλησίαν ποιοῦν-

Vlysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæq; Phrygio, atque alijs item pluribus ex istorum sumtuosorum numero manes, quos quum eiulantes audit, veteris fortunæ magnitudinē recogitantes, & ridet & delectatur, ac supinus cubans vt plurimum cantat, aspera nimis atque iucunda voce illorum eiulatus obscurans, adeo vt id ægrè ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutanda sede deliberent. PHI. De his iam satis quidem, cæterū quod nā illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sancitum? MEN. Bene admones, nescio enim quo pacto, quum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberraui. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem aduocauerūt his videliçet de reb' quæ in

in commune conducerẽt. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa, postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam, huiusmodi decretum legit.

τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτο.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrãt in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curiæ populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cũ alijs sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursũ remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerũ statu quinquies ac vicies decẽ annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; à pauperibus agi-

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἁρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες.

καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐλαυνόμενοι, τὸ τοῦθεν δὴ λοιπὸν ἐξ ἅπαν αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε δὲ Ἰνάμμιος Κεφαλίων σιελλίωνος, νεκυσκοῦς, φυλῆς ἀλιεαντιάδος. τέτε ἀναγνωσθέντος δὲ ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν οἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβρεμήσατο ἡ Βρεμὼ, καὶ ὐλάκησεν ὁ κέρβερος. ἔτυ γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀναγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἅπερ ἀφίγμαι ἕνεκα, πρὸς Τειρεσίαν παρελθὼν, ἱκέτευον αὐτὸν τὰ παρόντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με ποῖόν τινα ἡγεῖτο τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλὸς μὲν ἡμίσυς καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησὶ τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι περὶ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκοντων ἑαυτοῖς. ἃ τὰρ ὁ δῆμος λέγει πρός σε, ἀπέρρηται δὲ ὑπὸ τῆς Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ παρίδῃς με σὺ ἐν

agitati. Deinde vt liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbauerunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. sic enim rata, quæ inferi statuunt, autenticaq; fiunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tū ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, vti erat, ordine narrata, supplicaui, vt mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus puraret. Hic vero subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus illis profectam, haudquaquam idem inuicem ijsdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dic amabo, neq; me contemnas, qui in vita te etiam

φλέ-

ipso excíor oberro. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus bene compositis minime curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) age, in quam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac nòn hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemque tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandã magis priorè tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum, tenueque,

φλόστιρον ἀνιῶντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τοῦ ἄλλων ἀποστήσας, κεφαλὴν προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, ὁ δὴ ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μεταφρονεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς διαπυνθάνειν καὶ καταπτύσας τοῦ σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος. τοῦτο μόνον ἐξάπαντος διωκέσθω, ὅπως τὸ παρὸν εὐθέμενος, παραδιάγοις γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. οὕς εἰπὼν, πάλιν ὅλο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ἐγὼ δὴ καὶ ἤδη ἑσπέρα ἦν, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν ὦ Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ἐπιδείξω ἀπιόντα. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφοειδέστερον, δείξας τῇ χειρὶ πάρεξω θεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥστε διὰ κλιθρίας ἐσιέναι φάσ,

ἐκεῖνο

ἐκεῖνο, ἔφη ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ βοιωτίας. ταύτην οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

que, ac velut per rimam influens lumen, Illud, inquit, Trophonij templum est, atque illac ad inferos è Bæotia descenditur, hac ascendens, atque illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gauisus, salutato Mago, difficile admodum per angustas antri fauces subrepens, nescio quo pacto in Lebadiam perueni.

Τίμων ἢ Μισάνθρωπος.

Ὦ ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιρεῖε καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὅρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι. καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχυνὸς τοῦ ῥυθμοῦ. ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήρης καὶ σμερδαλέος κεραυνὸς; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀνα-

Timon siue Misanthropus.

O Iupiter Phili & hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, insiurandice, nubicoge, grandistrepe, & si ꝙ aliud tibi cognomẽ attoniti Poëtæ tribuunt, maxime quum hærent in versu. Nam tũ illis tu multi nominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique exples hiatum. Vbi tibi nunc magni crepum fulgur, grauifremum tonitru? Vbi ardẽs, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iã palam apparet nugas esse, fumumq; poëticum, nec

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo vt ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaq; citius quiuis ex his, qui peieraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quam flammam fulminis cuncta necantis, adeo titionē quem piam incutere videris eis, vt ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent vt fuligine compleantur. Quibus reb. factū est, vt iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neq; id admodum abre, quippe aduersus Iouē vsque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaq; tumidus. Quid ni enim faciat, vbi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neq; peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia committunt

ἀναπέφηνε, καὶ κατανὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῆς κατάγε τῆς ὀνομάτων· τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἐκκόλον ὅπλον καὶ πρόχειρον, ἐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ὄζει, μηδὲ ὀλίγον πυροῦθρα ἐργῶν καὶ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Δάδιον γοῦν τῶν ὁπορκεῖν τις ὁπηχειρούντων ἕωλον δρυαλλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ τὸν τῆς παυδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα ὅτω δαλόν τινα ἐπανατείναντι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὲ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλης. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σατμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, καὶ παύ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς ὅτω ψυχρὸν τῆς ὀργῆς Δίας διεμηνυγὸς αὐτὸς, καὶ μεγαλαυχούμενος. πᾶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις, ὃς ὅτι τῆς ὁπορκούντων ἀκούεις, ὅτε τοὺς ἀδικοῦντας ὁπο-

σκοπεῖς

σωφρεῖς, λημῶν ἢ, καὶ ἀμβλυωπεῖς πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκάφωσαι καὶ ἀπεῖς οἱ παρεκπεπτωκότες. ἐπεὶ νέος μὲν ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμάζων πάνυ ὀργῇ, πολλὰ κἀμὲ, καὶ ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίει, καὶ ἐδίκαιοτο ἥνις τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκπυρείαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐπηρεγὸς πάντος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεστείλετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ σωρηχὲς ὥστε εἰς ἀκρόβολισμὸν προπυλίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινοῦν, καὶ ἡ χιὼν σωρεῦον, καὶ ἡ χάλαζα πυκνοῦν, καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετός τε ἐγαγδάνει καὶ βίαιοι, ποταμὲς ἐκάεν σαγάν. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκρῷ χρόνου ναυαγία ὀλῆ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδυκότων; μόγις ἂν τι κιβώτιον ἐκσωθεῖεν, προσκεῖλαν τοῦ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυ-

tunt, respectũ agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, auresque iam tibi obsurducrunt instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem quũ iuuenis adhuc esses, acrique animo vehemensque ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neque tum vnquam tibi cum illis erant induciæ. Sed perpetuo fulmen erat in negocio, perpetuo obuibrabatur Aegis, obstridebat tonitru, fulgur continenter iaculorum in morem densissime ex ædito loco deuolantiũ torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim neq; nõ grando saporũ in morem, atq; vt tibi molestè disseram, imbresq; rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantũ repente Deucalionis ætate naufragium ortum est, vt omnibus sub aqua demersis, vix vnica scapula seruaretur quæ in montem Lycorem appulit, humani generis,

quasi scintillulas quasdam seruans, vnde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia præmium ab illis reportas, quum iam nec sacra faciat tibi quisquam nec coronas offerat, nisi si quis obiter in Olympicis, ac ita ne is quidem rem admodum frugiferam fecere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre, ac pene Saturnum, ô Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicantes. Omitto lo qui, quoties iam templũ tuũm sacrilegio compilarint, quum tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus illi pigritaberis, vel excitare canes, vel vicinos aduocare, vt auxilio accurrentes illos cõprehenderent, quum etiam dum adornarentur ad fugam. Sed generosus, Gigantũq; extinctor, & Titanum victor sedebas, quum tibi cæsari es ab illis circumtondere tur, decem cubitale fulmen dextra tenens. Horũ igitur

φυλάττον εἰς ὁπηγονικὴν κακίας μείζονος· τοῦ δὴ τοῦ ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τα τύχοιεν κομίζοντες αὐτῆς, οὔτε θύσιμος ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα παρεργον ὀλυμπίων, καὶ οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συμπτελῶν, καὶ κατ' ὀλίγον κρόνον σε τῶν θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρεσάμενοι τῆς τιμῆς, ἐῶ, λέγειν, ὁποσάκις ἤδη σου τὸν ναὸν συλήσασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι, καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἀκούσας ἢ εὕρασθαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηθοῦντας αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συνεκκαιζομένους πρὸς τὴν φυγήν, ἀλλ' ὁ γηγενὴς, καὶ γιγαντολέτης καὶ τιτανοκράτης ἐκάθησο, τὸν πελέκυν περικειμένος ὑπ' αὐτῇ, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-

τοίνυν ὦ θαυμάσιε φιλίνα παρέστιν οὕτως ἀμελῶς παρορῶμεν; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ἀπέρανταν ὕβριν τοῦ βίου; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴπω, τὰ μὲν ἔπαθον, τοσούτων Αθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐν πενίαις ἀπόφηνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόοις εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσιν οἱ τέως ἐπαπιόντες καὶ προσκυνοῦντες, κἀκτοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ὦ φεῦ καὶ δέω βαδίζων ἐντύχω τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σκῦλον παλαιοῦ νεκροῦ ἀπίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατεραμμένον παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ πλέρρωθεν ἰδόντες

igitur, ô preclare, quis tandem erit finis, quæ tu adeo secure despicis? Aut quando de tantis maleficijs pœnas sumes? quod Phaethõtes aut Deucaliones satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morũ iniquitatem? Etenim vt de communibus fileam, de ijs quæ mihi acciderunt dicam, quum tam multos Athenienses in sublime euexerim, ex pauperr. diuites reddiderim, cunctisque quotquot opus haberent, suppeditarim, imo semel vniuersas opes in amicos iuuandos effuderim, simulatq; his rebus ad inopiam deueni, iam ne agnoscor quidẽ ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reuerebantur, adorabant, meoq; de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde vt euersam hominis iam olim defuncti statuã, ac tẽporis longitudine collapsam prætereunt, quasi ne norint quidem. Alij vero & procul con-

ſpecto me, alio ſeſe detorquent, exiſtimantes ſeſe inauſpicatum, abominandumq; viſuros ſpectaculum, quem non ita pridem ſeruatorem & adiutorem ſuum eſſe prædicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redact' conſilia, temone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hic cum ſolitudine, cumque ligone philoſophor. Hoc interim lucri mihi videor facturà, quod poſthac non intuebor pleroſque præter meritum ſecundis fortunæ ſucceſſibus vtentes. Nam illud vel maxime vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheæque proles, excuſſo profundo iſto, graueque ſomno (nam Epimenidem quoque dormiendo viciſti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenſo, ingenti reddita flamma iram aliquam ſtrenui illius ac iuuenilis Iouis oſtende, niſi vera ſint quæ à Cretenſibus de te, tuaq; ſepultura ferentur. IVPIT. Quis hic eſt Mercuri, quem audio ſic voci-

τες, ἑτέραν ἐπιτέμνον), δυσαύτητον καὶ ἀποβόπαιον θέαμα ὀφεῖλον ὑπολαμβάνοντες τὸν ἐκ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ συνεργέτην αὐτῶν γεγενημένον, ὥστε ἀπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐκλαφάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπὸ μισθοῦ ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ συσσοφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκεῖ κερδανεῖν, μηκέτι ὀφεῖλον πολλὰς παρὰ τὴν ἀξίαν εὐπραξίας. αἰσχρότερον γὰρ τοῦτο γε. ἀδὺ ποτὲ οὖν ὁ Κρόνου καὶ Ρέας υἱὲ, τὸ βαθὺ τοῦτον ὕπνον ἀποσείσας, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκάμνοντα, καὶ ἀναρριπίσας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἀναυσάμενος. μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χαλεπὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διός, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ τῆς ἐκεῖσε ταφῆς μυθολογούμενα. Ζ. τίς ἐστός ἐστι, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκρα-

ιπεραγὰς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πανεὸς ὅλος καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθίρος; πάνυ δὲ, οἶμαι, ὀλιγανθρωπὸς, λάλος αὐθρωπος καὶ θαρσύς, ὥστε φιλόσοφός ἐστι. ἢ γὰρ ἂν ἄτοπος ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξέρχεται καθ' ἡμῶν. Ερμ. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τιμωνα τὸν Εχεκρατίδου, τὸν κολυττέα; ὅτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστίασας, ὁ πλούσιος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ διάσια. Ζεύς. φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, οὗτος ὢν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὕτω τοιοῦτος ἐστιν, αὐχμηρὸς, ἄθλιος καὶ σκαπανεὺς καὶ μιδωτὸς, ὡς ἔοικεν, ὕτω βαρείαν καταφέρων τὴν δίκελλαν. Ερμ. ὅτωσὶ μὴν ἐπεὶ χρηστότης ἐπέστρεψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαν-

vociferantem ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleq; hircina amictus, fodit autem, vt arbitror, nam pronus incumbit homo loquax & confidens, mirum ni philosophus est, neq; enim alioqui adeo impia, nefariaq; in nos fuerat ictura. Mer. Quid ais pater, an non nosti Timonem Echecratidis filiũ Colyttensem? Hic nimirũ est, qui nos sæpenumero in sacris legitimis conuiuio accepit, ille repente diues factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendidè Iouialia festa consueuimus agitare. Iv. Hem quænam ista rerum commutatio? hiccine honestus ille, diues, quem tam frequentes cingebant amici; Quid igitur accidit, vt hoc sit habitu? squalidus, æruminosus, fossor conducticius, vti conijcio, quum tam graue ligonem gerat? Mer. Ad hunc modum illum quemadmodum probitas euertit, atq; humanitas, & in omnes quicunque egerent

rent misericordia. At reuera Vecordia potius facilitasque, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquā intellexerint, sese corui s lupisque largiri. Quin magis quam à vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, amicos esse eos & socios iudicabat, quasi beneuolentia erga sese afficerentur, quum illos epulæ magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque deinde si qua medulla suberat, hanc quoq; admodum diligenter exuxissent, aufugerunt, exuccum & radicitus defectum destituētes, adeo vt postea ne agnoscant quidem, aut aspiciant, tantum abest, vt sint qui suppeditent, impertiantque. Has ob res fossor & fago, vt vides, opertus pelliceo vrbē præ pudore fugiens, mercede terrā exercet, aduersus ingratos atra bile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodum fastuose nunc prætereant, ac ne nomen quidem ac Timon voce-

τας ἄκτος. ὡς δὲ ἀλληθῶς λόγῳ, ἄνοια καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρίτια τοῦ τοὺς φίλους, ὃς οὐ σωφίει, κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος, ἀλλ' ἀπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ καταδαιμαν κερόμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἑταίρους ᾤετο, ὡς ἀνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, ἤ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες, καὶ τοῦτον οὐ μάλα ὀπιμελῶς ἔχον τα, ἄφνω αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ἀποστερήσαντες ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ ἢ ὀπτεύοιεν ἢ ὀπαδοῖεν ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ἀπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοποιοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπερόπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα τὸ Τίμων καλοῦτο

λῆτο εὐθύτης. Ζεὺς καὶ μὴν οὐ παροπτέος αὐτῇ, οὐδὲ ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἀχαλάστει δυσχεραίνων. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταρατάτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὁπηλικημένοι ἀνδρὶ τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πάτατα κνίσαντος ἡμῖν ὅτι τῷ βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν τοῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτῆς ἔχω, πλὴν ἀφελείας τε καὶ δεξιοῦ πολλοὺς ἤδη ὑπορκούντων καὶ βιαζομένων καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ περὶ τῷ ἱεροσυλούντων (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι) πολλὴν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικήν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγότων. οὐδὲ ἐπακούειν ἔστι τῷ σύχνῳ. ὡς τε ἢ ἐπθυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα

vocetur, nouerint. I v. Atque profecto vir neutiquam fastidiendus, neq; negligendus, & iure optimo indignatur, qui ijs tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoq; fuerimus imitati, si eum virum neglexerimus, q tantum taurorum & caprarum pinguissimas quasq; nobis in aris adoleuerit, quarum nidor etiamnum mihi in narib. residet. Tametsi propter negociaq; & turbam maximam peierantium, tũ vi, non iure agentium, neq; non aliena rapientium, præterea ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, qui quidem tum multi sunt, tum obseruatu difficiles, adeò vt ne minimum quidem nos conniuere sinant. Iampridem profecto ad Atticam regionem oculos detorsissem, maxime posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerũt, ita vt pugnantib. inter se illis vociferantibusque ne exaudire quidem mortaliũ vota licet. Vnde mihi ne-

necessum est, aut auribus obturatis federe, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meraſque nugas ingenti vociferatione connectunt, hæc in causa fuerunt, vt hunc quoq; neglexerim, quã haud mediocriter de nobis sit meritus. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutum adducens, quantum potes ad istum abeas. Porro Plutus vna secum ducat & Thesaurum, & vtrique apud Timonem perseuerent. Neque vsq; adeo facile demigrent, etiamsi quam maxime rursum illos per bonitatem ex ædibus exegerit. Cæterũ de palponibus illis, atque ingratitudine qua in hunc sunt vsi, in posterum consultabo, pœnaſque daturi sunt, simul atque fulmen instauraueró. Nam fracti sunt in eo retusa cuspide duo è radijs maximi, quum nuper a uidius in sophistam Anaxagoram iaculaer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse vllos os, qui dij vocaremur. Ac

ὅτα κεκωφῶς, ἢ ὀπτρεκλῶσαι πρὸς αὐτὴν ἀρετὴν τινα καὶ ἀσώματα καὶ λόγους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνεφόντων. Δὲ τοιοῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμελῆσαι δίκαιον σωθῆναι πρὸς ἡμᾶς, ὃ φαῦλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον ὦ Ἑρμῆ παραλαβὼν, ἀπίθι σαυ' αὐτὸ χρὴ τέλος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδ' ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτι ῥᾴδιον, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. πρὸς δὲ τὴν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, οἷς ἐπιδέξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὴ σκέψομαι. καὶ δίκας δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸ κεραυνὸν ὀπισκευάσω κατεαγμένα γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀποκομμένα ἐπὶ δύο ἀκλίνης αἰμύγισαι, ὁπότε φιλοτιμότερον ἐκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπέθετο τοῖς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεοὺς.

ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον. ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρακύψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ, καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν. Ἑρμ. οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασὺν οὐ φοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον. ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. Πλοῦτ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ Ζεῦ παρ' αὐτόν. Ζεύς. διὰ τί ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; Πλοῦ. ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ

Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quod Pericles obtenta manu eum ꝓtexerit. Cæterum fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregie locupletem factum. MER. Quantum habet momenti alium vociferari, & obstreperum audacemque esse? Idque non ijs modo qui causas agunt, verumetiam qui vota faciunt conducibile. En mox à pauperrimo diues euaserit Timon, qui se imprecando clamosum & improbum præstiterit, Iouemque reddiderit attentum. Si vero silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet neglectus. PLVT. At ego Iupiter haud quaquam ad istum rediturus sum. IV. Quid ita non rediturus optime Plute, præsertim à me iussus? P. Quoniam per Iouem iniuria me affecit

fecit eijciens, & in multa fragmenta dissecans, idque quũ illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fuscinis ex ædibus extrusit, nec aliter quam ij, qui è manibus ignem abijciunt. Num rursus ad illum ibo, parasitis, adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte ô Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopia cõmercium habeant, quam nobis anteponunt, vt ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemtim dono dare soliti. IVP. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quẽ ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te p penuria prxoptare. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ ἐξωθοῦσι, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέρισε, καὶ ταῦτα παρῴκουν αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικαίοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῆς χειρῶν ἀπορρίπτουσιν. αὖθις οὖν ἀπέλθω, παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς αἰδηπσομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς φιλέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ ἐπιθυμητός. οὗτοι δὲ οἱ λεῴοι τῇ πενίᾳ ξωμίσωσαν, ὧν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ δίφθεραι παρ' αὐτῶν λαβόντες, καὶ δικέλλαν, ἀλλαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβελοὺς ὑπερορῶντες, οἱ δέκα ταλάντων δωρεὰς ἀμόλυντι προτίμενοι. Ζ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται) τοῖς σοῖς πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δικέλλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀλύγητοι εἰσὶ τὴν ὀσφύν, ὡς χρῆν σε αὐτὸ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. οὐ μὴν σοί γε πάνυ μεμεμφιμοιρεῖν δοκεῖς, ὃς τῶν μὲ τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας

θύρας ἀναπετάσας, ἠφίει πέρινος εἶν ἐλευθέρως. οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν, ἄλλο τε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλεῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὰ εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀποδύρου πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, φροντίδος ἀνάκλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀναβεφόμενον, τῷ τόκῳ καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους

bus libere permiserit vagari, neq; includens, neq; zelotypus in te. Porro alias diuersa in diuites stomachabare, cum diceres te ab illis repagulis, clauis ac signorum obiectaculis impressis ita fuisse conclusũ, vt ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimijs tenebris eoq; pallidus nobis occurrebas, & curis confectus, digitis etiamnum ex assiduo colligendi coaceruãdiq; vsu contractis, contortisq;, quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoq; ab illis te minitabare. In summo, rem supra modum acerbam iudicabas in æreo ferreoue thalamo, Danaës exemplo, virginem asseruari atque à scelestissimis educari pædagogis, fœnore & computo. Proinde absurde facere aiebas hos, quod te præter modum adamarent, quũ liceret vero frui non auderent, neque quum ipsis esset in manu, amore suo secure vterentur, sed vigi-

vigiles obseruarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentibus neque vsquam dimotis semper intuentes, abunde magnum fructum arbitrantes, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed φ nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent vererenturq; contingere, non intelligerent autem fore vt aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sint ad fuliginosam, & oris angusti lucernulã, ac sticulosum scirpulum vsuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quũ hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? PLVT. Atqui si rem vere perpenderis, vtrum

ως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγκηγερότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, εἰ τὸ αὐτὸς ἀπολαύειν ἔχοιν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως. καθάπερ τῆς ἐν τῇ φάτνῃ κυνὸς, μήτε αὐτὸν ἐσθίοντα τὴν κριθῶν, μήτε τὸν ἵππον ἀφιῶντι δηγέπεσθαι καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῶν φειδομένων καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ κομιδῆ τοῦτο ζηλοτυποῦντων, ἀγνοοῦντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίβης ὑποφοιτῶν λαθοῖ, εἰμπαροινήσῃ τὴν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραστον δεσποτίδιον, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρὸν μόνον λυχνίδιον, καὶ δι' ἁλόεν θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσαι τοῖς τόκοις. πῶς οὐ κακὸν, πάλαι μὲν σου τοῦτο αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; Πλοῦτ. καὶ μὴν εἰ τἀληθῆ ἐξετάζοις; ἄμφω

σου

σει εὔλογα δόξω ποιεῖν, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ πάθος. τοῦτο ἀδειμάντον, ἀμελὲς, καὶ οὐκ ἐπιτοῖκον, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοῖν, τοῦ τὸν αὐ κατάκλεισον ἐν δύρσαις καὶ σκότῳ φυλάττοντας ὅπως αὐτοῖς ταχύτερος γενοίμην καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, δημιλουμένους, οὔτε πρεσπαίζοντας αὐτοῦ, οὔτε εἰς τὸ φῶς πρεάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀδόκτους ὑνομίζον εἶναι καὶ ὑβρισὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασίποντας, οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῆς ὑδαμόνων με καταλιπόντες· οὔτ' αὖ ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνοπρεχέτους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοῦ, ὅπερ ἄριστον ὄν, μέτρον ὀλιγόσοιλας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφιξομένους τὸ παράπαν μήτε πρεσπεσόμενοις τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νύμφῃ νύμφας γυναῖκα

vtrumque me iure facere iudicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud beneuolentia, studiumque quod ad me pertinet, merito videatur. At è diuerso, qui me ostijs ac tenebrijs inclusum seruabant, id agentes, quo scilicet crassiór, saginatiorq; , ac vehementer corpulentia onustus euaderem, quum interim neq; ipsi contingerent, neq; in lucem producerent, ne vel aspicerer à quopiam, hos dementes & contumeliosos in me iudicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ carieq; putrescere, haud intelligentes, quo mox demigrent, me alij cupiam, cui fortuna fauerit, relicturi. Nec hos igitur probo, sed ne illos quidē, qui nimium facile mihi manus admouent. Sed qui (quod est optimum) mediocritate vtantur, vti nec prorsus abstineant, neq; penitus profundant. Etenim illud per Iouem considera Iupiter, Si quis vbi puellulam & formosam

sam lege duxisset vxorem, postea neque obseruet, nec vlla omnino zelotypia prosequatur, videlicet sinens illam noctu atque interdiu, quocunque libitum sit ire, & quicunque voluissent, cum his habere rem; potius vero ipse abducat, vt adulteretur, fores aperiens, prostiturusque, & quos libet ad illam inuitans, num hic amare videbitur? Profecto hoc tu nequaquam dices Iupiter, qui sæpenumero amorem senseris. Rursum si ingenuam lege domum deducat, vti liberos legitimos progeneret, cæterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium sinat aspicere, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, idque præ amore se facere prædicet, & hunc quidem præferat, pallore, corpore exhausto, oculis refugis, num fieri potis est, vt huiusmodi non desipere videatur? quippe qui quũ liberis oportuerit operam dare, fruique coniugio, puel-

ναῖκα νέαν καὶ καλὴν ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε ὦ Ζεῦ τοῦτο φαίης ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδοκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίων δόξειεν ἄν, δέον παιδοποι

δοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος. ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος. Ζ. τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος. Πλοῦ. ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. ὥστε ἐς τὴν τῶν Δαναϊδῶν

puellam adeo formosam atque amabilem sinant emarcescere, per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens. Huiusmodi & ipse indigne fero, quum à nonnullis ignominiose cædor calcibus, laniorque, atq; exhaurior, à nonnullis contra per inde ac stigmaticus fugitiuus compedibus vincior. IVPIT. Quid igitur indignaris contra illos? quandoquidem vtrinque pœnas egregias luunt, alteri quidem dum Tantali in morem, neque bibere sinuntur neq; edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro, alteri vero dum his ceu Phyneo cibos Harpyiæ ipsis à faucibus eripiunt. Sed abi iam, Timone multo posthac vsurus cordatiore. PL. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minus influam, veritus ne si copiosus infundar, ipsum vndis obruam? Quo fit, vt in Danai dum doliũ aquã mihi vi-

dear allaturus, frustraque infusurus, vase non continente liquorẽ, imo prius propemodũ effuso, quod influit quam influxerit. Adeò latus dolij hiat ad effusionem, ac libet exitus. IVP. Proinde ni hiatum istum obturauerit, perpetuamq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in fece dolij, sed interim abite, atq; illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac memineris, vt rediens Cyclopas ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspide restituta resarciant. Nam eo nobis accuminato opus fuerit. MER. Eamus Plute. Quid hoc; Num claudicas? Equidem ignorabã ô præclare, te non cæcum modo, verumetiam claudum esse. PL. Atqui non hoc mihi perpetuũ Mercuri, verum si quando proficiscor à Ioue missus ad quemqiam, tum nescio quo pacto tardus sum & vtroque claudus pede, ita vt ægre ad metam pertingere queam, sene nonnun-

δῶν πίθον ὑδροφορήσεν μὴ δοκῶ, καὶ μάτην ἐπιτλήσῃ, τοὺς κύκλους μὴ τέγγοντες, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυλῶσαι χαλὸν ἐκχυθησομένου τοῦ διηρρέοντος, ἵνα τῶν ἐυρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκάλυπτος ἡ ἔξοδος. Ζ. ἀκουῶ εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλασμένον, ἐκχυθήσῃ ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως ἐυρήσομεν τὴν διφθέραν αὖθις καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου· ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πολυλίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπαυτῶν πρὸς ἡμᾶς ἄξειν τοὺς κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες δοκυάσωσιν, ὡς ἤδη σε τεθυλφῶν αὐτῷ δεησόμεθα. Ερμ. πρὸς τί ὦμεν ὦ Πλοῦτε, τί τοῦτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ γυναῖκα ἢ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. Πλοῦ. οὐκ ἀεὶ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μ' ἀπίω παρ' Διὸς πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοῖν

ρους

ῶν, ὡς μόλις πλεῖν ὀλὴ τέρμα, προγηράσασθαι ἐνίοτε τῷ σκιμψίωνος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττῃς δίκη, πλιὼν ὀψὲ πολὺ τῶν ἄλλων ἀκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσον ἡ ὑπαλυγὴ, καὶ ἐν ἔδει αὐακηρύττομαι νικηφόρος ὑπερπηδήσας τὸ σάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῷ δια τῷ. Ερμ. οὐκ ἀλληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἴπειν ἔχοιμί σοι, χθὲς μ' ἢ ὃ ὀλοὰν ὥστε φιάλας βεβόχον ἀχρικότας, ἄφνω τὴμέρον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὀλὰ λευκοῖ ζεύγους ὀχεμαίνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆξε πώποτε, καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρας ἀπιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες ἅμαι, ὅτι μὰ ὄναρ πλουτοῦσιν. Πλοῦτ. ἑτερεῖον τοῦτ' ὄζιν ὦ Ερμῆ. καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλοῦτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν, δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τύπτω

nunquam interim facto, qui me operiebatur. Porro quum discedendũ est, elatum videbis multò auibus celeriorem. Vnde fit, vt vix iam amoto repagulo, ego iam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. M. Atista quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obulus quidem erat, quo restim emerent, statim verò hodie diuites & sumptuoso in albo curru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit. Ij tamen purpurati, aurumq; manibus gestantes obambulant. Qui ne ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint. Pl. isthæc alia res est Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus, nec à Ioue, sed à Dite ad istos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans, id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque

se, vnum autem vel sedecim pariter Crœsis opulentiorem, momento temporis semel profundat infœlix, quæ minuatim multis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. Mar. Ista ferme sic habent vti narras, verum vbi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cœcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitijs abundent? Pl. Enimuero credis me reperire istos ad quos mittor? Mar. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidem æstimandos. Cœterum quid facis, quandoquidem es emissus? Pl. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quẽpiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spé sub-

σίων, πλουσιώτερον ἢ σωρὸν μα Κρόισων ἐκμιάδικα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιε ὀκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπορκῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνωνλεγμένα. Ερμ. αὐτὰ πω χθὲς φὴς τὰ γιγνόμενα. ἐπόταν δὲ οὖν αὐτίκουν βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν, ἢ πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὓς αὖ σε ὁ Ζεὺς ἀποστέλλει, πρέπει εἶναι τοῦ πλουτῶν ἀξίους; Πλοῦτ. οἶει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; Ερμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Αριστείδου παραλιπὼν, Ιππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Αθηναίων, ὧν ἢ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς. Πλοῦτ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι ἀεὶ νοστῶν, ἄχρις αὖ λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ ὅς τις αὖ πρῶτός μοι περιτύχῃ ἀπαγαγὼν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ερμῆν, δὴ τῷ παραλόγῳ

λέγω τὸ κέρδος φεύγειν ὧν
Ερμ. οὐ κοῦν ἐξαπάτηται ὁ
Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτοῦ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦ. καὶ μάλα δικαίως ὦ γαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ οὐδὲ ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ὄντα καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τοῦ μὴ ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾴστον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιιὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ερ. ἔπειτα πῶς ἐπιδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥαδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; Πλοῦτ. ἐξαδικηθεὶς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ. ἔτι δὲ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εὑρέσεις γὰρ, καὶ φεύγεις ὀρθὸς καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελῶν, τοσοῦ-

subiecto venerans atque adorans. MERC. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimarit, qui ditescerent? PLV. Et iure quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui quum me cæcum esse non ignoret, emittat vestigia tum rem vsque adeo repertu difficilem, & iam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirum adeo obscura sit ac minuta. Itaque cum rari sint boni, improbi porro in ciuitatibus omnia obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales incurro, ac retibus illorũ illigor. MERCVR. At qui fit, vt quoties eos deseris, celeriter aufugias, quum viæ sis ignarus? PLV. Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, vbi ad fugam tẽpus inuitat. MERCVR. Iam illud quoque mihi responde, qui fit, vt quũ sis oculis captus (dicendũ enim est) præterea pallitus, postremò claudus,

dus, tam multos habeas amantes, adeo vt omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur, sin fruãtur, non sustineant viuere? Ex his equidem non paucos noui, qui sic perdite te amarint, vt se aëreo è scopulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiecerint rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos qui eiusmodi amore sunt dementati. PLV. At enim credis me, qualis sũ, talem istis videri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitij. MER. Quidni ô Plute? nisi forte & ipsi omnes cæci sunt. PL. Haud cæci quidem, ô optime, verũ inscitia errorq; quæ nunc occupant omnia, illis offũdũt tenebras. ad hæc ipse quoq; ne per omnia deformis sim, persona vehementer amabili tectus inaurata, gemmisque picturata, ac versicoloribus amictus, eis occurro,

τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σε, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἰεσθαι εἰ δὲ ἀπολύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας. οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὡς ἢ καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες, ἔρριψαν σὺ τοῦ κατὰ πετρῶν κατηλεσάτων ὑπορρᾶδαι νομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι πάνυ οὐδὲ πλὴν ἀεχλὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς οἶδα, ὅτι ὁμολογήσειας εἴ τι ξωμίγε σαυτῷ, κορυβαντιῶν αὐτοῦ, ἐρασθεὶς τοιούτῳ ὁποῖος μεμίλωσας. ΠΛ. ὁρᾷς τοι οὗτον, οἷος εἰμι ἐρᾶσθαι αὐτοῦς χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόστεστιν. ΕΡ. ἀλλὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. οὐ τυφλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, δηπιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶμι, προσωπεῖον πολυθέωρος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλη-

βόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐπιλογχάνω αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπολλωνται μὴ ἐπιλογχάνοντες, ὡς ἐγώ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπιδείξῃ με, δῆλον ὡς καταγίνωσκον αὐ αὐτὰ ἀμβλυόπτον τες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες αἰσχρά σαν καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ερ. τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γιγνόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ πρόσθεν φοροι, ἔτι ὀξαπαλῶν, καὶ λύ τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, δᾶπον αὖ πλὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπεῖον πρόσοιντο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς, αὐτοῦ ὡς θήσαυρισμός ἢ εὐμορφία ὄζιν, ἐν δοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ. ἐκ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τῶ τὸ μοι συναγωνίζῃ. Ερ. τὰ ποῖα; Πλ. ἐπιδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπιάσας τὴ θύραν εἰσδυσιλαί με, συμπαρεισέρχῃ μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοια ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα πάντα

ro, at illi rati sese natiui vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, & pereunt non potientes. Quod si quis me toto corpore renudatũ illis ostenderit, dubio procul futurum sit, vt se ipsi damnent, qui tantopere cæcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. MER. C. Quid ergo posteaquam eo peruentum est, vt iam diuites euaserint, iamq; personam sibi circumposuerint, rursum falluntur? Adeo vt si quis illis detrahere conetur, pene caput potius, quam personam abijciãt? Neque enim verisimile est etiam tum illos ignorare, auro bracteatam esse formam, quum intus cuncta inspexerint. PLVT. Ad id non parum multæ res, ô Mercuri, mihi sunt adiumento. MER. Quænam? PLV. Simulatq; qui me primum nactus est, apertis foribus exceperit, clanculum vna mecum introit elatio, vecordia, iactantia, mollities, violentia, dolus, atque alia item innumerabilia, à quibus omnibus

Argicida manu abducis? MERCV. At hunc Timonem, ad quem à Ioue sumus ire iussi. PAVP. Itane rursum Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiens his commendans, quæ sapientiæ & labori, strenuum, multiq; precij virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor, vt hunc, quæ mihi vnica erat possessio eripiatis, iam exactissima cura ad virtutem excultum, vt Plutus hic vbi denuo susceperit, per contumeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, rursum mihi restituat vbi iam nihili factus erit & reijculus? MERCV. Sic ô Paupertas Ioui placitum est. PAVP. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδοξε τῷ Διΐ, μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν. Πεν. ποῖ τοῦτον ἀπάγεις ὦ ἀργεφόντα, χειραγωγῶν. Ερ. ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πεν. ναῦ ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλαβοῦσα τουτοισὶ παραδοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα. οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὡς θ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρῃ καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὅμοιον, τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γε γενημένον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὦ Πενία τῷ Διΐ. Πεν. ἀπέρχομαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἐπὶ δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδά-

διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἢ συνῶν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίων ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα ὥσπερ ἐστὶν ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέρχονται, ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐστὲ ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε μιαροὶ πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. Ερμ. μηδαμῶς ὦ Τίμων μὴ βάλῃς; οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ερμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τοῦτον δὲ τὸν τυφλὸν, ὅς τις ἂν ᾖ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλ-

rerum optimarũ doctrix, qui cum donec habuit cõmercium, sano corpore, valentiq; animo perseuerauit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, superuacua autem & vulgaria ista aliena, ita vt sunt, existimans. MERCVR. Discedunt illi, nos ad eum adeamus. TIM. Quinam estis ô scelesti? Aut quid volentes, huc venistis homini operario mercenarioque negotium exhibituri? verum haudquaquã læti abibitis scelesti vt estis omnes. Nam ego vos illico glebis & saxis petitos comminuam. MERCV. Nequaquam ô Timon, ne ferito, neq; enim feries mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod bene vertat, opes accipe, desistens à laboribus. TIM. Atqui vos iam ploraueritis, etiamsi dij sitis, vt dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cæcũ, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto com-

comminuere. PLV. Ab eamus per Iouem Mercuri quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire ne malo quopiã accepto discedam. MERC. Ne quid ferociter Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem: asperitatemque, ac manib. obuijs excipe bonam fortunam, rursum diues esto, rursum Atheniensium princeps, & despice ingratos istos solus ipse fœliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sum si nemo propius ad me accesserit. MER. Adeóne quœso inhumaniter? Hæc ego sæua Ioui refero atque immania dicta: Atqui par erat forsitan homines tibi haberi inuisos, vt qui tam multa indigna in te commisissent, deos odio te prosequi nequaquam erat cõsentaneum, quum illi tantopere tui curã agant. TIM. At tibi Mercuri, Iouiq; quod me respicitis, plurimum equidem habeo gratiam, cæ-

δικέλλῃ. Πλοῦτ. ἀπίωμεν ὦ Ερμῆ πρὸς τὸν Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μέτρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῳ προσλαβών. Ερ. μηδὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτοίνας τὼ χεῖρε λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Αθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἵκανος ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως ὦ τᾶν ἀπανθρώπως; τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέατε κρατερόν τε, καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σοῦ τῶν θεῶν. Τίμ. ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ Ερμῆ καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τοῦτο-

τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Ερμ. τί δή; Τίμ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ διαφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ ἄφνω καταλιπὼν, οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς τις ἦν ὦ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύνατ' ἄν. ἐῤῥωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν

cæterum hunc Plutū nequaquā recepero. MERCVR. Quid ita? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit author, quum me assentatoribus proderet, insidiatores in me inuitaret, conflaret odium, illicebris corrumperet, inuidiæ obnoxium redderet, deniq; quum me adeo perfidè ac proditoriè destitueret. Contra paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque verè & libere conuiuens, & quibus opus erat, suppeditauit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitque vt mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quænam essent opes veræ meæ, nempe quas neque adulator assentans, neq; sycophanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum autor, neque tyrannus intentus insidijs queat eripere. Itaque iam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum grauiter exerceo, neque quicquam

 eorum

dear allaturus, frustraque infusurus, vase non continente liquorē, imo prius propemodū effuso, quod influit quam influxerit. Adeò latus dolij hiat ad effusionem, ac liber exitus. IVP. Proinde ni hiatum istum obturauerit, perpetuamq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in fece dolij, sed interim abite, atq; illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac memineris, vt rediens Cyclopas ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspide restituta resarciant. Nam eo nobis accuminato opus fuerit. MER. Eamus Plute. Quid hoc; Num claudicas? Equidem ignorabā ô præclare, te non cæcum modo, verumetiam claudum esse. PL. Atqui non hoc mihi perpetuū Mercuri, verum si quando proficiscor à Ioue missus ad quemqiam, tum nescio quo pacto tardus sum & vtroque claudus pede, ita vt ægre ad metam pertingere queam, sene nonnun-

δῶν πίθον ὑδροφορήσειν μὴ δοκῶ, καὶ μάτην ἐπιτελέσῃς, τὸ κύτους μὴ τέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῶναι σχιδὸν ἐκχυθησομένου τὸ ὑπερέχοντος, ὥστε εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. Ζ. ἀκουῶ εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ πρυγὶ τοῦ πίθου· ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν πρὸς ἡμᾶς ἄξειν τοὺς κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως ἡ κεραυνὸν ἀκονήσαιεν ὀπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηπεμένου αὐτοῦ δεησόμεθα. Ερμ. προίωμεν ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο ὑποσκάζῃς; ἐλελήθεις με ὦ γλυκύτατε ὁ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. Πλοῦ. οὐκ ἀεὶ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφότερος

σον, ὡς μόλις τελεῖν δὴ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ ἀπιμήντου. ὅπόταν δὲ ἀπαλλάττωσι δίκη, πλωὸν ὄψει πολὺ τῶν ἐρέων ὠκύτερον. ἄμα γοῦν ἐπίσιν ἡ ὑπολυγξ, κἀγὼ ἤδη αὐκκηρύττομαι νικῶν ὑφιπτάμενος τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τοῦ δια τοῦ. Ερμ. οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὴ ἢ ὃ ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον ἀφικόμενοι, ἄφνω τὴ μεραν πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὀχεῖ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οὓς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε, καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρας περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες ἅμα, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. Πλοῦτ. ἐπιρρεῖον τοῦτ' δεῖν ὦ Ερμῆ. καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτῶ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ὑποστέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν, δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν

nunquam interim facto, qui me operiebatur. Porro quum discedendũ est, elatum videbis multò auibus celeriorem. Vnde fit, vt vix iam amoto repagulo, ego iam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. M. Atista quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obulus quidem erat, quo restim emerent, statim verò hodie diuites & sumptuoso in albo curru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit. Ij tamen purpurati, aurumq; manibus gestantes obambulant. Qui ne ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint. P. Istæc alia res est Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus, nec à Ioue, sed à Dite ad istos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans, id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque quo-

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas inijciunt me, ac diligenter obsignates sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde vbi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, iamque nouus dominus pronunciatus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obsceœnus, qui puerili obsequio fauorem emeruerit, etiam tum mento subraso, pro varijs & opiparis voluptatibus quas illi iam exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmium ferés generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, vt qui modo Pyrrhias aut

τοίνυν μετοικιδιῶσαι δεῖ με ἐκ τοῦ ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με καὶ κατασημηνάμενοι ὁ σημεῖα, φορηδὸν ἀρεμφοῖ μεταλαμβάνουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ τοῦ τῆς οἰκίας τρόπου, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιοῦ τινὸς ὀθόνῃ σκεπόμενος, ἀπεμάχοντο τοῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιλαβόμενοι, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀπεμφοῦσι κεχηνότες, ὥσπερ τὰ χελιδόνα πετομένου, πετρίζουσι οἱ νεοσσοί. ἐπεὶ δ' αὐτῆς τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ κληρονόμος, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐν παιδικῶν τίμιος, ὑπὲρ ξυρημένος ὅτι τὰ γνάθον, αὐτὶ ποικίλων καὶ πολυδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ἀφηνιάσας ἀπολαβών, ἐκεῖνος μὴν ὅς τις αὖ ἦν, ποτὲ ἁρπασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δεῖ φέρων, αὐτὶ τοῦ τέως πυρρίου ἢ δρό-

ἢ δρόμωνος ἢ τιβίου, μεγαλῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρώταρχος μετονομαζοίς, τοῦ μάτιω κεχυμένους ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγουσας ἰσοπένθος, ὅλος αὐτοῦ ὁ θυννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγου τὸ δέλεαρ καταπιών. ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως εἰς ἐμὲ ἀπεῤῥόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τῶν πέδιω πεφυκὼς, καὶ εἰ παρεῖων ἄλλος μαρίζειέ τις ὄρθιον ἐφίσταται τὸ οὖς καὶ τὸν μολῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον περιπωῶν, οὐκ ἔτι φορηίος ἐστι τοῖς ἐλυγχαίνουσιν, ἀλλὰ τοῦ τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοῦ ὁμοδούλους μαστιγοῖ ἀπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἄχρις οὗ ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὁμιλοῦσιν ἢ μᾶλλον συμπορφότερον μὲ Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐῤῥωέστερον δὲ τὸν Κέκροπος ἢ Κόδρου, σωφρόνεστερον δὲ τὸν Ὀδυσσέως,

aut Dromo, aut Tibius iam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterum illos nequicquam hiantes, sequemutuum intuentes relinquit, ac verum luctũ agentes, quod eiusmodi Thynnus ex intimo sagenæ sinu sit elapsus, qui non parum magnam escam deuorarit. At hic repente totus in me irruẽs, homo vitæ mundioris atque elegantioris rudis, pingui, illotaq; cute, qui compedes etiamdum horrescit, & si quis præteriens loco increpit, arrectis stet auribus, quique pistrinum, perinde vtj templũ adoret, non est deinceps tolerandus ijs, quibuscum viuit, verum & ingenuos afficit contumelia, & conseruos flagris cædit, experiens, num & sibi huiusmodi liceant, donec aut scortulo cuipiam irretitus, aut equorum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, deierantibus Nireo formosiorem esse, Cecrope Codroue generosiorem, callidiorem Vlysse,

se, vnum autem vel sedecim pariter Crœsis opulentiorem, momento temporis semel profundat infœlix, quæ minuatim multis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. Mer. Ista ferme sic habent vti narras, verum vbi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cœcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitijs abundent? Plv. Enimuero credis me reperire istos ad quos mittor? Merc. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidem æstimandos. Cœterum quid facis, quandoquidem es emissus? Pl. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quẽpiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spẽ sub-

σέως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπηρεκῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα. Ερμ. αὐτά που σχεδὸν φὴς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δὲ οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδὸν, ἢ πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦτ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; Ερμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Αριστείδην καταλιπὼν, Ιππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Αθηναίων, οὐ δὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς. Πλοῦτ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ ὅς τις ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ ἀπαγαγὼν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ερμῆν, ἐπὶ τῷ παραλόγῳ

λέγω τ̃ κέρδους προσκυνῶν Ερμ. οὐ κοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτοῦ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τ̃ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦ. καὶ μάλα δικαίως ὦ γαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τ̃ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιϊὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτ̃. Ερ. εἶτα πῶς ἐπιδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; Πλοῦτ. ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ. ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέστι ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελῶν, τοσού-

subiecto venerans atque adorans. MERC. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimarit, qui ditescerent? PLV. Et iure quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui quum me cæcum esse non ignoret, emittat vestigia tum rem vsque adeo repertu difficilem, & iam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirum adeo obscura sit ac minuta. Itaque cum rari sint boni, improbi porro in ciuitatibus omnia obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales incurro, ac retibus illorũ illigor. MERCVR. At qui fit, vt quoties eos deseris, celeriter aufugias, quum viæ sis ignarus? PLV. Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, vbi ad fugam tẽpus inuitat. MERCVR. Iam illud quoque mihi responde, qui fit, vt quũ sis oculis captus (dicendũ enim est) præterea pallitus, postremò claudus,

dus, tam multos habeas amantes, adeo vt omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur, sin fruantur, non sustineant viuere? Ex his equidem non paucos noui, qui sic perdite te amarint, vt se aëreo è scopulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiecerint rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos qui eiusmodi amore sunt dementati. PL. At enim credis me, qualis sũ, talem istis videri, nempe clauduni aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitij. MER. Quidni ô Plute? nisi forte & ipsi omnes cæci sunt. PL. Haud cæci quidem, ô optime, verũ inscitia errorq;, quæ nunc occupant omnia, illis offũdũt tenebras. ad hæc ipse quoq; ne per omnia deformis sim, persona vehementer amabili tectus inaurata, gemmisque picturata, ac versicoloribus amictus, eis occurro,

τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σε, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι δὲ ἀπολύχοιν, οὐκ ἀν ἔχειν ζῶντας. οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ σοῦ δυσέρωτας ὄντας, ὡς τὰ κεφ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες, ἔρριψαν σὑτοὺς κατὰ πετρῶν κατηλιδάτων ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι πάνυ οὐδὲ πλὴν ἀεχλὶν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς οἶδα, ὅτι ὁμολογήσειας ἄν τι ξυνίης σαυτῷ, κορυζαντιῶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ὄντα μεμιωμένοι. ΠΛ. οἴει γὰρ τοι οὗτον, οἷός εἰμι ἐρᾶν αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν. ΕΡ. ἀλλὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. οὐ τυφλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ὀμιχλοῦσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶμι, προσωπεῖον πεποίκιλμαι ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλη-

βόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐπιλογχάνω αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐπιλογχάνοντες, ὡς ἐγώ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπιδείξῃ με, δόλον ὡς κατηγίνωσκον αὐ αὐτὰ ἀμβλυόπτον τες τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐρῶντες αἰτιάσεσθαι καὶ ἀμφίφωνα πραγμάτων. Ερ. τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ πάντῳ πλουτεῖν νομίζοντες, καὶ τὸ πρόσωπεῖον αὐτὸ πρόσθε φέροντες, ἔτι ἐξαπατῶνται, καὶ λύ τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς, αὐτοῦ ὡς ἐπίχρυσος ἢ εὐμορφία ὄζιν, ἐν δόξῃ τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ. ἐκ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τὸ τί μοι συναγωνίζῃ. Ερ. τὰ ποῖα; Πλ. ἐπιδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀπαπλάσας τὴ θύρα εἰσδυχλαί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοια ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄπλα

ro, at illi rati sese natiui vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, & pereunt non potientes. Quod si quis me toto corpore renudatũ illis ostenderit, dubio procul futurum sit, vt se ipsi damnent, qui tantopere cæcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. MER. Quid ergo posteaquam eo peruentum est, vt iam diuites euaserint, iamq; personam sibi circumposuerint, rursum falluntur? Adeo vt si quis illis detrahere conetur, pene caput potius, quam personam abijciãt? Neque enim verisimile est etiam tum illos ignorare, auro bracteatam esse formam, quum intus cuncta inspexerint. PLVT. Ad id non parum multæ res, ô Mercuri, mihi sunt adiumento. MER. Quænam? PLV. Simulatq; qui me primum nactus est, apertis foribus exceperit, clanculum vna mecum introit elatio, vecordia, iactantia, mollities, violentia, dolus, atque alia item innumerabilia, à quibus omnibus

nibus posteaquam est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam vti me compellatur reijcere. MERCV. vt leuis ac lucribus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque vllam præbens ansam certam quo prensus teneare, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diuerso paupertas viscosa, prensu facilis, totoq; corpore mille vncos gerit hamos, vt qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queant auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud paruam omisimus. PLVT. Quam? MER. Nempe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel inprimis erat opus. PLV. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nã non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἄπα μυρία ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τῷ ψυχῷ, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν, κἄμὲ τ' πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσελαυνθέντων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάντα μᾶλλον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προσδεῖν ὑπαμφίσειν αὐ. Ερ. ὡς ἵλεως εἶ ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος. καὶ διαφυλακτικὸς, οὐδεμίαν αὐτὸ κατέχω παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεως ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις ὃν οἶδα ὅπως, ἡ πενία δ' ἐμπαλιν ἰξώδης τε καὶ σύλληπτος, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἰξῶ ἄπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ πάνυ φλυαρουῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ὁ μικρὸν διέλαθε. Πλ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐ ἐπεσταλκαμεν, οὔπερ ἔδει μάλιστα. Πλοῦ. θάρρει τοῦτο γε ἔνεκα, ἐν τῇ γῇ αὐ-

γῆ αὐτὴ καταλείπων αἰτέχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅπισθεν ἄνδρα μόνον ὀπτλεισάμενον τὴ θύραν, αὐόηον ἢ μηδενὶ, κὴ μὴ ἐμοὶ ἀκούσῃ βούσαντος. Ερ. ἀκούω ὀπίσω ἀναμένειν ἄνδρ' ἴσ Αἰπκῶν· καὶ μοι ἕπου ἔχόμενος τ' χλαμύδος, ἄχρις αὖ πρὸς τὴν ἐχαλιὰ ἀφίκωμαι. Πλ. σὺ πείθῃς ὦ Ερμῆ χρεαλῶν, ἐπεὶ κὴ γε ὑπολίπῃς με, ἐμπεσὼν ἐν ὑπερβόλῳ λάχα ἢ κλέωνι ἐμπεσοῦμαι πλεονεσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ λόφος οὗτός ὀρθ, καθάπερ σιδηρεὸν πρὸς λίθου; Ερ. ὁ Τίμων οὗτος· σκάπτει πλησίον, ὀρύττων κὴ ὑπολίθιον γάλιον. παπαὶ, κὴ ἡ πενία πάρεστι, κὴ ἡ πόνος ἐκεῖνος, ἡ καρτερία ἢ κὴ ἡ σοφία, κὴ ἡ ἀνδρία, κὴ ὁ τοιοῦτος ὄχλος σῦν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινῶν ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους σῦν σῶν δορυφόρων. Πλ. τί οὖν κὴ ἀπαλλαττόμεθα ὦ Ερμῆ τ' ταχίστα, οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ τηλικούτῳ φιλοπόνῳ πεπιεχημένον. Ερ. ἄλλως ἔδοξέ

leo, iussoque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERCVR. Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLVT. Rectè facis Mercuri, quū me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem incederem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MERCVR. Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba quorum omnium agmen Fames cogit, longè præstantius quam tui sint satellites. PLVT. Quin igitur quam ocyssimè discedimus Mercuri; Neq; enim vllum operæpreciumfecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. MERC. Secus visum est Ioui. Quare nemetu deterreamur. PLVTER. Quo hunc nunc Ar-

Argicida manu abducis? MERCV. At hunc Timonem, ad quem à Ioue sumus ire iussi. PAVP. Itane rursum Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiens his commendans, quæ sapientiæ & labori, strenuum, multiq; precij virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor, vt hunc, quæ mihi vnica erat possessio eripiatis, iam exactissima cura ad virtutem excultum, vt Plutus hic vbi denuo susceperit, per contumeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, rursum mihi restituat vbi iam nihili factus erit & reijculus? MERCV. Sic ô Paupertas Ioui placitum est. PAVP. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδοξε τῷ Διΐ, μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν. Πεν. ποῖ τοῦτον ἀπάγεις ὦ ἀργεφόντα, χειραγωγῶν. Ερ. ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πεν. ναῦ ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλαβοῦσα τουτοισὶ παραδοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα. οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὡς θ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρῃ καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὅμοιον, τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γε γενημένον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὦ Πενία τῷ Διΐ. Πεν. ἀπέρχομαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἐστὶ δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδά-

διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἃ συνῶν ὑγιὴς μὲν τὸ σῶμα, ἐξῴκουν δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, αὐδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δὲ ἀφελῆ καὶ πολλὰ τοῦτα ὅσπερ ὄντ' ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέχου, ἡμεῖς δὲ πρὸς πόδα αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐστὲ ὦ κακόδαιμοι τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα δεῖλαν τὴν καὶ μισοφόβιον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίρετε ἄπιτε μικρὸν πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. Ερμ. μὴ δαιμόνιε ὦ Τίμων μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀθανάτους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ερμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας σου εὐχῶν. ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀπόσασ τὸν πόνον. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οὖν ὦ ξένοι ἤδη, καὶ γὰρ θεοὶ ὄντες, ὡς φασί. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τοῦτον δὲ τὸν τυφλὸν, ὅς τις ἂν ᾖ, καὶ ὑπτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλ-

rerum optimarũ doctrix, qui cum donec habuit cõmercium, sano corpore, valentiq; animo perseuerauit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, superuacua autem & vulgaria ista aliena, ita vt sunt, existimans. Mercvr. Discedunt illi, nos ad eum adeamus. Tim. Quinam estis ô scelesti? Aut quid volentes, huc venistis homini operario mercenarioque negotium exhibituri? verum haudquaquã læti abibitis scelesti vt estis omnes. Nam ego vos illico glebis & saxis petitos comminuam. Mercv. Nequaquam ô Timon, ne ferito, neq; enim feries mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod bene vertat, opes accipe, desistens à laboribus. Tim. Atqui vos iam ploraueritis, etiamsi dij sitis, vt dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cæcũ, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto com-

comminuere. PLV. Ab eamus per Iouem Mercuri quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire ne malo quopiã accepto discedam. MERC. Ne quid ferociter Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem: asperitatemque, ac manib. obuijs excipe bonam fortunam, rursum diues esto, rursum Atheniensium princeps, & despice ingratos istos solus ipse fœliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sum si nemo propius ad me accesserit. MER. Adeóne quœso inhumaniter? Hæc ego sæua Ioui refero atque immania dicta: Atqui par erat forsitan homines tibi haberi inuisos, vt qui tam multa indigna in te commisissent, deos odio te prosequi nequaquam erat cõsentaneum, quum illi tantopere tui curã agant. TIM. At tibi Mercuri, Iouiq; quod me respicitis, plurimum equidem habeo gratiam, cæ-

δικέλλῃ. Πλοῦτ. ἀπίωμεν ὦ Ερμῆ πρὸς τὸν Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μέτρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῳ προσλαβών. Ερ. μηδὲν σκαιὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτοίνας τὼ χεῖρε λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Αθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἵκανος ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως ὦ τᾶν ἀπανθρώπως; τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέατε κρατερόν τε, καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σοῦ τῶν θεῶν. Τίμ. ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ Ερμῆ καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τοῦτο-

τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Ερμ. τί δή; Τίμ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ διαφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ ἄφνω καταλιπὼν, οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς τις ἦν ὦ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, ἐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύνατ' ἄν. ἐῤῥωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν

cæterum hunc Plutũ nequaquã recepero. MERCVR. Quid ita? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit author, quum me assentatoribus proderet, insidiatores in me inuitaret, conflaret odium, illicebris corrumperet, inuidiæ obnoxium redderet, deniq; quum me adeo perfidè ac proditoriè destitueret. Contra paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque verè & libere conuiuens, & quibus opus erat, suppeditauit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitque vt mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quænam essent opes veræ meæ, nempe quas neque adulator assentans, neq; sycophanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum autor, neque tyrannus intentus insidijs queat eripere. Itaque iam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum grauiter exerceo, neque quicquam

 eorum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. MER. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda puerilique ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reijcienda munera, quæ à Ioue proficiscuntur. PL. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauiter feres si quid dixero? TIM. Dicito, ne multis tamen, neque cum proœmijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. PLV. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te, quemadmodum ais, læserim? qui qui-

τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος οὐδὲν ὁρῶν ἐν ἀστῇ κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε πάλιν δρόμος ἄπιθι ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἔσται, πάντας αὐθρώπους ἀκλαύτους ἀπεργάζεσθαι ποιῆσαι. Ερμ. μὰ δαμῶς ὦ γαθέ. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπλίδειοι πρὸς ὀμωγμόν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε, οὔτε ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλοῦτ. βούλει ὦ Τίμων διαμολογήσομαι πρός σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τίμ. λέγε, μὴ, μακρὰ μόνοι, μὴ δὲ μὴ πρεσοιμίαν, ὥσπερ οἱ ὀλίτριπτοι ῥήτορες. ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί. Πλοῦτ. ἔχρῆν μόνοι τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σου καταγορευθέντα, ὅμως δὲ ὅρα, εἴτε σε ὠφέλησα, εἴτε καὶ ἠδίκηκα, ὃς σὺ μόνος ἠδί-

ἥδιστον ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς καὶ φροντίδος καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς. φθονερὸς δέ τοι ἢ ἀνάδημος δ' ἐμὲ ἔπεσα, καὶ φιλοπόνδαστος. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐν τῷ κολάκων κίνδυνθαι, αὐτίος ἐγώ σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπό σου, διότι με οὕτως ἀτίμως ἐπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι καὶ καταγελοῦσι, καὶ ταῦτα πρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι. καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε, πόρρω δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέσαιμί σοι ταῦτα πρότερον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας, τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, τοιούτῳ τῷ δι-φθέρᾳ ἠμφιεσάτη σοι Πενία προσεπέθηκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὗτος, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία μικροῦ ἥκειν παρά σε, οὕτω δυσμενῶς μοι προσεφερόμενον. Ἑρμ. ἀλλὰ νῦν ἐρᾷς ὦ Πλοῦτε, ὅστις ἤδη κ-

quidem dulcissimarũ quarumq; rerum tibi extiterim autor, opifexq;, autoritatis, præsidentiæ, coronarum, aliarum item voluptatum, mea opera conspicuus eras, celebris & obseruandus. Ceterum si quid molesti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumelia, propterea q me tam ignominiose viris illis execratis suppeditaris qui te mirabantur, ac præsligijs dementabant, mihiq; modis omnibus insidias struebãt. Porro quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumque fuisse, istud criminis in te possum retorquere, quum ipse sim modis omnibus à te reiectus, præceptq, exactus ex ædibus. Vnde pro molli chlamyde sagum istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaq; testis est mihi hic Mercurius, quantopere Iouem orauerim, ne ad te veniré, adeo hostiliter mihi aduersatum. MER. At nunc vides Plute, in cuiusmodi homi-

nem sit cõmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu verò fode ità, vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducto. Audiet enim si tu accersiueris. TIM. Parendum est Mercuri, rursusque direscendum. Quid enim facias quum dij compellant? tamen vide, in quas turbas me miserũ conijcies, qui quidem cum ad hunc vsque diem fœlicissimè vixerim, tantum auri repentè sum accepturus, nihil commeritus mali tantum que curarum suscepturus MERCVR. Sustine Timon mea gratia, tametsi graue est isthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in cœlum reuolauero. PLVT. Abijt ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturã. Tu vero hic opperiri, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri sorti". tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offerque

γεμόνη; ὥστε δαιμῶν ξυνδιάγοιεν αὐτοῖς, καὶ σὺ μὲ σκάπτε, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. Τί ποιήσεον ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτήσεον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωσιν; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷά με παράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι. Ἑρμ. ὑπόσχου ὦ Τίμον δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ ἐκ οἴσθ' ὅτι, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν αἴτνην εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. Πλοῦτ. ὁ μὲ ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν. σὺ δὲ αὐτοῦ μείνε, ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθών, μᾶλλον δὲ σαῖρε. σέ φημι θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρεσχε σι-

χι σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας καταφέρων, ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποκήσομαι. Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκελλα. νῦν μοι δηλήσεωσον σεαυτὴν καὶ μὴ κάμνε ἐν τῷ βάθει τὸν θησαυρὸν ἐς τὰ μάφανὲς προκαλουμένη, ὦ Ζεῦ τεράστα, καὶ φίλοι κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἔπου ὅναρ ταῦτά ὄζει, δέδια γοῦν μὴ ἀνθρακας εὕρω ἀντιρρόμενος. ἀλλὰ μὴν χρυσίον ὄζιν ὀξύσημον; ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπόλευκον ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς, ἀνθόμενος δὲ τῦρ ἄτε διαφέρεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ ὦ φίλταλε καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γλυκὺν χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀπαιπαμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἅτω καλὸν ἐρασθὶν, διὰ τὸν τέγους καταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον

que temet eruendum. Fodi Timon altius impingens. Cæterum ego à vobis digredior. TIM. Age iam ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neq; defatigare, dum ex abdito Thesaurum in apertum euocaris. Hem prodigiorum author Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, vnde nam auri tantum; Num somnium hoc est; Metuo ne carbones reperturus sim experrectus. Atqui aurum profectò est insigne, fuluum, graue, & aspectu multo iucundissimum, Pulcherrima Aurum faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesq; & dies renides. Ades ô mihi charissimum desideratissimumq;, nunc demum credo vel Iouem ipsum olim aurum esse factum. Etenim quæ tandẽ virgo nõ exporrecto sinu vsq; adeo formosum amatorẽ excipiat per tegulas illapsum? ô Mida Crœseque, ac munera Delphico in templo dicata, vt nihil eratis si cum Timone, cũ que Timonis opibus con-

feramini, cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, sagum charissimũ vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quam maxime semotum mercatus agrum, turriculaque seruandi auri gratia constructa, vni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto parare est sententia. Hæc igitur decreta sunto, placitaque in reliquum vitæ, seiunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omneis. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ meræ nugæ. Tum commiserari lacrymantem, suppeditare egẽtibus, iniquitas, ac morum subuersio, ac vita solitaria, qualis est lupis, vnus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congredi, piaculum, adeo vt si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco quã signa saxea, æreaue, neq; fœcialem ab illis missum recipiamus, neque fœdera

τον, ᾧ γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ περσῶν ἴσος. ὦ δίκελλα καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, τὴν αὐτὴν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀδνωσία καὶ ὑπροψία. φίλος δὲ ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὸς, ὕθλος πολὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ φίλος οἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μένον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμεῖν διαφερέτωσαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπεν δώμε-

ra

δώμεθα, ἢ ἐκκμίξε ὃ ὅρος ἔστω πρὸς αὐτοῦ. Φυλέτω καὶ φρέατοςς καὶ δημοῦ, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ αὐτῶν αὐδρῶν φιλοδιμήματα, πλουτείτω ὁ Τίμων μόνος, καὶ εὐφραίνέτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπαλλαγεὶς, καὶ θεοῖς δυέτω, καὶ εὐωχείτω, μόνος ἐκυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκστείων τὰ ἄλλων, καὶ ἅπαξ ἐκυτὸν διεξιόσαδαι δεδόχθω, ἵν' δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπιτυγκεῖν, καὶ ὄνομα μὴ ἔτω ὁ μισάνθρωπος ἥδιστον. Τὰ πρέπτα δὲ γνωρίσματα, δυσκολία καὶ πραχύτης καὶ σκαιότης καὶ ὀρδὴ καὶ ἀπανθρωπία εἰ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον καὶ σβεννύειν ἐκελεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καλασβεννύειν, καὶ ἴν τινα τὰ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παρφέρῃ, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέξων ἀντιλαβέσδαι δεηθῶν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν πέπλοκα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνη-

ra feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorum precia, solus Timon diues esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus Dijs sacra faciat, epuletur solus, sibi ipsi vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab alijs. At semel decretum esto, vt vnus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibijpsi coronam admouere. Nullumque nomen sit dulcius quã Misantropi, id est, hominum osoris. Morum autem notæ, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas, quod si quem conspexero incendio conflagrantem, obtestantem quo restinguam, pice oleoque restinguere. rursum si quem flumen vndis abstulerit, isq; manus porrigens imploret, vt retineatur, hunc quoque demerso capite propellere, ne possit emica-

re, hunc admodum par pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Echecradites Colytensis, & contionis subscripsit suffragijs idem ille Timon. Age hæc decreta sunto & pro virili immoremur eis. Cæterum vero magno emerim, vt id omnib. innotescat, quod in opib. abundo, nam illa res illos præfocauerit, sed quid illud? Hem quæ trepidatio & vndiq; concurrunt, puluerulenti atq; anheli, haud scio, vnde aurum odorati. Vtrum igitur hoc conscenso colle saxis eos abigo è sublimi deiaculãs an hac tantum in re legẽ violabimus, vt semel cũm illis congrediamur, vt magis angantur, fastiditi, repulsique; ita satius esse duco. Itaque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorũ iste quis est? Nempe Gnatonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, quum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit. Sed bene est quod ad me venit, nam primus omnium

δωμυθείη· οὕτω γὰρ αὖ πάνυ ἴσλω ἐπολάβοιεν. εἰσηγήσαλο δ' νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης κολυτηεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶεν ἰαῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς, πολλὰ δὲ ἀλλὰ δεῖ πολλοῦ ἀφ' ἑκάστου ἀγαθοῦ ἄπασι γνωρίμα ποιεῖν ταῦτα γὰρ ἐνέδω. διότι ἐκπλυτῶν, ἀλγῶν γὰρ αὖ τὸ πρᾶγμα γεγονὸς αὐτοῖς, καὶ τοι τί τοῦτο; φεῦ δ' τὰ ἄφνω, πάλαι γὰρ θαυμαστοῦσι, κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὀσφραινόμενοι δ' χρυσίου πότερον δεῖ δὴ τὸ πάγον τοῦτον ἀφαιρεῖν ἀπελαύνω αὐτοὺς ἐκ λίθοις ἐξ ὑψηλῆς ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοιοῦτον παρανομήσωμεν ἐν ἑκάστῳ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρερχόμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς, ὑποδέχωμεν. φέρε ἰδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσας τί μοι ὀξέας δ' βρόχον, πίθους

πίθυς ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμιμήσω. ἀλλ' οὐχὶ ἐπόησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ τ' ἄλλων. Γν. ἐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς ἐκ ἀμνήσεται Τίμωνος ἀληθῶς αὐφρὸς ὁ Θεός; χαῖρε Τίμον σύμορφόν τε κ) ἥδιστε κ) συμπολιτικώτατε. Τί. νὴ κ) σύε ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων δηρισπόνατε. Γν. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον, ὡς κομψόν τι σοι ἄσμα τ' ποιδιδάξαιμι διθυράμβων ἅπερ νομίζων. Τί. κ) μὴν ἐλεγεία γε ἄστη μάλα δειναθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τοῦτο; παίε ὦ Τίμον; μαστίγωμαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ ἰοὺ, πρὸ καλουμαί σε θαύματος ἐς ἀεῖον πάλιν. Τί. κ) μὴν αὖ γε μικρὸν ὑπόθραδυνε, φόνε τάχα πεφυκλήσῃ με. Γν. μυδαμῶς. ἀλλὰ σύ γε παύτως τὸ θαῦμα ἴασαι, μικρὸν ὑπάσας τ' χρυσίον, δεινῶς γὰ ἴχαι μόν ὅτι τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι μύφε; Γνα. ἔμοιμι, σὺ ὦ οὐ γαμ-

um vapulabit. G N A T. Annon dixi Timonem virum bonum non negleturos esse Deos? Salue Timon formosissime, iucundissime, conuiuator bellissime. T I M. Scilicet & tu Gnatonides, vulturum omnium voracissime, & hominum perditissime. G N A. Semper tibi grata dicacitas. Sed vbi cōpotamus? Nam nouam tibi adfero cantilenam, ex his quos nuper didici dithyrambis. T I M. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctō ligone. G N. Quid isthuc; Feris ô Timon? Attestor. O Hercules, hei hei, in ius te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. T I M. Atqui si eunctare paulisper, mox cædis me reum ages. G N. Nequaquam, quin tu planè vulneri medere, paululo auri inuncto. Mirum enim in modum præsentaneum id est remedium. T I. Etiam manes; G N A. Abeo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro cōmodo tam sæuus factus sis. T I. Quis hic est qui accedit recal-

uaster ille? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic quum à me solidum acceperit fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis præmium, quum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, peierans me vel oloribus magis canorum, vbi ægrotantem antea vidit me, & adieram oraturus vt mei curam ageret, plagas etiã egregius ille vir impegit. Ρ η ι. O impudentiam, nunc demum Timonẽ agnoscitis, nunc Gnatonides amicus & conuiua, enimuero habet ille digna se, quandoquidem immemor est atque ingratus. At nos qui iam olim conuictores sumus, æquales ac populares, tamen modeste agimus, ne insilire videamur. Salue here, fac vt istos adulatores sacrilegos obserues, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à coruis nihil differunt. Neque posthac huius ætatis mortalium vlli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti

χαιρήσῃς οὕτω πλοῦς ἐκ χρόνου ἡδόμενος. Τίμ. τίς οὗτός ἐστιν ὁ πρωσιὼν, ὁ ἀποφαλαρτίας; Φιλιάδης πολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος, οὗτος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀρχὴν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα μισθὸν τ' ἐπαίνου, ὅπότε ἀπαλά με πάντων σιωπώντων μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπαπλοσάμενος ἀδικώτερον εἶναι τ' κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώην εἶδέ με καὶ προσῆλθον ὀπτικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ ἡνιόχος προσενέτριψε. Φιλ. ὦ τ' αἰσχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; ἀδικωτερῶν δίκαια πεπονθέν ἐστ' ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δ' οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ τοὺς ἐπὶ τ' τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δ' κοράκων οὐδὲν διαφέροντας, ἐκ ἔτι πιστεύσεις τῇ νῦν οὐδενί,

δνοι, πάντες ἀχάριστοι καὶ πονηροί. ἐγὼ δ' ἐλάλουν σοι κομιζόμενος, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καλεπεύοντα χρήσιμος, καθ' ὁδὸν ἥδιστον ἐπιστάμενος, ὡς πλείοσι ὑπάρχει μεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἔπειτα δὲ παρόντων τούτων σε νουθετήσων, καὶ τοι σύ γε ὤν σοφὸς ὤν; οὐδὲν ἴσως δέοιμι τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν. Τίμ. ἔσται ταῦτα ὦ Φιλιάδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσωμαι τῇ δεξιᾷ. Φιλ. ἀνθρωποι, καλέσατε τὸν κεφαλίωνα ὑπὸ τῶν ἀχαρίστων, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν. Τί. ἰδοὺ τρίτος ἥκει ὁ ἑπτὰ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος ἐπεκαίδεκα παρ' ἐμοὶ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐπέσει τῇ πόλει. καὶ δεδέδεικτο γάρ, καὶ ἐδεῖτο εἰς ἀποδιδοῦς, κἀγὼ ἐλύσας ἐλυσάμην αὐτόν, ἐπεὶ δὲ πρώην ἔλαχε τῇ ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αὐτῷ τὸ γι-

γνέ-

lesti. At ego quum tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles vti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, vt vel Nestori ipsi, se necesse est, consilium dare queas. T. Ita fiet Philiades, sed age, accede quo te ligone comiter accipiam. PHIL. Homines, confregi cranium ab hoc ingrato, propterea quod eum ea quæ in rem illius erant, admonui. T. Ecce tertius huc arator Demeas se recipit, tabulas dextra gestans, aitque se mihi cognatum esse. Hic vna die de meo sedecim talenta ciuitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus, at quum soluendo non esset, ego misertus illũ redemi. Porro quũ illi forte obuenisset, vt Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego audiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se ciuem nosse me.

me. DEM. Salue Timon, præcipuũ generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensaculum Græciæ. Profectò iam dudum te populus frequens, & vtraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir nõ modo probus & integer, verumetiam sapiens, quãtum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. TIMON. At ego ne spectator quidem vnquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum; spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. TIM. Qua ratione? Quippe qui nec vnquam arma gesserim, neque vnquam

γνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς ἑλλάδος, καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι περιμένουσι. πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπέρ σου γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νενίκηκε δὲ πὺξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς ὀλυμπίαν. Δη. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα ἢ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προ

εγρά-

ἐγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. Δη. μέτρια τὰ περὶ σαυτῶ λέγεις· ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων, καὶ συμβουλεύων καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν, ἐπὶ τούτοις ἅπασι δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλικίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτίνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνὰ κηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ διονύσια. εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ

quam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de teipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, & in cõsultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem vtilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim plebeijs singulatim, communiter vniuersis, aureum statuere Timonem iuxta Palladem in arce, fulmen dextra tenentem, radijs tempora ambientibus, vtque septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysijs tragœdijs nouis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, proptera quod cognatus illius propinquus, ac discipulus eius sit. Nam & orator optimus Timon, præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium, sed vtinam & filium meum ad te pariter adduxissem.

ſem, quem tuo nomine Timonem appellaui. Ti. Qui potes Demea, quum ne vxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis ſcire licuit. De m. At ducam, nouo ineunte anno, ſi deus permiſerit, liberiſque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem maſculus) Timonem nuncupabo. Tim. An vxorem tu ſis ducturus equidem haud ſcio, tanta à me plaga accepta. De m. Hei mihi. Quid hoc eſt rei? Tyrannidem Timon occeptas? pulſaſque eos qui ſunt ingenui ipſe nec ingenuus plane, nec ciuis, verùm propediem pœnas daturus, quum alijs nominibus, tum quod arcem incenderis. Timo. Atqui non cõflagrauit arx ſceleſte. Proinde palã eſt te calumniatorem agere. De m. Sed & diues es ærarium profodiens. Tim. Non profoſſum eſt neque iſthuc, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. De m. Verum effodietur poſthac, ſed tu interim omnia quæ in ea

πεφάσει, ὃν ὀνόματι σῷ ὀνόμασα τῷ Τίμωνα. Τίμ. πῶς ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γυναῖκα, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, λεῴ διδῶ θεὸς εἰς τέκνα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γενηθησόμενον, ἄρρεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ὦ οὗτος, τηλικαύτην πατ' ἐλκὸς πληγὴν λαμβάνων. Δημ. οἴμοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τάτε ἄλλα, καὶ ἔτι τὴν ἀκρόπολιν κατέφλεξας. Τίμ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέφλεκται ὦ μιαρὲ ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. Δημ. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὑπωδόδομον διωρύττας. Τίμ. οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος, ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. Δημ. διωρυχθήσεται μὴν ὕστερον, ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

Τίμ.

Τιμ. ἐκεῖν καὶ ἄλλιω λάμβανε. Δη. οἴμοι τὸ μειράφιον. Τιμ. μὴ κέκραχθι. κατείσω γὰρ σοι ἢ πείσω, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν λακεδαιμονίων μοίρας καταπόψας ἄοπλος! ἐν δὲ μιᾷ ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας; μάτιω γὰρ εἰ νίκω καὶ νικικὼς ὀλύμπια πυξ καὶ πάλιω. ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτος ἐστιν; οὐ μὲν ἄλλος. ἐκπιτάσας γὰρ τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς αἰρατείτας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτ ἔρχεῖ, τιτανῶδες βλέπων, ἀναστοζαμένος τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου κόμην, Βορεοζοείας τὶς ἢ Τρίτων, οἷον ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. τοῦτο τὸ σχῆμα ἐυσαλὲς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διέξιων, καὶ τοὺς ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπειδὴ λεσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπ-

in ea condita, possides. Tim. Alteram itaque plagam accipe. Dem. Hei scapulis meis. Tim. Ne vociferare, alioqui & tertium tibi illidam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si quum inermis tuas Lacedæmoniorum acies fuderim, vnum scelestum hominum non protriuero. Tum frustra vicerim in Olympijs, & pugil & palæstrides. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasicles hic est; Profecto ipsius est, promissa barba, subductisque supercilijs, & magnum quiddam secum murmurans accedit, Titanicum obtuens, exsariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeusis depinxit. Hic habitu fragilis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quam multa de virtute differit, damnans eos, qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans, postquam lotus deuenit ad cœnam, puerque ingentem illi calicem

cem porrexit, meratiore autem maximè gaudet, perinde vt Lethes aquam ebibens, à dilucularijs illis disputationibus diuersissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimẽtis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque vsque adeo diligenter catinos extergit indice digito, vt ne paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suem solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus temulentus, vinoque bacchatus, non ad cantum modò, saltationemque, verùm ad conuicium vsque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietate-

δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῳ τῷ κύλικι ὀρέξειν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ ὑ χαίρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ὁπηδεικνυντι τοῖς ἐμαθηνοῖς ἐκείνοις λόγοις, παραπάζων, ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλήσιον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ ἡδύειον ἀτάπλεως, κυκνῶν ἐμφερούμενος, ὁπηνυφῶν, καθάπερ ἐν τοῖς λοπάσι τῷ ἀρεστῷ εὑρήσειν παρασδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ περύβλια τῷ λιχμῶν ἐπισμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῶ μυλτωτοῦ καταλίποι, μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σῦν μόνος ἢ ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς παρατέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ὀπὶ τῇ κύλικι. τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος,

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη ἀπὸ τ̄ ἀκρέτου ποτήρεως ἔχων, καὶ παραβαυλίζων γελῶν. εἶτα ἐμεῖ ὅλη τούτοις, καὶ τὸ τελευταῖον ἀφάμβοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτ̄ ἐκ τ̄ συμποσίου τ̄ αὐλητρίδος ἀμφοῖν ἐφαπτομένου. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, οὐδενὶ τ̄ προλείων παραχωρήσειν αὐ φύσμαλος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρίας ἀλλὰ, καὶ κολάκων δεῖ λαῖ φῶτα, καὶ δυσερκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία πεφυκῶτα, καὶ ἡ αἰσχυλία παρομαρτεῖν καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παντα-χόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐπιλελε. οἰμωξεῖ τοιγαρεῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. τί τοῦτο; πάπαι, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. Θρα. ἐκ τ̄ ταῦτα ὦ Τίμων τῶν πολλῶν. τὸ τοῖς ἄφιγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σοι τεθηπότες, ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τ̄ κολακείαν ὁδοδεῖξάμενοι πρὸς αὐδρα εἶον σὲ

tateque, atque ista quidem loquitur, quum iam à mero male habens, & balbutiens ridiculus. Deinde vomitus super his, Postremo sublatum eum de conuiuio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærete. quanquam alioqui ne sobrius quidem vlli primariorũ cesserit vel mendacio vel confidentia, vel auaricia. Quin & inter assentatores primas tenet, peierat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus ad mirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varieque absolutum, proinde non eiulabat clarius videlicet, quum sit modestus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THR. Non hoc animo ad te venio, Timõ, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conuiuiorum adducti spe cõcurrunt, multaque assentatione deliniunt te, hominẽ videlicet simplicem, facileque im-

parentem id quod adest. Siquidem haud ignoras ossam mihi in cœnam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, cæpe aut nasturcium, aut si quando delicier, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, vt ne te subuerterit pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare præcipitabis, vtpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum ô bone, sed ferme ad pubem vsque ingressus, paulo vltra solum fluctibus opertũ, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potio-

σὲ ἁπλοῖκὸν, καὶ ἢ ὄψον κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον, θύμον ἢ κάρδαμον, ἢ ἔνοτε τευφάλιον ἁλίγον ἢ ἄλων. ποτὸν δὲ ἢ κατάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος, ἢν βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὴ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον ἢ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ, σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐσάλιν, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὀπισθολόταλον κῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀμηχάνων συμφορῶν γεγονώς. εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὸν θάλασσαν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ὃ δὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾷν δυναμένῳ. μὴ μὴν τοι ἐς βάθος ὦ γαθὲ, ἀλλὰ ὅσον ἐς βυθοῦσθαι ἐπιμεῖς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυμοτλάδους γῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου. εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλῃ, σὺ δ' ἄλλον ὑποπτεύμενος καὶ τάχυς ἐκφο-

ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνείς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δουμένοις, ᾧ μὲν ἔδραγμας, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ τάλαντον, εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος, ἐμοὶ δέ, καί τοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πήραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν [illegible]ρ τὴν πήραν φρονεῖν. Τιμ. ἐπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύκλεις. πρὸ γοῦν τῆς πήρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. Θρας. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; Τιμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν παρα-

potiore via ex ædibus eijcito, ac ne obulum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens ijs, quicunque opus habent huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si vero quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Qnanquam hoc quidem mihi non mea ipsius gratia peto, sed quo amicis si qui egebunt, donem, sat est si modo peram hanc largitione tua expleueris, ne duos quidem modios Aegineticos capientem. Nam paucis contentum, modestumque conuenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam vltra peram cogitare. TIM. Equidem ista, quæ dicis, probo Thrasycles, ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. TH. O libertas, ô leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate? TIM. Quid stomacharis ô bone Thrasycles? num te de-

defraudaui? Atqui adijciam vltra mensurã Chænicés quátuor? sed quid hoc negocij? Complures simul adueniunt, Blepsias ille, & Laches & Gniphon, & breuiter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonẽ quidem paulisper interquiescere sino dudum fatigatum? Ipse vero plurimis congestis saxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Ne iace ô Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra sanguinem, nec absque vulneribus.

παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης καὶ Γνίφων, ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων, ὥς τε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεποινηκυῖαν; αὐτὸς δὲ ὅτι κλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόῤῥωθεν αὐτούς; Βλεψ. μὴ βάλλε ὦ Τίμον, ἄπιμεν γάρ. Τι. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

FINIS. ΤΕΛΟΣ.

LIPSIAE

INPRIMEBANT HAEREDES
IOHANNIS STEINMANNI.

Anno

M. D. LXXXIX.